

உ
சுவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீ ஜோந்மஸம்ஸ்ய வாரமோரமஹோ நமஃ.

சைவாகமப்பிராமாண்யம்

முதல் அத்தியாயம்.

இஃது
அடியாடிவருடும்,
குளித்தலை - ஸ்ரீமான் - அ. அங்கசாமி அய்யரால்
இயற்றப்பட்டது.



சென்னை - மவுண்ட்ரோட்,
வைஜயந்தி அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆகந்தவ்ரு கார்த்திகைமீ
December, 1914.

Registered Copyright]

[விலை ரூபா 1. ரூபா]

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீநானசம்பந்தபரமசிவாயேப்யோநம:

சைவாகமபிராமாண்யம்.

முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்பே யுருக தின்னரு ளளித்துன்
னினைமல ரடி காட்டி
முன்பே யென்னை யாண்டு கொண்ட
முனிவா முனிவா முழுமுதலே
யின்பே யருளி யெனை யுருகி
யுயிருண் கின்ற வெம்மானே
நன்பே யருளா பென்னுயிர்
நாதா தின்னரு னுணமே. (திருவாசகம்.)
திருச்சிற்றம்பலம்.

கலலாத புலலறிவிற கடைபாட்ட நா யேனையுந தண்ணருள்
கொண்டாண்டு சைவசித்தாததப் பசுந்தேனுரு மன்பாளிக்கூட்டங்
களி லொருவனுக்கிய பெருங்கருணைபையுறறுக் கசிகதமனத்தரு
யோரோரமையங்களி லெனைமறநதியானின்னருளைநினைந தான்றோர்
மொழிகொடு துதிப்பதுண்டு. உலகமடங்கலு முறங்கி நிச்சப்தமா
யிருக்கும நள்ளிரவிலே மாசற்ற வாகாயநதன்னில் விண்மீன்கள்
நிறைந்து ஶிளங்குந தருவாயில பெரும்பாலு மிவ்வெண்ணங்க ளென்
மனப் புலங்களிற் பாய்வதுண்டு. அனனேரங்களில் விண்ணே நோக்
கிய கண்ணு மிறையை நோக்கிய கருத்துமாக மெல்லமெல்ல வுலா
வியு முட்கார்ந்தும் பூரித்த வுள்ளக்களிப்பினு லென்னுவி சச்சிதா
னந்த சிவத்தில் லயிப்பதுண்டு. இவ்வுலக மனைத்தையுமீ முடிவில்

லாக்காலமாளவரினு மின்னோங்கனி லோர்கணத்திற்குமது நிகராகா தென வென்மனங்கனிக்ரும். இன்புருவனோக்கி யிவ்வாறே யென்னுமி யென்றும் அருளில் கைகருகிதற்கவென வேண்டிவேன். கிடைப்பதற்கரிதான விபேற்றைச் சொன்ற 1911-ம் வருஷம் ஆவணிமாதத்தி லொரு நிருநாளிலுங் கிடைக்கப்பெற்றேன். அன்றிரவு ஆகாயம் மாசுமறுவின்றி ஸ்வச்சமாயிருந்தது. சுகநிரன்றது வெள்ளிய தண்கிரணங்களினு லமுதமாரி பெருக்கி யுலகமுழுமையுந் “ஜில்” லென்று நனைத்துக்கொண்டிருந்தது. இன்பவெள்ளத்தாழ்த்திய வெண்கிரணப்பிரஸரங்களின் பொலிவைக் காண்டொறுங் காண்டொறு முயிர்களி னுள்ளும் புறம்பு மொழிவற நிறைத் தின்பத்தாழ்த்து முன்னவ னருளினகி துவே நிகரென வென்மனங்கரைந்தது. அவ்வழகையு மதனாற்பொற வின்பத்தையு மொருவன் னனதுள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளலாமேயன்றி வுரைத்தற்கெளிதல்ல. கண்ணிற்கெட்டியவனா யெப்பாருளுகந் திரமார்ப்பினு மொரோபொலிவுடனமர்ந்த விபரகையமைப்பின் வனப்பைக் கண்களிமைப்பின்றித் தெவிட்டா துண்டன மனமெனும் நடனமும் பூணமாய் நிறம்பிக் கனாகடர்கு ததும்பி வழிவதுபோலிருந்தது “வாங்கருணை வள்ளால், தின்னரு ளொளிபேயோ, அன்றி தின்கருணை யொழுக்கே யோலிது” வென வென்மனம் விம்பிவிளபி யப்பனியொளிவழியே சென்றென்னைக் கனிவித்த கர்த்தனது கழலடிகள் டின்பவாரி மடுத்தது. இன்பவுணர்ச்சியமமாய்த் திரிந்தவென்னுமி மெல்லமெல்ல வுண்ணப்படுவதை யான்சிறி துரைவு மெம்மையானவந்த வெம்பெருவாழ்வாம் வாதலூர் வள்ளலி னருட்டிருவாக்கிலொன்றும், “இன்பே யருளி பெனையருக்கி யுயிருண்கின்ற வெம்மானே” எனுந் தீந்தமி முன்னினைவின்பாற்பட்டது. ஆவிசோந்தது, கைகருபர்த்தி, முழந்தாட்பணிந்தது விண்ணை நோக்கியவாறே “கண்ணஞ்சனையுங்கனிவித்த கருணை வாரிதியே - என்னைபோலப் பல்கோடியந்தண ரிருக்கவு மென்னையே மெய்கண்டானடித தொண்டர்க்குத் தொண்ட னாக்கிய கருணையென்னே! என்னையின்னி விழப்பதன்றி யிதற்கில னோர் கைம்மாறு” என்று குவிந்தேன். முழந்தாட்பணிந்த காரணத்தாற்போலும் கிறிஸ்தவ மாக்களின் நினைவும், அதனுடன் கிறிஸ்து பெருந்தகையாகின் நினைவும் வந்தது. பலஸ்தீன் நாட்டி லந்நாளில் மார்தா மேரி யென்ற பெண்ணரசிகளும், பிறற்றர், ஜேம்ஸ், ஜான் முதலிய வின்பச்செல்வர்களும் ஊன்கண்ணு முளக்கண்ணுங் கண்டு களிக்குமாறு யோர்தான் நதிக்கரைமேலுலகவித் தாம்கண்ட மூலகார

ணைப்பற்றிய மூதுரைகளை மொழிந்ததும் நாம் பெரிய சென்னு நாட்டமுடையா நாணப் பச்சிளங்குழலிகளும் பான்மொழிக் கன்னியரும் வறியவரும் எளிதிலுணர்ந்த அப்பெருமானைச் சூழநதுயந்தார்கள் என்பதுங்கண்டு என்மனம் நெக்கு தினைது. யோராதான் நதிக்கரைசென்ற வென்மனநதிருமபி யமுறை நதிக்கரையடைந்தது. இது போன்ற ஒரு நிலநாளிலன்றோ யமுறைதியின் மணல மேடுக ளிறறங்கிய சிறுகண்ணை குழலீலாசை சென்மித்ததது மாயாகுலச் சிறுமிக்ளோடிக கனிந்தனரென வென்மனங்கலுழந்தது. காளைப் பருவதது மாணவென்ற தீரனும் புண்ணியபுத்தரும் மன்னுயிரத் துன்பம் மாற்றலே மிககபேறென மனைதுறந்து, மனையாள் துறந்து, மகிழ்ச்சியிலேறவுகு மாசாடரிபைத்தறந்து, பாதுக்க துகடியாய்த் தமது திருவடிமலரைப் பூமகள் சித்ததினமீது சூட்டிப் பலநாட் களி லானந்தர் முதலாமனுக்கத தொண்டாக்குக கமுதவுப்தேசஞ் செய்தா” எனப் பல்வேறு எண்ணங்கள் சங்கிலித்தொடர்போன்று ஒன்றன்பினென்றப்தொருதது வந்துகொண்டிருக்கையில் என்னை யறியாதோ வியஸைமுழுண்டாயிற்று. “ஆந்தோ! ஒருமதவாதி வேறொரு மதப்பெருமைகளைப் போற்றது தூற்றினொரே. மானுட வியலபென்னாடினும் எநநாளிலும் ஒருமை யுடைத்தே! பெரியா ரெவரு மொருதன்மை யுடையாரே! பாவப்பிணிப்பிறகு உவந்து பலியுண்ட பரமனாக கருதப்படும் கிறிஸ்துவும், போன்பா பிரபு திக்குப் பிரிந்து பண்புகாட்டும் பிரானாக கொள்ளப்படும் கண்ணனு மெத்தன்மைதது மொத்தவர்களென வேன கொள்ளப்படாதோ. ஒருவனே பதியென்று ஸ்திரிபிட்டுரைத்த வுத்தம மகம்மது மகா னின் மாசுதியை மணநதலாகாதோ! சன்னேச சடங்குகளல்லவோ கொள்ளேச சண்டையை விளைத்தன. பின்னை யோரபுகுத்திய பிணக் குகளல்லவோ போரை மூட்டின. சடங்குகளைக் களைதும் பிணக்கு களை துணுக்கியும் நோக்கின, பதியின் பண்பெய்திய பல்லாரும் ஸம யத்துவமெய்திய மகத்துவமுடையாரென்பது மணக்கும். பிணங்கு மாந்தர் பெற்றியைப் பற்ற துணைமையை யுறுபுப்பற்றின் நற்றவர்க ளன்றோரெனத் தெற்றெனப் புலப்படும். கிறிஸ்தவர் பலர்குழந் தொரு ஸ்திரீய வாஸினை, “கடவுள் ஒருவனே, சிதாசுமான் பரி சுத்த ஆவி என மூவரிலலை” யெனக் கூறிய குற்றத்திற்காக அவ் வாண்டுகையை யுயிருடன் கொளுத்தக்கிளம்பிச சூழநது கொழுந்து விட்டெறியு மநெருப்பினடுவ ணுயாக்கிளம்பிக் கிளம்பி உதத குர லுடன் சுற்றிதின்ற ஜனங்கோயுற்று “கடவுள் ஒருவனே ஒரு

வன் மூவரல்லர்” என்று கூறி “ஒருவனும் என்னப்பனே நினக்கு என்னுனியை தத்தம் செய்கிறேன்” என்று முதல்வனிடம் தனதான் மாவை யர்ப்பித்ததாக வெனது யூதநண்பரொருவர் பிரயாகையில் நடந்த ஸர்வமதக்கூட்டத்தில் கன்மனததாராபுக கரைத்துப் பிரஸங்கித்த கதை என்னாபகம் வந்ததும், சற்றுமுனானதககடலில் மூழ்கிய வென்மனந துயாக்கடலி லாழந்தது. அந்நேர “ஐயன் பேரைச் சொல்லி யமர்வினாபபாரு முளரே. இதுவென்ன அநியாயம் என என்மனம வெதும்பிறறு. உரோம் சககிவர்த்திகளிடத்தி லேழைக் கிறிஸ்தவர்கள் நறுக்குண்டதும்,மீண்டும் மறறையமதஸ்தாகளைக் கிறிஸ்தவப்போபுகள் சித்திரவதை புரிந்ததும் கணக்கிலகப்படுமோ.● சிவ! சிவ!! வனிந்த மதச்சண்டை” என்று என்மனம புண்ணுயிறு. கனிமொழியிற (Gospels) கல்லல கிடையாவென வென்முழு நம பிக்கை, கிறிஸ்துநாதரே “நீங்களெல்லோரும் கடவுளின் குழந்தைகள் (ye are the sons of God) ‘என்னததனும் நின்னததனும், என் கடவுளும் நின்கடவுளும்” (“My Father and your Father, my God and your God”) “என்னதத நென்னிலு மிககான்” (My Father is greater than I) “யானொருபயிர் என்னத்தனே பாரிரிடு பவன்” (I am the true vine and my Father is the husbandman) “என்னை ஏனினியோ நென்கிறாய், என்னததனே எல்லார்க்கு மினியவன (Why callest thou me good-there is none good save my Father-in-heaven) “உன்றிருவுள்ள்ப்படியாகுக” (Thy will be done) “என்னத்தன் பேர்கொடு போந்தேன்” (I am come in my Father's name) என்பன வாதி நனிமொழி மொழிந்தார்எனக் கனிமொழியிற கண்டேம். கடவுளருளா லுல குய்வந்த வாண்டகையே கிறிஸ்து வென்பது வெளியாகும். கனி மொழியிற கல்லல கிடையா வென்றேம். கல்லலயாவும் பின்னையோர் கட்டிவிட்ட துட்டச்சொல்லிலென்பது விள்ளும். கயவர் கட்டிவிட்ட மீளாநாகம் (Eternal Hell) மீகூழியில்லா நீகூழிபெற்ற வோலக்காகூழி (Everlasting cries of souls past redemption), பாமனைப்போலப் பாவிவாமும் பிசாசு (An embodied Devil often upsetting the will of God), குற்றமியற்ற வொருவன்மேற் குற்றம் டொறித்தல் (Visiting the sin of a byegone parent upon the innocent descendants) அப்போலிக் குற்றத்திற்கும் குற்றவாளியை மன்னித் தாவது, அல்லது குற்றவாளியைத் தண்டித்தாவது நீதிபுரிவதை விட்டுக் குற்றஞ் சிறிது மியற்று வொருவனை வருத்தப்படுத்தல் (In.

stead of forgiving the sins of the sinner in mercy, or exacting penalty from the doer in strict justice, putting the innocent to agonies of death and calling that to be mercy or an adequate justice which is neither,) பகுப்பிலாக கடவு ளாளு சிதைதச சிதைத்துப் பகுத்தல், மீண்டு மேற்றதொர்ச்சி கூறல் (To say that God who is an undivided and indivi- sible spirit is composed of three persons, one of whom is greater than the other two and yet committing the mathe- matical blunder that one is either three or equal to three and relegating this to the realm of mystery) முதலியபாசையற்ற வசைக்கொள்கைகளல்லவா கிறிஸ்துநாத னுண்மையைத் தெரியவொ ட்டாது மறைத்து மவர் மணமொழிக்கோப சிணமொழிகளாககினை கண்டா. அறிவிலு மன்பிலுமிக்க யூனிடேரியாநாளும் ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ முதலிய சாஸ்திர வல்லுனரும், லியோ டாலஸ்டாப் (Leo Tolstoi) போன்ற தீரரும், ஆர். ஜே. காம்பெல் (R. J. Campbell) போன்ற பண்பினமைந்த கிறிஸ்தவர்களும் (Enlightened missio- naries), மேரி கொரிலி (Marie corelli) போன்ற வுத்தமநற்குணக் கதை வானாகளும் (Novelist) இக்கொள்கைகளை முற்றத்திறந் தனா. கிறிஸ்துநாதன் பரிபூரணதநுடன் கலந்த நாடொடங்கி அவ ரைப்பற்றிப் பலகொள்கைகள் பாவின். அன்றுமுத லின்றுவரை இன்னும் திரிந்துகொண்டேவரக் காண்கிறோம். பலநூற்கள் கொளுத் தப்பட்டன. பலநூற்கள் புகுத்தப்பட்டன. இவைகளென்மனதிற் படவே, கண்ணன் விஷயத்திலு மிவவாறு பண்டைக்கொள்கைகள் விண்டு பின்னைக்கொள்கைகள் புகுதநுக்கிடக்கின்றனவே யென்று வென்மனமொருதது. கண்ணன் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கவேண்டு மாயின், அப்பெரியோனது தாய்தந்தை தமர்தாரங்களின் கொள்கை களையும், மற்றைய விருஷணிகளின் கொள்கை, பாண்டவர்களின் கொள்கை, கௌரவர்களின் கொள்கை, அவர்களின் முன்னோர் கொள்கை, துரோணா, அசுவததாமர், கிருபர், பீஷ்மர், மற்றைய யிருடி கணங்கள், விராடன்போன்ற விறையோர், மாங்கணிகர், மருத் தர்போன்ற மறையோர் கொள்கை, கண்ணனை பாரதப்போருக்கு முன்னும் பின்னுமிடையிலுஞ் செய்துவந்த வழிபாடுகள், கீதோப தேசஞ்செய்த கண்ணனுடையிருந்த மவன்பார் பார்த்தன் பண்ணிய பாமன்வழிபாடு முதலியவைகளைக் கவனிப்பி னுண்மைகளை யுணரலா மன்றோ. அற்றையினும் பின்னையோர் புகுத்திய புன்மைகள் பலவா

யிறிறே. என்செய்வது; எம்மதமாயினுங் காடுள்ளவரை யிரடும், பள்ளமுள்ளவரைத் தள்ளும், வழங்குள்ளவரைச் சறுக்கும். கஷ்டத்துடன் கிஷ்ட்ட கலபனஞ்சொயின் துஷ்டமாகவே முடியும். சுகஜமானதும, பனதையொறுதல் வருந்தாததுமான கொள்கைகளை யுடைத்தாயின் எம்மதமும வெறுப்பைத்தராது எனது மீதாந்தீதன். ஆயினுமேய முழுநயங்களைப் பெண்பனதில் உவஞ்நீர்ப் பொலிவெய்நிப்பது அஃதாவது, புல்கொள்கைகள் என்னுங் களைக்கோப மிகுங்குநனமதப்பரிசைச் செழிக்கச்செய்யாது மாந்தரிற் பலசீலார மதாக் கிரகத்தால நிரித்ததையே சாதிக்கும் பேராணவத்திற் கிடப்பினும், எம்மை யவாதிக்கெவல் விருடகருவறைரிவிருது பெற்றறெதெதுதீதமது பூத்தலாத புனமுறுவல் பொத்த பரிசிலில் விட்ட பெரன் னையே எம்மதச் சாதிக்காய் நீங்கி, பள்ளங்களைத் தூரத்து ஸமத் துவஞ் செய்வான் என்பது. இதற்கெனப் புதுமதம் புதுக்க வேண் டெவதில்லை. பெருங்கருணைவள்ளல் முன்னுட்களி மீலமே முடிந்தமுடிபான தெய்வஞானமொன்றை வெளியிட்டருளினார். அந்தத் தெய்வஞானத்தை ஓர்பாஷையில் மாத்திரம் வெளியிட்ட துடன் நில்லாது, எல்லோருங் காணுமாறு சிலைகள் மீகாயில்கள் விக்கிரகங்கள் முதலியவைகளின் மூலமாக வெளியிடவும் வித்ததுளா. இவைகளிற் பெறப்படுமுண்மைகள் ஓர் மீதசத்தாற்கெனமும், ஓர் காலத்தாற்கென்மும், ஓர் ஜாதிபாக்கெனமும் முந்தனவல்ல. இக்காரணம் பற்றியே இப்பெருஞானமானது “பதிஞானமெனமும்” “அப்ரோக்ஷானுபவஞானமெனமும்” “ஸமாஸஞானமெனமும்” “சித்தாந்தஞானம்” என்றும் பகரப்படுமென்பதைக் காணலாம். இவைகளிற் பெறப்படு முண்மைகள் எம்மதங்களிலும் பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஆயினுமீவைகள் அம்மதங்களிற் குப்பையிற்கிடக்கும் மாணிக்கங்களையொத்துப் புனகொள்கைகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன. இதிற்பெறப்படும இறை, உயிர், தன்மையனும் பொருளிலக்கணங்கள் முன்பின் முரணிநிறி எம்மதங்கட்கு மாறாப் நிற்பனவைகளாகும். இக்காரணம் பற்றியே “ஸஷ்டி ஸ்ரீ ச்யுபகாரக்ஷ” ததக்ஷணமே தக்கதென நம்பிக்கையுண்டாகுங் கொள்கைகளைக் கொண்டதெனவும், “சுநாநாஸெஹ் ஸ்ரீஷ்டி” ஆயாசமினறி வீடுபேறறையளிக்குமெனவு மிதனைப்பெருமை வெளிப்பட்டது ஏனெனின் “அன்பை”யே ஆஸ்திவாரமாகக்கொண்டெழுந்த மதமாதலினாலென்க. அன்பு செலுத்துவதும், அன்பா லின்பம்பெறுவதும் கஷ்டமின்றும். இதிற்பெறப்படும சரியையாதுகளின்றிரமோ “வீருமபுஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கு

மரும்பு, மலர், காய், கனிபோலன்றோ பார்பாமே” என்ற ஸ்ரீ தாயு
 மானமுனிவருநாததபடி அன்பின் பேதங்களாம். இதிற்பெறப்படும்
 ஸம்ஸ்காரங்களோவெனில் பேற்றறைபளிதஞ்ஞம் பெருமிதங்களாகும்.
 இல்லாமாக்க மிரியசகோதரபாவதையெடுத்திச் சாற்றினுஞ் சன்
 னத், “ஜீவஹிமனை” “முடிவில் நாகம்” போன்ற வினனாத பலவம்
 சங்களை யுடைத்து. கிறிஸ்தவமார நகத்திலுஞ் சகோதரமார நகநு
 சதுரமாய்ச் சாற்றப்படி னும ஒயினகுடி தத லோய்வுகாடகளில் வேண்
 டப்படும. “(Lord Supper)” முதலியவைகளைக் கவனிக்க அன்றி
 யும் மேற்குறித்த மறைப புனொளகைகளும் வேண்டப்படும்.
 ஸவுத்திரா மணியிற சார்பானஞ் சுவைநகும. வாஜபேயத்தில் மாம
 சம் மணநகும். இச் சமஸ்காரங்களுக்கும் ஞானசாதனத்திற்கும்
 யாதொருதொடர்பையுங் காணோம். ஆயினிவ வுத்தம் ஞானத்திற்
 பெறப்படும் ஸம்ஸ்காரங்களோவெனில் பவுத்த சாஸ்திரஞானம் பெரு
 கிய விஞ்ஞான்று உண்மைகளெனத் துணிப்பபட்ட “ஹிபிஷ்டி
 ஸம்” “மெஸ்மெரிஸம்” “டெலிபதி”(Telepathy) “கிளொவாயன்ஸ்”
 (Clairvoyance), பிறா எண்ணுநிகல (Thought reading) முத
 லியவைகளைக் கொண்டுமுதது முதல்வையடைந் நகும முழுநலங்க
 ளாகும் இக்காலத்தில் மனோனியாதாததினாலேயே வியாதிகளைச்
 சொஸ்தஞ்செய்கல் கேட்கப்படும இவவாறே நிறைந்த வன்பும்,
 பரதவருளுங்கொண்ட நிறங்க அற்புத ஆசான்றானிடையறுத்தி
 யானததா லடைந்த பாடனருளொளியைப் பெருக்கி பக்குவனுக்குப்
 பாசவிமோசனஞ் செய்விக்கும் சாப்பனி, சாக்தி, மாந்திரியெனுந்
 திகைக்கள் யாவும் தித்திக்குந் தீங்கருமடிலு மினியதா யாதமாவிற
 செய்யப்படும “ஆரமோத்தாண”ச் செய்கைகளாம். கிரியை யொரு
 விதம், ஞானமொருவிதமென்று கூறி கிரியையொழிப்பதே ஞான
 மென்றும், ஞானத்திற்கு வைரிபே காமமென்றும் போதிக்கும மதங்
 காபோலாந், ஞானமே கிரியையாய்ப் பரிணமிநதும, கிரியையே
 ஞானத்தைத் தரவல்லதாயுமுள பெரியவழிகளாகும் வாட்டு ஞான
 மும், முாட்டுககாரமும் மிதிறகிடையா. இவவாறே அன்பொருமத
 மும் ஞானமொருமதமாக்கொண்டு அன்புயாநதது, ஞானநதாழ்நத
 தென்றும், ஞானமுயாநத தன்புதாழ்நததெனறுகுகறி கலாம் விளைக்
 கும் காரணமிதிலிலை” எல்லாம் அன்பேயாய், எல்லாம் ஞானமே
 யாய் விளைநிற்கும். வாளாவொன்றையும் நம்பத்தான் வேண்டும்,
 வினாக்களொவவாதெனக் கூறுவதில்லை. மற்று எவற்றையும் விளக்
 கியே நிற்கும். சிலமதவாதிகள் கொள்கைகளைக்கூறி விளக்காமல்

அ

சைவாகமபிராமான்யம்

நம்பச்சொல்வதுண்டு. கேட்கப்புகின், கடவுளின் ரகஸ்யமெனக் கூறுவார்கள். கடவுளின் ரகஸ்யமாயினும், (God's Mystery), கூறவொண்ணாதென வொன்றையுங் கழறுவதில்லை. ரகஸ்ய அனுபவ நிலையையுங்கூட ஒருவாறு விரித்துரைக்க வல்லதாம்.

என்றிவவாறு பலவெண்ணங்கன நதிபிரவாகமபோன் நென் மனத்தின்கண் மேன்மேலும் வந்துகொண்டிருக்கும்போது, இவைகளனைத்தையு மொருங்கே போதிக்கும் சைவாகமங்களின் அருமை, பெருமைகளும் என்மன நகண்ணிறேனறின. ஆ 'ஆ' அதன்பெருமையை யார் சொல்லவல்லார். ஆரியர்க்கேயென்றும், அநாரியர்க்கன்றென்றும் ஆடவர்க்கேயென்றும் மகடீஉக்கன்றென்றும், இறையோர்க்கேயன்றி வறியோர்க்கன்றென்றும் கடவுளின் குழாங்களை வேறுபடுத்திக் கூறும் சிலநூற்களைப் போலாது, ஜாதிசூலம் பாராது, நிறஞ்செய லெண்ணுது, ஊபேருன்னுது, அன்பர் யாவர்க்குமொருதலைப்பட பக்குவமே பண்பென்றும், அன்பே அருமைப்பாடென்றும், தாழ்மையே தண்மையென்றும், அறிவே ஆற்றலென்றும் மாற்றுவது அண்ணலாகம மொன்றேயாம். ஆரின் கொரான, பைபில போன்ற மதநூல்கள்களிற ஸாவமானிட ஸோதாதவம் பெறப்பட்டதுபோல சிவாகமங்களிற பெறப்படாமல் சாதாவாணங்கள் பெறப்படாதேதென்னில, மனுதர்மாதி நூல்களில ஒழுக்கம் நிறைததுள்ளோரை ஆரியரென்றும், அஃதிலலாதாரை அனாரியரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மிருதிநூற்கள உலகனைத்தையு மாரியர், அனாரியரெனு மிருபகுதியிலடக்கின. சௌசா சாராதிகளைக் கொண்டோர் ஒருபாலாநும், சௌசாசாராதிகளைக் கழிந்தோர் மற்றொருபாலாருமாக வகுக்கப்பட்டார்கள் சௌசாசாரங்களு மாதிரிபா ஹ்யமென விருவகைத்தாகும். இவ்வாதிரி பா ஹ்யாதி யாசாரங்களை விருமபிரிந்றோர் ஆரியரென்பது ஸ்மிருதிநூற்களில தெற்றெனப் புலப்படும். இன்னுமிவ்வாசாரங்களைப் போற்றி வாழ்கின்றவ ராரியரேயென்பது தின்ணம் ஆயினு மாரியானாரியரென்று மிருதிநத்தாழையும் மீடேற்றவேண்டி யுரைக்குமாகமங்கள் சாதிமுறையைச் சாற்றவந்ததில்லை. சாதிக்குரிய சடங்குகளைப் போற்றியதின்று. சாதிமுறைப்பட்டி வேற்றுமை யுரைத்ததின்று. பக்குவா பக்குவ நோக்கிச் சீத்த புவன வாஸிகளென்றும் மிசர்புவன வாஸிகளென்றும் அசுத்தபுவன வாஸிகளென்றும் மாதநாம கழறியதுண்டு. ஆரியரையு மீடேற்றுவங்காணத்தால் அவர்கள்கொண்ட சாதிவேற்றுமையை யதுவாதமுக்கமாரணக்க கண்மையானும் சாதியாதி வேற்றுமையைத் தவிர்ப்பதே

யதன்முக்கிய தாற்பரியம். “சாதிசூலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்” என்றும் “சாத்திரம்பல பேசஞ்சமுக்கர்காள், கோத்திரமுங் குலமுங்கொண்டென்செய்யீர், பாத்திரஞ் சிவமென்று பணிதிரேன், மாத்திரைக்குள் ளருளுர்மாற் பேறரே” என்றும் சைவப் பெருந்திருவாளர்கள் கட்டளையிட்டருளியதுஞ் சிவாகமங்களி னுதாரங்கொண்டேயாம். இதனால், சாதி, குலம், கோத்திரங்களைக் களைவதேயதனியல்பு. பாத்திரம் சிவம் என்பதுநான் அதன் முழுக்கருத்தாகும். அனூரியர்களையுற்று ஒழுக்கமுடைததாதல், மதுபானம் விலக்கல், மாம்ஸபோஜனத் தவிர்த்தல் முதலியவைகளையும் கூறுவது போலவே ஆரியர்களையுற்றுச் சாதியைத் தவிர்க்கவே போதிக்கின்றன. ஆரியர்களும் சாதிவித்தியாசத்தைக் கொள்வதெல்லாம் ஒழுக்கங் காரணமாக. சற்றுமுன்வரை ஒழுக்கங் காரணமாகவே சாதியையுயர்த்திவந்தனர் சான்றோர். பிராம்மணர்களாக விரும்பிய சிற்சில வகுப்பினரும் ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டே நன்னெறி கைப்பற்றினர். சற்றுநிதானித்துணர்மின். சாதியுயரவுயர வெழுக்கந்தேர்வதை நோக்குமின். முன்னையோர் நின்னவில்லையோவென எசினென்றோம். இவ்வுலகில் பலவகுப்புகளிருக்க யூதர்களையே பரமன் பக்தம் வைத்தார்பவர் (The chosen people of God) எனச்சிலர் பகாவில்லையா. முதலில் யூதர்களுக்கென்றும் அதன்பிறகே மற்றையோர்க்கென்றும் (First for the Jews and then for the gentiles) என்று புதியவேதபாடும் புனைந்த தில்லையா. சாதிமுறையைக் கவனிப்பின், பிரமஞானத்தைக் கைக்கொண்டோர் பெரியாரென்றும், உயிரைக்காப்பாற்றுவார் அவர் கடுத்தவர் என்றும், தர்மத்திற்குப் பொருளீட்டுவோர் அவர் கடுத்தவர் என்றும் கண்டோம். ஆதியிலெவ்வாறு சாதிமுறை வந்ததென்பதைத் தீர்மானிக்கப் போதுமான சான்று தற்காலகதில்லை. ஆரியனும் பாரத, இராமாயண, புராணங்களில் “यक्षिण्येवमாவृद्धो नृजोऽवमாவृद्धो” “பாருபலத்தைச் சுட்டெறி, பிறும்மதேஜஸ்ஸே பலப்பலம்” என்று வசிஷ்ட விசுவாமித்திரர் கதை வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கக் கிடக்கின்றது. “பாஹுபலம் பலத்தும்” “பணச்செறுக்கு முறுக்கியுமுள்ள” விக்காலத்தில் மேற்றிசையிலுள்ளாரும் அவரைப் பின்பற்றிய கீழ்நாட்டாரும் அவ்வுண்மை கடைப்பிடிப்பாரா! சாதியாலொற்றுமையிலலையென்றும் சதுரிழந்தோமென்றும் புறத்துள்ள காடு, மலை, ஆறு, கடல்முதலியவைகள் குறுக்கிட்ட காரணத்தால் வகுப்பினர்

(Nations) என்று சர்வ சகோதரத்துவத்தைச் சிதைக்குஞ் சிலர் ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் கண்டு பிரித்த வாரியரைக் குறைகூறுவானேன். சகோதரபாவங் கூறும் மதங்களில் மாம்ஸ பக்ஷணம் மிகைத்தும், மதுபானந் தொகுத்தும் வந்திருப்பதற்கும், சாதிமுறைகூறிய விரநாட்டி லைவகுறைந்து மிருப்பதற் கென்ன காரணங்கண்டு கூறுவாரோ. ஒழுக்க முயர்ந்ததாகக் கொள்ளப் படாதபோது ஏதாவதொன்றை யுயர்ந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். அஃது இன்றைக்குப் பணமாய் முடிந்திருப்பதைப் பாருங்கள் பாழும் பணம் பரமணியும் பிடரிபிடித்துத் தள்ளி யாசாக்கிப்பிரிகின்றதே! என்றாலும் ஒழுக்கத்தை யுயர்த்திப் பேசிய திவ்யாகமமோ, சாதி யைச் சூர்யுகமவரை நிறுத்தப் பேசியதின்று. மற்று அதனைத் தொலைக்கவே சாற்றியது கண்டிர். சாதியாஞ் சங்கடச் சடங்கைக் கடந்த ஆத்தும் ஸம்ஸ்காரத்தைப் போதிப்பதே ஆகமத்தினியல்பு. அநாரியர்களை நோக்கிக் கூறுவதுயாதெனின் “ஒழுக்கமுட னுற வாடுக, அன்பையும் அருளையும் கைக்கொள்க” என்பதாம். ஆரிய ரையுற்றுக் கூறுவது யாதெனின் “தேகச்சடங்கு எவ்வாறாயினு மாத்தம் ஸம்ஸ்காரத்தை விரும்புக” என்பதாம். சட்டைச் சடங்கு செளளமாயிலென், கன்னத்தாயிலென், ஸோமபானமாயிலென், ஸுராபானமாயிலென், ஆரியர் அநாரியரென்னு மிருதிறத்தாரும் மாதேவன் மக்கள். இருவரையு முய்ளிப்பதவர் கருணை. இதனால் நியாயங் காரணமாகக்கொண்டு ஒழுக்கத்தை ஒப்பியதால் “வண்பா ஸுரேக்ஷாநெயபுடெஜ்ஜி விபுபரீக்ஷா விபுபரீக்ஷா” என்று வர்ண சிரம தர்மத்தை யொட்டியும் அதைக்கடந்துமெனச் சிவாகமதர்மம் வெளிப்பட்டதறிக. என்றாலு மிதைத்தொடர்ந்த வாக்கியம் “வேதாஸி ஷ்வரஸாநா பூஜிதா” என வருமாற்றால் “வேதத்தி லுயர்ந்ததாகப் பெறப்படும் ஞானமே யிதில் விரிக்கப்பட்டதறிக. இதனால் திவ்யாக மம் “புதுஏற்பாடு” (New Testament) போன்றதாகும். கிறிஸ்தவர்களின் புதிய வேற்பாடானது இவ்வுலகத்தினோர் மூலையிலுள்ள ஓர் நாட்டிலுண்டான “கிறிஸ்துவை” நம்பவெனக்கூறியது. இப் புதிய வேற்பாடோ எவ்விடத்துமுள்ள எவ்வான்மாக்களிலும் உண்மையிற்பதிந்த கிறிஸ்துக்களைக்கண்டு பரமனைப் போதிப்பதா கும். அதாவது “தன்னுண்மை கண்டு தலைவனையனுபவிக்கக்” கூறுவதாகும். கிறிஸ்தவர் புதியவேற்பாடும் அறிவாளிகளால் பழ யனவென்று கழிக்கப்பட்டு வேறுபல புதியஏற்பாடுகள் புதுக்கப்படுந்

நிலையினின்றது. திவ்வியாகமமோவெனில் என்றென்றைக்குந் தெய்
ட்டாதுளத்திற் நித்திக்கும் புத்தமிர்தையே யொக்கும். இதுகா
ணம்பற்றியே அடிக்கடி “ஸவடூலொகூலி காயூபா” எல்லல
கத்தின் சேஷமத்தின்பொருட்டே யருளப்பட்டதென்றும், “ஐம கா
லேவலியுய்யு” ஐகத்திலுள்ளார் உய்யும்பொருட்டே வெளியிடப்
பட்டதென்றும் ஆகமவகூறும் இதனாலேயே “புருஷபுஷ்பஸுஷு
ஞாநி” இந்தஞானத்தை உலகெங்கணும் விரிககவென வறிவாளி
களுக்கு ஓர் சாஸனமும் பிறந்ததுணாக. சைவாகமங்களிற் பெறப்
பட்ட பெருநலமோ எல்லாதங்களிலாழ்தும், அன்பிற கரைநத
வெல்லா வான்ருரு மடையும் பேறுகளையே வெளியிடுதலாம். “ஒரு
நாமமோருருவ மொன்றுமில்லாற் சாபிரத திருநாமம் பாடிநாம தெள
ளேணம் கொட்டாமோ” “ஏகமஸதஸிபாபஹுதாவதநதி” என்ற
முதுகைகளின்படி இன்னவுரு, இன்னநிறமென்று கூறவொண்ணாத
தனிமுதலவனை எப்பேரிடட்டழைப்பினு முண்மையாய் வழிபடுவோ
டையுங் கதியொரே விதமாகும். இவர்களடையு மிகப்பாபேறுகள்
ஒரேவிதமாகும். இங்குப் பேறென யாங்கூறியது தன, தான்யாதி கர்
மப் பேறுகளையன்று. உண்மை ஞானிகள், உண்மையன்பர்கள் (The
Sages and the Saints) பெறும் பெருமபேறுகளையுற்றேயாம்.
உள்ளவாறுண்மையா யுள்ளங்குழைந துமப்பிரானைத் தொழுதெழு
வார்க ளிம்மையிலே யடையும் பேறுகளைத் திவ்வியாகமங்களே அவை
கட்டுறிய ஏதுக்களுடன் எடுத்துரைக்கும். அவையாவையெனின்,
“ஸாந்தி: ப்ரஸாந்தி தீப்தஹி ப்ரஸாந்தி ப்ரஸாந்தி ப்ரஸாந்தி
ஸவடூலப டூலொகூலி ஸாந்திரி க்ருஷியமெகி க்ருஷொகூலி
நடூஸ: ப்ரஸாந்தி ப்ரஸாந்தி, ஸவ்ஹிரக: ப்ரகூடஸாஸ்யாதி
விரிக்ருஷியமெகி ஸவ்ஸு காயா கஸவாஸா ட்யே ப்ரஸாந்தி: ப்ரஸி
கீதி:க: காரணாநிவ ஸவடூணி ஸவாஹுய்யு காரணிவ
ஸாந்தி: ப்ரஸாந்தி: க்ருஷிப்ரபு ஸவ்நாதி ஸவத்யுதி” என்ற
ஆகம வாக்கியங்களால், சாந்தி, பிரசாந்தி, தீப்தி, பிரஸாதத்வம்
முதலியவைகளை யுண்மையன்பர்களடையுமிகப் பேறுகளென்றுணர்
வாம். இதில் சாந்தியாவது யாதெனில் எவ்வித வாபததுக்கள் வரி
னும் மனநதளராமை, பிரசாந்தியென்பது அகவிருள் புறவிருள்களின்
நாசம். அகத்தும் புறத்து மொளியை விரித்தல் தீப்தியாகும். உள்
ளத்திற் றெளிவுடைத்தாகியென்றும் ஸந்தோஷமாய்நிற்ப பிரஸாத

மாகும். அன்றியும் “ தேஜஸ்ப்ரஹ்மாவா லீபயஸு க்ஷரோக்ஷாராண ணீரேவய ” எனும் வாக்கியத்தால், தேஜஸ், பிரபாவம், வீர்யம், பொறுமை, இரக்கமீதுறல் முதலியவைகளு மவர்களுடைமைகளாகும். உண்மை ஞானிகளின்றேகம் வனப்புடைத்தாதலும், ஒளியுடைத்தாதலு முண்டென்பதை ஸ்ரீ சேககிழார்பெருமான் தொண்டாபுராணத்தில் பற்பலவிடங்களில் தெளிவாய்க்கூறியுள்ளார்.

“ பாச மறநில ராய்னும பார்ம்சை
ஆசை சங்கரற் காயின தன்மையால
தேச மக்க திருவுரு வானவா
பாச னேததொழு தேதொழு தேகினா ”

என்று ஸ்ரீஞானஸம்பந்தபெருமானே யுற்று மிகவும ஹ்ரிஸ்கருந திருமேனியையுடையவென்றும், தூரத்தில் வருமபோதே ஸ்ரீசுந்தர மூர்த்திகளின் திருவுருவம் ஒருபெரிய தேஜஸ்ஸாகவே உபாநியு முதலிய இருபுகணங்கட்குக் காணப்பட்டதென்றும், விளக்கியரு ளினா. யோகநூலவல்ல ஸ்ரீகாளிதாஸனும் யோகாபபியாஸம்புரிப வாகளுக்கு “ ஜோதி. ப்ரஹ்ம ஹேமர ஹிஹே க்ஷிரஸு ” என்கிரஸினின்று ஜோதியின் கிரணங்கள் எங்குமபரவுமென்றும் கூறினா. * இயேசுநாதரும் நரபதநாளவரை யோகாபபியாசம் புரிந்து அஞ்ஞானமெனு மகவிருட்சிசாசையோட்டித் துறத்தி உல

* ஸா ஆல்வா லாட்ஜ் எனும் பண்டிடைக கிறிஸ்தவரும், சாஸ்திரமுதிரா சகி யுடையோரும் (Scientist) ஆகிய மகாபண்டிதரா மனபா தாமெழுதிய “ Man and the Universe ” எனும் கிரந்தத்தில் பின்வருமா நெழுதுகிருா. “ The whole Idea of the Manhood (of Christ) is that he was a man like ourselves, subject to human needs, open even to temptation, obedient to pain and death. That his spirit was superior to ours, few deny, but that his body was essentially different, seems to me like superstition. His raiment at any rate was made in the ordinary way, yet it too shared in the glory of the transfiguration. The transfiguration was a splendid episode, typifying the dignifying and dominating of matter by the indwelling spirit. The shining in the eye of genius the almost visible glow pervading the body in moments of exaltation—this raised to a higher power permeated and suffused the poor human body and travelworn peasant garments of Christ, till the few privileged witnesses had to shade their eyes. So it is reported concerning Moses after his solitary communion with Jehovah; so it may have been with Joan of Arc, so it may be again, from time to time, with the most exalted saints.”

கத்தாரை ஈடேற்ற வெளிப்பட்டகாலத்தில் ஓர் தினம் “முகம் சூரிய மண்டலத்தின் பிரகாசத்தையும், உடைகள் ஜோதிகளேயாகவும்” தனது சீடர்களுக்குப் பிரகாசித்தனவென்றும், அன்னோர்கள் கண்கள் நாதனைக்காணக்கூச அவர்கள் அவனடிவணங்கி, நடுக்குறாக்கள் என்றுங்கேட்டேம். பூநீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் “சிவபிரபாகரே நம: பரமபுருஷோபமாநமோஸ்து” தினக்கு தெய்வகண்களோடு தருகின்றேம் “எனது ஈசவாஸம்பந்தமான யோகத்தைப்பா” என்று அராஜுனனுக்கு மொழிந்து விசுவரூபத்தைக்காட்டினதும் அவவா ஜுனன் அநேகங்காடி சூரியர்களின் தேஜஸ்ஸையுடைய முகமண்டலத்தைக் கண்டனன் என்றும், அவனதுகண்களும் அவ்வொளியைக் காணக்கூசினவென்றும் கிதையிற் கேட்டேம். இவ்வாறே நதீரியாதிகள் யோகப்பிரபாவத்தால் தேஜோருதிகளாய் விளங்கினார்களென லைங்காதிக்கறிந் கண்டேம். பதினானந்தின் பண்பாலடியார்களுக்கே பரிவைகட்டுமெனச் சைவாகமங்களை முரசிடும். நம கத்தொலிக்குக் கிறிஸ்தவ நண்பர்களொழுதும பகதாக்களின் நித்திரப் படங்களில் சிவம், முகம், தேகம் முதலியவைகளைச் சூழ்ந்து ஒளிகள் மண்டலம் டிருப்பதாக அவர்கள் எழுதுவது மேற்றமுடைததே. ஸெயின்டு பிரான்சிஸ் (St Francis of Assisi) எனும் மன்பா முதல்வனைத்தொழுதுத நிரூபிக்காலில் முன்னிலும் பன்மடங்கு ஒளியுடைக் கண்களடனும் முகமண்டலத்துடனும் காணப்பட்டாரா என அவரது துவனியசரித்தத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வண்மையை, நிருக்கோயில்களின் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்டு விளங்குந் திருவுருவங்களைச் சற்றியமைந்திருக்கும் பிரணவப் பிரபைகளும், உலோஹ விக்ரகங்களின் சிவங்கையொட்டி யிசைத்திருக்கும் “சக்கரம்” போன்ற ஒளிமண்டலங்களும் நிறுத்ததும்; அன்றியு மாராதனைகாலங்களின் லொவ்வொருவகைத் தீபங்களினாலும் “ரோஷெ, யக்ஷாவதி, நாலிடுக், கண்டியோ, ரூடுவெ ஸ்டுக்லெஸ் ஸுணவாகாராய் வேஷ்யேஸ்” முகம், கண், மூக்கு, செவி, உருவம் முதலியவைகளைச்சற்றி, பிரணவா காரமாக ஒளிகளைக்காட்ட விதித்த ஆகமனிதிப்படி அதுட்டிக்கப்படுவதும் மிவ்வண்மையை யீயமறத்தெளிவிக்கும். மேலும் அடியார்களுக்கொருதீரமும் உண்டாவதா யுண்மையாகமங்களுரைக்கும். எமது வாதவூர்ப்பெருமானும் “யாமார்க்குக் குடியல்லோம் யா துமஞ்சோம் மேனினோ மவனடியாரடியாரோடு மேன்மேலும் குழந்தாடியாடுவோமே” என்றும், அப்பர்சுவாமிகளும் “நாமார்க்குக் குடியல்

லோம் நமணையஞ்சோம்.....சினியறியோம் பணிலோமல்லோம்,
கோமாற்கே யாமென்றும் மீளாவாளாய்க் குறுக்கினோம்” எனறும்,
“ அஞ்சுவதியாதொன்றுமில்லை-அஞ்சுவருவதுமில்லை” “ நிறுமாணேந
திதன சேவடிக்கீழ் சென்றங்கிருமாநதிருபன் கொலோ” என்று
மடியார்களுக்குள்ள தீர்த்தை விளக்கியருளினார்கள். இம்மனோலையி
யம் பரமனுக்காடப டபணபினுணுணமையில் வருமென்பதை “ எளி
யேனலேன், நிருவாலவாயா னிறக லே” என்று காழிப்பிரான கருணை
கூர்ந்தார். மாணம் நோந்தநாலததும கிறிஸ்துவும் அவர் கொள
கைக்காகப் பலருமுயிரிழந்ததாகொன்று கிறிஸ்தவர் கூறிக்கொண்டு
பெருமைபாராட்டுவதெல்லாம் அன்பாகருணைடாகுந் தன்மைகளெ
ன்று சிவாகமங்களிற் கண்டவைகளேயாம்

இவையனைத்திற்குங் காரணமீனைத்தெனச் சிவாகமங்களேசெப
பும். உயிர பளிங்கனைய சித்தென்பது திவ்வியாகமத்தேற்றம். பளிங்
கானது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அழுக்கு நீங்கப்பெற்று சுவசசமா
யிருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நுரியனது ஒளியை விரிக்
கும். நுரியனது ஸன்னதியில் மிகவும் ஸ்வசசமான கண்ணாடி தன்
னுருவங் காட்டாது ஒளிமயமாகவே விளங்கும். அழுக்கிருந்தால்
மாதிரி கண்ணாடி தோன்றும் இன்றேல் தோன்றாது. அது
போலப் பளிங்கனையசித்தாகிய வுயிரும ஆணவமெனுமழுக்கு நீங்கப்
பெறின் சிறிதும் வேற்றுமையினரிச சிவவொளியைப் பிரஸரித்துச்
சிவமாய் விளங்கும். உயிர சாரத்தன் வண்ணமென்பதூற திவ்வியாக
மத்தேற்றம். “வஸ்யெ ஸ்வயிநி)கெஸ்யஸுரேஷோ ஹ ஹேதேவி” ௧. யா
ஜுருக் திராஜுருக் ஸ்வே ஸுராசு” என்ற வாககிய மிதைநிறுத்தும்.
சிவனைச்சார்ந்தவுயிர மாலின்னியம்(அதாவது ஆணவவழுக்கு)நீங்கின
காலத்து “சைவீபிரகளுபுடைததாகும்” சைவீபிரக்களு யுண்டா
னதும் தனுகரணதிகளும் சிவவொளியைத் தாங்குங்காரணத்தால்
சிவதனு, சிவகரணதிகளாய் மாறும். பசுகரணங்கள் சிவகரணங்
ளாய்ப் பளிக்குமென்று சிவதிக்கூடியிலேதான் கூறப்பட்டது. இவ்வா
றெம்மதங்களும்ங்கேகிரித்த வுண்மைகளத்தனைக்கும் சிவாகமங்களே
வதுக்கொடுத்துரைக்கும்.இதனாலே எம்மதவுண்மைகளுக்கும் அருட்
டிருவகோல் சிவாகமமே என்பது திண்ணம். இதற்குக் காரணம்
யாதெனில் பதிநூலாகிய சிவாகமத்தில் இயற்கையில் எவை யுண்மை”
யோ அவையே செப்பப்படுவதாலென்க. ஆயின் “ பஸ்மதாரணம்”
முதலியவை சைவத்திற்குரிய சிறப்புக்குறிகளல்லவோவெனில்,

சைவத்தினின்றும் பிணங்கி யவர்களுக் கவ்வாறு தோன்றுமேயன்றி
வேறல்ல. பஸ்மதாரணம் பசுத்வ நிலிருத்தியைக் காட்டும் குறியென்
பது எவரு மெளிதிலறியக்கிடக்கின்றது திவ்னியாகமங்கலிவ்வாறே
செபபுகின்றன ஏனைய மதவாதிகள பஸ்மதாரணஞ் செய்வாவிடினும்,
அது அவர்கள் கோட்களுக்கு விவோதமுற்றதன்றாம் மற்று ஒத்தேக
யாகும். பூர்வீகமதங்கள்யாவும் பஸ்மத்தைப் போற்றியே வந்தன.
மோஸஸ் எழுதிய புத்தகத்தில் நீற்றை நிறையப்பூச விசியுண்டு.
ஜோராஸ்டர் “ஜெண்டு” (Zend) நூலும் நீற்றைப் போற
றியுண்டு பூனிக ரஜிபது நாட்டிலும சாம்பரைச் சீசரித்து
வைத்தனர். வேதத்திலுள்ளது நீற்றை நவீனத்தோராகிய கிறிஸ்
தவர்களும் (Ash Wednesday) சாயபுற்றிருநாளென வோர்
விழாக்கொண்டாடுகிறார்கள். முஸ்லீமான்களின் மருதிகளில் பூதி
யளிப்ப திண்டுட்டிலுண்டு. இதலை எக்காரணத்தாலும் “பூதிசாத
னம்” ஓமதத்திற்கெனவெழுந்த சிறப்புக்குரியென்பதுதவறு. கட்
புலனுக்கெட்டா கர்த்தனையடையக்குறிகளை விருமபிய எம்மதக் குறி
களுககுமிதுவே மிக்ககுறி. ஆயினுஞ் சைவாகமத்தில் சிறப்பு வழி
யாய் நீற்றைக்கொள்வதுமுண்டு. உண்மைகளின் குறிகள் (Truths'
symbols) என்றும் உண்மைகளை (Ultimate Truths) என்றும் இரு
முறையாக காலவேறுபாடடையும, பக்குவ வேறுபாட்டையுநோக்கி
திகைப்பாதிகளும், சரிபையாதிகளும், திருவுருவாதிகளும் கொள்
ளப்படுமபோது சாமாஹியவாசிரிப்பது ஷண்மையின் குறிகளாகவும்,
பிறப்பையகற்ற முடிவிலவரும் இறைவனுருவாகிய “ஸதகுருவி
னால்” உண்மையையாகவும் எடுத்தாளப்படும. இவ்வாறுலகமனைத்து
முய்யவேண்டியே உமபர்பிரான் உண்மையாகமங்களை யுரைத்தருளி
னர் ஆயின திகாரிகளின்னொருன எடுத்தோதவில்லையோவெனின்றி
பபைந்காரணமாக வெடுத்தெங்குங் கழறியதில்லைகண்டார். எத்துணைப்
பாவமியற்றி வருந்தியிருப்பினும் “பஸ்சாத்தாபம்” (பின்னருருகு
தல்-Repentence) கொண்டு, தன்னகங்குழைந்து, தனிமுதலைத்தேடி
னா ஆதிகாரிகளாவார், பூததபையுள்ளோரேயிதற்கதிகாரிகள் என்று
கூறப்பட்டிருக்கின்றது கிறிஸ்துநாதன் பரிசேயர்கள் (Pharisees)
முதலிப் வெளிவேடத்தாளைக் கடிந்து, எப்படிப்பட்ட பாதகியாயினு
மகங்குழைந்தமுவாராயி னவரையுமேற்றாதரித்ததுபோன்று சைவாக
மும் “ஹிஸ்தாபாவிபாதுஸ” (டம்பாசாங்கடிந்தவ னும்) சியூரானுந்
விஷ்ணு” பொய்ஞானம் விண்டவனும்) “யஜுவிதபுஹெஹெவ

ஸ்ரீஸூக்தம் வாழ்வுஷ்டகம் । தகவஹ் க்ஷஜிதாண்டுவவரிவாபி
 ண்டு க்ஷஸூக்தம் ॥ ” “ பிழைத்ததெலாம் பொருத்தருள்செய்
 பெரியோய் ” என்று அகங்குழைந்து அழைக்கலறிநிற்பின் சிவதர்
 மத்திற்கதிகாரி என்று வேதம்வியந்துகும். அந்தியஜனாயினும்
 அதமனாயினும் பாவத்திற்குப் பஸ்சாத்தாபம் பொருந்தினவனாயின்
 அதிகாரியென்று வாழ்சங்கீதவழங்கும். இதனைப் பெறப்பட்டது
 யாதெனின் யாவருஞ்சைவராகலாம் யாமெல்லோருந் தோஷமுடை
 யோரே. தோஷமில்லாதவர் யாவருமின்று. இவ்வுண்மை “சதாசிவா
 திகளுந் தோஷமுடையவர்களை ” என்ற “ ஸுபாஸிவா ஸுப
 ஸுபவபூதி க்யூபாஸாஹாப்யுபிஷி க்ஷ ஜிதாண்டுவவரிவாபி
 ண்டு க்ஷஸூக்தம் வாழ்வுஷ்டகம் ॥ ” எனவரும வாக்கியம்தி
 டுத்தும். இறைவனொருவனே என்றுஞ்சுத்தன் :—

“ சதாஜி ஜெவாஸுபுஷ்டி ஸுபாஸாஹாப்யுபிஷி க்ஷ ஜிதாண்டுவவரிவாபி
 ண்டு க்ஷஸூக்தம் வாழ்வுஷ்டகம் ॥ ”

க்ஷ ஜிதாண்டுவவரிவாபி ஸுபாஸாஹாப்யுபிஷி க்ஷ ஜிதாண்டுவவரிவாபி
 ண்டு க்ஷஸூக்தம் வாழ்வுஷ்டகம் ॥ ”

என்ற வாக்கியம் பிறந்தது. அன்னானம் பாழ்த்தொழுகி மலப்பிணிப்
 புண்ட சாம்பிரமங்கள் கூடி நம்பிரமமெனத்தருங்கி யவளுநம் பேசு
 வதும், மலமுறிதச னம்புமுடலைச் சாநகவெம்மீனூற்றிசிலர் கல்விச்
 செறுக்கு, பணச்செறுக்கு, ஜாதசெறுக்கு, உத்தியோகசெறுக்கு
 முதலியவைகளைக்கொண்டெயாம்பெரியாடுன்று செறுக்குவதுமெற்று
 க்கோ, “சூற்றமெ பெரிதுடையேம் ” என்றார்குணமெனுங்குன்றேரிய
 கொற்றவரும். ஆகலின் எத்துணைப் பாஸியாயினு மவனையுமாதரித்
 துப் பாஸிப்பஸ்சாத்தாபம் போதித்துப் பாமனக்காட்படுத்துதலே
 பண்புடையார் பாசிச. இவன் மாபாஸி இவன்கூட்டுறவு கொடிதென்
 றும், இவன் பெரியஸிபசாரி இவளுட னுரையாடலாகாதென்றும் தரு
 க்குவதெல்லாம் பசுநூற்கொள்கைகள். கண்டவுடன் சீற்றங்கொள்
 வதுபசுக்களியற்கை. “ ஸிவஜிதாண்டுவவரிவாபி ஸுபாஸாஹாப்யுபிஷி
 க்ஷ ஜிதாண்டுவவரிவாபி ஸுபாஸாஹாப்யுபிஷி க்ஷ ஜிதாண்டுவவரிவாபி
 ண்டு க்ஷஸூக்தம் வாழ்வுஷ்டகம் ॥ ” என்றவசனத்தால் பேரிரக்கங்கொண்டு எம்மனோர்க்குருளுங்
 குணமுடைத்தாத்நோக்கியே எம்மிறைவனுஞ் சிவனைன்படிந்,
 சிவனைச் சார்ந்து சைவராகுமயாமும் அவ்விரக்கங்கொண்டருள் வழி
 பற்றி அருளுங் குணமுடைத்தானுன்றிச் சைவராகோம். ஆகவே
 எவ்வகைப் பாஸிகளையுங் கடிந்தொதுக்காமற் சைவராக்கவேண்டி
 பது சைவர்கடமை; அப்படியே எல்லோரும் சைவராகலாம். ஆனால்

சைவரான பிறகு நடைகொணுவது மொழுக்கக் குன்றுவதுக் கொடிது. மதுபானம் புரிவது மகாகொடிது. மதுபானம் புரிபவர்க்குக் கடவுள் கொடுத்த அற்புத ஆநந்த வுலகம் பொய்த்து மது செய்த வுலகம் மெய்த்தும் விடும். ஆதலின் அது கொடிது. அதிலுங்கொடி துயிர்செகுததுண்ணல. இவைகளை யறவே யொழித்தாலன்றிச் சைவராதல் முடியாது. சைதன்னியரெனாதன்னிபர் இனியகானக் கொண்டுக் கடைவழிசென்றபோது கயவர், களவா, கடியர், வெறியா, கள்ளுண்டோர், காமங்கொண்டோர், வேசிகள், எல்லோரும் ஒடோடிக கண்ணீர்சொரியக் கரதாளம்போட்டுக் கனிந்தவருடன் குழமிக் கூத்தாடினா என்று கேட்டேம். ஆ! என்ன ஆநந்தம்! சதுரிழந்தார் சாதுக்களாறா. ஆனலன்பாத்திரிந்த வன்னார்மீண்டுங்கோணலைக் காணாராயினர். ஆகையாலுய்யவேண்டி னோர் உயிர்செகுத்துண்ணுமையைக் கொள்ள வேண்டும். எவையுயிர்க்கு மபயப்பிரதானம் செய்வதைத்தவிர வேறுதானம் கிடையாது மதுமாம்ச விவரஜனம் சைவர்க்கின்றியமையாதன. அநதோ! மேற்றிசையிலுள்ளாரும் அவரைப் பின்பற்றிய கீழ்காட்டாரும் தெய்வஸம்பத ஆத்துமஸம்பத்தின்றி நன்மைகன்போற்றினைகளையும், அறிவுபோலரியமைகளை யுமியற்றுவதைக் கண்ணுறும்போது எந்நெஞ்சம் பதைபதைத்ததோவெனப் புண்ணாகாத போது கிடையாது. உதாரணமாக கொலைகளம் (Slaughter house) குடித்துறைகள் (Liquor shops) முதலியவைகள் எங்கும் பாவித்தின்றன. கபபற்றுறைகளிலும் ரயில்ஸ்டேஷன்களிலும் சீடிககக்கூவியழைக்கும் போர்க்களையும் பல்லுயிர்செகுத்து விருந்திறகு விருந்தி யழைக்கும் விளம்பாங்களை யுங்கண்ணுறும்போ தெமாமனம் வெந்துகிடக்கும். “அநதோ! உலகமடங்கலு முணமையுணர்ந்து அன்பை வளர்த்து, அளவளாவி அருளை நாடி நிறகுமோ, அககால மெக்காலமோ, கடவுளின் குழந்தைகளுட்கலகமொழியுமோ, கபடங்கள் நீங்குமோ, வருத்தந்தணியுமோ, பிணிகள்பாறுமோ, அங்குமன்பும், இங்கு மன்பும், எங்குமன்புமாய் என்று தழைக்குமோ” என ஏங்குவேம் புன்மதம் பேசிக் புலம்பு மொழிகேட்போமாயின் “அநதோ! இறையையுற்று நிறையன்பில்லா வாழ்வுமெருவாழ்வா? இறையன்பிறகுதவாத ஞானமுமொரு ஞானமா? இறையன்பிற் கிணங்காத கிரியையு மொருகிரியையா? “இறைவன் கழலேத்து மின்பமின்பமே” “சிறற்பல்லமேய செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வம் செல்வமே” என்பேம். மற்றையின்பத்திற்கும் செல்வத்திற்கும் உலகர் படுப்பாடு என்னென்பேம். தற்காலம் வெகு

சிலர் தவிர மறறையோர் கண்டதேகாக்ஷி கொண்டதே கோலம் என்று செம்மறிகளையொத்துச் செத்துவிழ்கின்றனர். படித்தவர்க ளிவ்வாறு பணத்திற்கு மிகுதிய வினபத்திற்குமே மாண்டு மண்ணு வதைக் காண்டொறுங் “கல்லாதவரே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் கற்று மறிவிலாப பேதைகளுக் கென்சொல்லுவேன்” என்று இரங்கிய நந்தாயுமான பிரபுவின் நிருவாக்குமனத்திபடும, மிருகபிராயாக ளாயுள்ள கல்வியில்லாப பெண்டிருடன் கற்றறிவுடைய ஆடவாக ளாகியயாம் படுததுன்பம் மலைபோன்றாகவும், கற்றறிவுடையாடவர் களு மிப்படி. அருள்ஞான மில்லாது அவஞானம் பேசியும், அருளை மறந்தும் நிற்பி னக்கோலமெவர்கள் மனதைத்தான் புண்ணுகாது. இறைவன் கழலேததுதருகிசைந்க கலவியை ஆண்பாலா, பெண்பால ரிருவாகளும் கற்று அருளை நாடாதவனாயில் உலகத்தில் துன்ப மொழியாது. இவ்வெண்ணங்கள் எம்மனத்திபடவே யாமபட்ட துயரமினைத்தென்ச் சொல்லமுடியாது. ஒருபெரும் பூம்பொழிலைப் போன்ற இப்புவனமானது முடகனமுண்ட பாலவனமாழிறே என்று நெருஞ்சுமநொதது. ஆனாலும் பூர்ணசுகிரன்பால மாரி பொழிந்து தனது வெண்கிரணங்களை வீசிவிதிறிநின்று வாணையும் பூமியையுமொரே யானந்த வெள்ளத்தாழித்ததியதைக் கண்டதும் ஒருவாறெம்மனநேதறி “பெற்றதாய் ஒருத்தியிருக்கப் பிள்ளைக்குத் துயரேன்” என எம்மனத்துயரமாறியது. ஒர்பக்கதுயரு மோர்பக்கங் களிப்புங்கொண்ட வக்கணம் முதல்வணையுறு “ஐயனே யருள் பெருகுமா றருளுதி - அன்பே யோங்குமா றன்னுக் - கருணையே யுன்னைக் காணுமாறருளுதி - அன்னாய் என்னை நிம்மடியிதிருத்தி - உயிர்க்குறு துணைவ உலகனைத்து முன்வயமே வரப்பிரியாய் ஒப்பிலா வொருவ ஒலமிதை கேடருளுதி அருளே! அன்பே! இன்பே!” எனவுடல் குழைந்து தலைதாழ்த்தி மனத்தால முதலவன குஞ்சித் தத்தை யிறுகத்தமுனி, முதத்தமிட்டு, கண்மலர்சாததி, கற்றுவின் மனம்போலக் கசிறுதுருக் அருள்புரிக என்று மனநெக்கி அவனருள் வழிநின்றேம்.

அன்றிரவுமுதல் எல்லாச் செமமை நலங்களுக்கு முறைவிட மாகிய சைவாகமங்களின் மாட்சியை யுலகின ருணர்ந்தபடியுமாறுப கரிக்க வேண்டுமெனு மடங்காவாசை எம்மியத்திற குடிக்கொண் டது. சைவாகமங்களின் பெருமையைத் திருவருட்டோன்றல்களாகிய “ஞானஸம்பந்தாதி நம்பரமாசாரியார் நால்வர்களுங் குறிப்பாலுய்த் துணர வைத்தருளினர். உண்மை பாஷியக்காராகிய ஸ்ரீ கண்ட

யோகீந்திர ரிவ்வாகமங்களின் பெருமைகளை மிக்கமகிழ்ந்து போற்றினா அண்ணலாகமங்களின் நுணுமையை யருணலமுணர்ந்த அரத்தீதழர்த்திகள் அவனியோரறியுமா நகமகிழ்ந்தருளினர். புன்னெறியாளர் பொருமையுடன் பொறித்த தூடணங்களை நிர்ப்புலப்படுத்திய ஸ்ரீமத - அப்பயதீக்ஷிதர் பெம்மானருளிய பெரியவாகமங்களின் பெறறியை பேரன்பிறப்பிந்து கொண்டாடினர். மற்றும் “ பிரம்மலித்யாத்வரீந்திரா ” “ நிஜகுண யோகீந்திரர் ” முதலிய புனிதவாசிரியர்களிவைகளின் மாட்சியை மணந்தருளினா. வித்தியாரண்யரு மாகமங்களின் இன் சுவையைப் பருகிவாழ்ந்தனர். வேதவிதயா பாரங்கரீலர் கூள் வியந்து கொண்டாடும ஸெய்யாகமங்களின் மேனமையை யுணராததுய் வழியறியாத பொல்லாப பொயமைபாளர் புலமதிய பொய்யுரைகளைக் கடிந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ - சோமசுந்தரநாயகர் அவாகளும, தூர்த்ததூராதவாதிகளின் தூககந்த துருதிகளைத் தலைத்து நன்மதநறுமணங் காமுனாகொண்டு வெற்றிக்கொடிநாட்டி இறைபணியிபற்றலே யின்பவாழ்வாகச் கொண்ட வெம்செந்திராதய்யா அவாகளும சிவாகமநிகதை புரிந்த சிறியோகளைச் சிவாகம தண்டமபுரிந்தும சோபடுத்தினா. இவவாறுலகாசெய்த தவப்பயனுணுமையை நிலைநாட்ட வெழுந்த சைவகன்னெறியாளா நாட்டிய நல்லாகமங்களிளறிந்ததையுணரும பாக்கிய மடையப்பெற்ற யாமும சிலகறுவானறொடங்கியதற்குமோ காரணமுண்டு யாம பிரபன்னகாயதரியென்று வைணவா கொண்டாடும “ இராமானுஜ தூற்றந்தாதி பாடிய “ திருவரங்கத்தமுதனா ” எனும வைணவபிரபந்தகர்த்தர் மபிறிறேன்றியவரேயாம். எமது பிதாமகரும் வைணவப்பற்றும மாயவாதஞானமுமொருங்கே கொண்டு சைவலலிய நவரீதம ஞானவாசிட்டா ரிபுகிதை முதலிய நூலகளைக் கன்னிலும் மறவா நீராவா வழிவழிவந்த வைணவ வபிரமனமு மெமமை விட்டதின்று. மாயாவாதமலைவு மெமமை வாட்டியதுண்டு. வெகுளள்வரை வேதாததேசிகா பிரபந்தங்களையும், தென்கலைப் பிரபந்தங்கையுங்கறறுவந்தே மாயினும் பாரபக்ஷிற்றிப் பல்மதங்கையுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பெரும்புண்ணியவசத்தால் சைவகன்னெறியைச் சாரும் பாக்கிய மடைந்தேம.

யாமாங்கிலகந்தை திரிசிபுரத்திற கிறிஸ்தவர் கலாசாலையிற் பயின்றகாலத்தில் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் படிக்கிறேந்தது. அன்றியுமாங்கில நூல்வல்ல ஹக்ஸ்லி (Huxley) டிண்டல் (Tyndall) ஹ்யூம் (Hume) மில் (Mill) இங்கர்ஸால் (Ingersoll) முதலி

நாத்திகர்களியற்றிய நூற்களையும் திகம் பாராட்டிவந்தேம். மதவிஷய மாய் எந்தநூலகப்படினும் அவாவுடனுணுறக்கம் விட்டு வாசி ப்பதெம்மியறகை. திருவருடபாங் கவவழியிலேயே செலுத்தி யது. இன்றும் சமாசாரப்பத்திரிகைகளை வாசிக்கும்போது நாட்டு விஷயம் மோட்டு விஷயமாகளை யொதுக்கி மதவிஷயங்களேதா வது காணப்படினதையே படிப்பேம். அந்தக் காலத்தில் எமக்கு சைவசமய மினைதெனவும், சைவ நூறகளிவை யெனவுந்தெரியாது. F. A. கிளாஸில படித்து வந்தபோது மதவிஷயங்களிலதிக ழூக் கங்கொண்டு யாம படிப்பதையும் பலசக்திகள்கொண்டு மனந தளாந்து முகமவாடி வருந்துவதையும் அடிக்கடி கண்ணுற்ற எமது நண்பரொருவா “அனபேரீ மலைக்கோவிலநூற்றுக்கால மண்டபத தில் ஒருவா மிகவுந் தார்க்கிக் கெறிமுறைப்படி நியாயம் பிறழாது வெகு அருமையாய்ப் பிரசங்கம் செய்கிறா ; நாம போய்க் கேழுப போம்” என்றுசாவினா அப்பிரசங்கியா யாவரெனின எம்மைப போற்பலையு மீடேற்றமாறுவந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மி - ஸோமசுந்தரநாயகா எனும் பெருந்தகையாரே அன்று அவருணலங்கொண்டு பிரசா தித்ததும் “திரிபதார்த்தம்” எனும் பெரியவிஷயமாம். அவரது பிரஸங்கத்தின் காமபிரீயத்தையும், மாதாயத்தையும், அனபையும், முன்பின் முறணின்றி நியாயநெறிப்படி மதிதுடபத்துடன் பிரஸங் கித்த வனமையையுந் கேட்டது தான் யான் சைவத்தைப்பற்றி முதல முதலில் கேட்டதாகும். அப்பெரியவருடன் பழகாத பக்தித் தில் நாத்திகனாபிரபுபேனோ, அன்றிக் கிறிஸ்தவரா யிருப்பேனோ, அன்றி மாயாவாத மருட்டைக்கேறி சாதிபிமானங்கொண்டு சது ரிழப்பேனோ, அல்லது ஒன்றினும் படாதுண்பதுமுறங்குவதுமாயிருந் தது காலங்கழிப்பேனோ தெரியாது. அப்பெருமானுடன் மூன்று நாளாவரை யிடைவிடாதண்டிப பல கேள்விகளை நாத்திகரீதியாக வும், வைணவரீதியாகவும், மாயாவாதரீதியாகவுமவரைக் கேட்டேம். குழந்தைகளிடமன்பு பாராட்டுவதுபோல எம்பாலன்புகூர்ந்து எல்லா வற்றிற்குந் தருந்த விடையளித்துத் தாமியற்றிய “ஆபாஸஞான திரொத” முதலிய நூறகளடங்கிய ஒரு தொகுப்பை (Set) எனக் குதவித் தோன்றுஞ் சந்தேக மனைத்தையும் குறித்து, அடிக்கடி எழுதியனுப்புமாறு கட்டளையிட்டனர் பிறகு யாமடைந்த பேறு களை யிங்கு விரிக்கவேண்டியதில்லை. சைவசித்தாந்தமே மெய்யத்து விதமென மெய்யும் புளகமாக யாமுணர்ந்தனுபவிப்பது முழுமையும் அப்பெருமானுற்றான்.

இனி யிவைகளுபதிடதங்களிற் பெறப்படடதோ வென விசாரிககவேண்டியதாயிற்று சூக்திரர் புனைந்த பிரமாணமற்ற புதுமதமென்றா பல பிராமமணா வேறுசிலரிதை வேதபாஹ்ய மென்றா. பாஷ்யாதாரமற்ற மதமென்றார் வேறு சிலர். அககாலத்திறுநன் ஸ்ரீமத். அப்பய தீக்ஷிதமூததிகளருளிய சிவதத்வ விவேகம், பிரமமதர்க்கஸ்தவம் முதலிய நூறகனையான பாடகக கோததது. சிதம்பரம் பிராமம் விததிபா பத்திராதிபாயிருந்தது ஸ்ரீனிவாஸ சாஸ்திரியாரிடமிருந்து அந்நாதக னெனகநக கிடைத்தன உபபபிரமமணங்களி னேற்றததை யது முதலாகத் தான் யாணுணர் கோந்தது. சங்கரருள்பட மறறைப பாடியககாராக னெல்லாரும தவறிப்போய்தாறுமாறாய்ப் பிதற்றிய பொய்புனைனென் மனத்திற்படடது. இப்பாடியககாரர்களுகந் முதிரிய இலைங்க கூாம ஸ்காரத சைவாதிபுரணங்களில உபதிடத வுண்ணாமகள விளங்கககிடாதமை யெனககுத்தோன்றியது ஸ்ரீகண்டரென வெருவா பிரமஸூததிரங்கடகுப்பாஷிய மியற்றி யிருக்கிறானக கோடகோமேயன்றி அபபடியொரு பாஷிய மிருபபதாகக கண்டதிலலை. ஒருவாறு பிரமாணங்க ளினுதாரக கொண்டு “சுவோதகாஷா” பலபபடடதேயன்றி சைவ சித்தாரத விஷயங்கள் உபதிஷதங்களிற் பெறபபடிருககும் விஷயமாராயவேண்டியிருந்தது இப்பாடிசசிலநாளிருக்கையில் ஸ்ரீ ஹரத்தாசாரிய மூததிகளுடைய “சுருதிசூத்திரமலை” யொன்று “சிவலிங்க பூபதிகள்” வியாககியானததுடன் கிடைத்தது. அதற்குப் பிரதி யொன்று யாமெழுதி வைத்துக்கொண்டு சிவதத்வவிவேகத்துடன் ஒத்துப்பார்ககும்போது ஸ்ரீ ஹரத்தா ஆண்ட கக்ஷிகளையே ஸ்ரீமதபபதிக்ஷிதா பெருமானெடுத்தாண்டமை வெளியாயிற்று. திரிபதாத் வுண்மையும் வேதசமமத மெனபதை நன்றாய்த தெரிந்து கொண்டேம். இச்சகநாபபததில் மன்னாகுடி இராஜசாஸ்திரிகளவர்களுடைய நல்லபிபிராயததுடன் “முததுசிவத விஜர்” என்பார் கிரந்தலி பியில வெளியிட ஸ்ரீகண்டபாஷ்யமுமெமக்குக் கிடைத்தது. சைவம் உபதிஷதங்களிற் பெறபபடட தென்பதை யாமுணர்வே உபதிஷதங்களை மற்றுமொருமுறை யததியயனரு செய்யத்தொடங்கினேம். அதன்பிறகு சங்கர், இராமானுஜர், மததுவர் முதலியவருரைத்த பாஷ்யங்களையும், ஸ்ரீகண்ட யோகிகளின் பாஷ்யங்களையும் உபபிரும் மணங்கட்கிணங்க கூரதது போஜிககவே, சிலபாடியககாரர்கள் செய்த குழ்ச்சிகள் வெடடவெளியாயின. உபதிஷதங்களில நீர்க்குணபபிரமம் சகுணப பிரமமென்பவைகளின் பிரஸ்தாபமே கிடைக்கவில்லை யென்

றும், ஜகன்மித்தை, ஜீவன்மித்தை, ஈஸ்வரன்மித்தை யென்பவைகள மிகைத்ததில்லை பென்றும, மாயையிறறையுணை ஈஸ்வரன் கிடையா தென்றும, அசீசவாகளாகிய பிருமம் விஷ்ணு ருத்ராதிபசுக்கள ஈச்வரரல்லரென்றும, தைதியாமாயுரைந்தேம். வேதபா ஹ்யமதம் “பிரசசன்ன பௌததமே” பன்றி சைவம் வேதமய மென்பதையுங் கண்டேம். இவ்வாறு யாமாராய்ச்சி செய்துகெண்டு வருகையில் காசிவாசி - செந்திராதயயா அவர்கள் ‘விஜபததுஸஜம்’ என்ற பத்திரிகையில் உபதிஷத்திறகுர சிறியா செய்தபொய்யுரைகளை யெல்லாம் வெட்டவெளி யாகக் கிடைமெயமசுக்குக கிட்டியது. அத றகு மறுபடிப்போல பிருமமஸ்தியா வெணும பத்திரிகையிலெழு தப்பட்டதும் எமக்குக கிட்டின. காளை நீலலோசனி, விவேகதி வாகரணமுதலிய பத்திரிகைகளிலும பிருமம் வித்தியா பத்திரிகை களிலும சைவமாயாவாதகக்ஷதிகள் வெருவாய் வந்தன. இரண்டை யும் பாபகூபின்றுச சிரதூக்கன காலையில் வெறுறுரைக ள்னைத்தை யும் வெறுத்துச சைவ விஷயமே சான்றெனக்கண்டேம். யுக்தி வாதமாக மாயாவாத மதத்தை மறுத்துயானெழுதிய பகுதிகளு முண்டு எமக்கவ விஷயத்தில் ஸ்ரீ செந்திராதயயா அவர்களுடைய துவியோக்கிகள் செய்த வுபகாரமெமமாற சொல்லுந தகைமைத் தன்று. ஈச, கேந, கட, பிரசின், முண்டக, மாண்டீக்கிய, தைத்திரிய ஐதரேய, சாரதோக்கிய, பிருகதாரணிய, கவேதாசுவதா, ஜாபால, அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகை, கௌஷ்திக, மைத்திராயண்யாதி முக்கி யோபதிடதங்களிற் சைவவுண்மையே வெளிப்பட்டதன்றி வேறெது வும் பெறப்படவில்லை யென்று நனறுய்த தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீகண் டா, ஹாதததா, ஸ்ரீமத் - அபயதீக்ஷிதர், முதலியவர்களின றுணை கொண்டு “உபதிஷத்” விஷயமாக எம்மாராய்ச்சியை யொருவாறு எழுதிவைத்ததுண்டு ஒருமந்திரத்தினோ பாதிசுருணபபிரம விஷய மென்றும, மறறோபாதி நிரக்குண பிரமவிஷயமென்றும எதவாதா ரங்கொண்டு பிரிப்பது? சருணப பிரம விஷயங்க ளென்பவை முன் னும, நிறகுணப் பிரம விஷயங்க ளென்பவை பின்னும வந்திருந்தாலும முந்தியது பூர்வபகூத்ம்; பிந்தியது சித்தாந்த மெனக் கொள்ளலாம். முன்னும பின்னும பின்னும முன்னுமாகக் கிளம்பிய வசன சமூகங் களிற கொஞ்சமும் நியாயமின்றி எவ்வாறப்படிக்க கொள்வது? ஒரே பாவஸ்துவைக் குறித்து “அபஹதபாபமா” முதலிய தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டதுபோல “சத்தியகாம சத்தியஸங்கல்பா திகளும்” விரிக்கப்பட்டதுண்மை. “இதிஹாஸபுராணபயாம வேதம் ஸமுப

பிரமமயேத்” என்ற வாக்கியத்தின்படி இதிலுள்ள புராணங்களின் மூலமாக உபதிஷ்டங்களாகத் தன செய்யப்படல வேண்டுமென்று விதியிருக்கப் பித்தர தலைக்கேறிப்பித்துரை பகாவதெல்லாம் பாஷியமா மோ? இராமானுஜா விஷயமாக தீக்ஷிதா பெருமானுபயோகித்தடிக்கடிக்க கூறிய வசனங்களான “விஷயக்ஷயம் தாஷ டெஹோரோபம் ப்ரஹ்மசிஷ்யதி” “வ்யாபுத்திவ தாஷ ந்யாபாநீபாஹ்யவ ஸ்ரஹ்மஸ்ய” யுக்திவாதத்தைக்காட்டி இம் உபபிரமமணம் பலமுடைத்து “ஃஷிவிநிபூரிடு க்ஷவிநாஸம் காஸ்யாநஹாந்நாஸ” ரிஷிகள் ஏறகனவே திச்சப்பத்திருக்க பெரியார்க்கையமேன்” என்பனவைகளைச்சங்கரா பாஷியவிஷயத்திலுமுபயோகிக்கவேண்டியதாபிறந்து. அவர் பண்ணிய கிலுஷ்டகல்பனைகளும் ஒவ்வாவுரைகளும், முன்பின் முரண்களும் எமக்குச் செமமையாய்த் தோன்றின. மூலோபபிரமமணங்களையும் வாவழைத்துச் சோதிகமும்போதுயான் கொண்ட வசிப்பிரயங்கள் வேறுன்றின. எமமையிடேற்றவன்றோ கடவுளைப்பற்றிய விசாரணை. அப்படியொரு கடவுளுண்டு என்று கூறிய மக்கடவுளும் மெமமைபோல மாண்டுவருதுமென்றும், அதுவும் பலபதங்க ளடைந்தனவென்றுங் கூறுவதாயினது ரச்வாநிததையல்லவா? உபதிஷ்டங்களில் அத்துவாங்களைக் கடந்த அம்பலத்தானே பரனென றுணர்த்தியதையும், அவன், உமை, தெவாக்கம்கீதி, ஆகாசம் பரவிபோமம் முதலிய பெயர்களா லழைக்கப்பட்ட மானுமணான் எனபதையும் பாரதகுத டீகாரீகம். கிழிட்ட 24-தத்துவங்கள் பேசப்பட்டபடியே மேலிட்ட சாலசியதியாதித தத்துவங்களும் சாதாநகியாதி தத்துவங்களுமுண்டென உபபிரமமணவாதாங் கொண்டு தெரிந்தேம் எம்மைய பெற்றெடுத்த பேரன்னையே நக்குவதாத்து விகங்களிற் கலந்து ஸம்ஸாரதிதசயிற ரிரோதாயியாக மறந்து மறக்கருண் புரிவதையும் இருவினையொப்பு மலபிரபாக முற்றகாலத்தி லவளே சற்கருவாகி ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து அறக்கருணை புரிவதையு முணர்ந்தேம் சைவத்திலேயே மகாவாக்கியங்கள் சாமான்ய வாக்கியங்களாகாது மகாவாக்கியங்களாயினமைகண்டு மகிழ்ந்தேம். முன்னிலைச் சுடொழிந்து முன்னோனிலென்னை யிழந்தின்பதுகர்வதன்றி முனைத்துத் தோன்றுவது பதமென்றுணர்ந்தேம். பிரபஞ்சப் பலவினையாட்டயாநத பாலன், பேரின்பப்படியுற்ற காலையிற் பாதம்பற்றி அம்மே அப்பா வெணும்போது கண்ணெயென்று கையாலெடுத்தது “தம்மிருவர்க்கு மிடையிலிருத்தி யின்ப

முன்னோ” என்றமையே பேறெனப் பெற்றேம். இன்பநிகழ்த்து விதமே யினிய பிருகதாரணிய மொழிந்தமைகண்டு மகிழ்ந்தேம். உபநிஷதமும் பிரமசூத்திரமும சைவமணததையே கொண்டு கமழ்ந்ததை நுகாந்தேம்.

எல்லோருங் கண்டு களிசுருமா றுணாததுங் குறிகளான கோயில்களும் திருவுருவங்களு மெவ்வுண்மையை எளிக்குவன என்ற வுண்மைகளையும் ஆராய்வதென முயற்சியாயிற்று. பன்னூல்களும் பகர்ந்த சைவசித்தாந்தப்பண்பை யோரவைகளும் போற்றினமையைப் பார்த்தேம் ஆன்றே வுத்தமாகக் கட்டப்பட்டு சைவநெறியே யுய்ய நெறியெனப் படிந்தேம் மெய்கண்டான் வழியே மெய், மெய், மெய், மறறைப் பொய்கண்டார புத்தித பொய்வழிகள் பொய், பொய், பொய், பொய்யே யெனலின் டேம். மேற்றிசையாகளி லன்பு மறிவுங்கொண்டு பொய்கள்தைதையும் போக்கி, மெய்யிது வெனத் தேர்ந்தமையுளு சைவமாகவே யிருப்பதை யா றுணரும்போது யான டைந்தவன்ப மிவவன்வென்று சொல்லமுடியாது “பொய்வருதுமு லுளு சமயநெறி புருதவேண்டா” “இராஜாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகித்தே” என்ற நூதாயுமான பிரபுவின றெய்வ வாக்கின் றனமைதெரிந்தே யாகவழி மோகவழி போக்கி, யோக வழி ஞானவழி பற்றினேம். யாம் கஷ்டப்பட்டுக் கனிவடைந்த காரணத்தால் எஞ்சுகோதாரகனாகிய என்ற வெல்லாமாநதாகளு மிதை யடையட்டுமென்று “புசிப்பதற்குச் சேவாரளு சுகத்தீரே” என்ற படிச் சிலசொல்ல வெண்ணினேம். தூதுதுக்குடிச் சைவசித்தாந்த நண்பாக்களெனைப் பொருட்படுத்தி யழைத்தபோது “சைவாகமபிர மாண்யம்” எனு மிவ்வுபநிபாஸததையே வி ரோதிரு துந்ருமார் கழிமீ” 3உ (18-12-911) ஸாமவாத்தன்று எமசிற்றறிவிற கெட் டியவரையி லொருவாறெடுத்தனுபைபேமாயினேம்.

சைவாகமபிரமாண்ய மெனுமிக கிரந்தத்தில் சைவாகமங்கள் பிரமாணங்களென்பதற்குரிய வைகளையே முக்கியமாய் எடுத்தனுக்க நேர்ந்தது. [சிவாகமங்களிற பெறப்படும், முப்பொருளுண்மை, நார பதவிளக்கம், ஐந்தொழிலியலபு, அத்துவிததுண்மை, அத்துவா சோதனை, அவததைகளிலக்கணம், தசகாரியம், தீகைக்களின்றிறம், முதலிய பலவிஷயங்களும் மிகுந்த பேரொலிமுழங்கும் மஹாசமுத் திரம்போன்றுக கிடக்கின்றமையால் விரிவஞ்சி சைவாகமம் பிரமா ணம் மென்பதற்கு எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவு வரையிவைக்கே யிதிலெடுத்தாண்டு விரிககாது விட்டேம். இன்னசிலகாரணத்தால்

வேதநூற் பிரமாணத்தை யொப்பினூர்க்கேய்க்கு மிக்கபயனை விளைக் கும். முன்னரே யாகூறியவாறு சைவாகமங்களிற் பெறப்படும் விஷய மெச்சமயத்தார்களுக்கும் மூலமாய் நின்ற மெய்ம்மையையே கொண் டதாகையால், சமயநீரோடு துழி யதனையெடுத்துரைக்கவெண்ணி யுள்ளோம். இதுவரையிலுமவ வுண்மைகளை யொருவாறாங்கில முணாநதார்களறியுமாறு ஆங்கிலத்திலுஞ் சிலவெழுதியுள்ளோம். யாமாங்கிலப்படிப்பிற் சிறிது தூரஞ்சென்ற வளவிலெமகஞன் டாகிய வையநிகழ்ச்சிகளே யெமனம்ப போன்ற வாங்கிலங்கு றார்க்கு முண்டாயிருக்கு மென்றெண்ணியே பெருமபாலு மாங்கிலத் திலுரைக்கப் புகுநீதேம். “நலம்தொன்றடைவதற் கிடையூறு நாதனே பலவுளவன்றே” என்றா பெரியார். இடம், பொருள், ஏவல் முதலியவைகளெமபா லமாநதிராக காரணத்தாற் போலும், சைவ வுண்மையை வெளியிட யாங்கொண்ட வெண்ணம் நிறைவேற வில்லை. என்றாலும் மனநதளரது “முயற்சியின் வாராதுறுதிகளு ளவோ” என்ற பட்டினத்ததிகள வாககைக் கடைப்பிடித்துமுயன் றேம்.

யாமிதுகாறு மெழுதியவைகளில் ஆங்கிலத்தில் (1) The Inner Meaning of Siva-Linga (சிவலிங்க விளக்கம்) (2) The Theory of God (இறையையுறநவுரை) (3) The Rationale of Symbolic-Worship (திருக்கோயிற் றிருவுருவாதிகளி னுள்ளுரை விளக்கம்) (4) The Ways of Sanctification or the Esoteric significance of the Four Paths (நாற்பதங்களினுட் பொருட்குறிப்பு) (5) The Satguru-darsana (ஸத்தகுருநரிசனம்) (6) The Malatrayas (மலத் திரயம்) (7) Samsara Chakra or the Wheel of Progress என் பவைகளும்; திராவிடத்தில் (1) வைதிகசைவப்பிரபாவம், (2) சைவா கமப்பிராமான்யம் (3) மலத்திரயம் (4) ஸித்தாநதசைவமென்பவை களுமாம். இவைகளிற் தக்ஷிணதேசத்திற் கூடிய சைவமகாஸமாஜங் களிலும், ஆங்காங்குள்ள அங்கசபைகளிலுமெமமற பிரசங்கிககப் பட்டன. பிரயாகை (அலகபாத்) யில் நடந்த விரண்டாவது “ஸ்ர்வ மதமகூஸபைக்கெம்மைச சைவத்திற்குப் பிரதிநிதியாக சைவஸமா ஜத்தார். அனுப்பியபோது ஆங்கிலத்தில் “Symbolism—a Study of its Rationale” * எனும் விஷயத்தை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறி னேம். இவை எஞ்சிறற்றிவுககெட்டியவரையில் “புறச்சமயிகளுன்றி விசாரிக்காத காரணத்தால் நஞ்சமயத்தின்மீது பொறித்ததுருத்தி களைத் துலக்கி யுண்மைகளெவ்வாறையமறப் பிறருக்குப்போதிக்கப்

படவேண்டுமோ அவ்வாறு தகுந்த பிரமாணங்களுடன் எடுத்துரைக்கப் பட்டவைகள். கலகத்தா ஹைக்கோடுஜட ஜ ஸ்தாநத்தை மிக்க தண்மையுடன் வகித்துக்கீர்த்திபெற்றவரும், இப்போதும், தேசத்திற்கும், மதத்திற்கும், விடாதுழைத்துவரும் வீர தீர சிகாமணியாயிவ்விந்தியாவிற்கோர் இரத்தினமாகிய “ ஸாரதாசரணமித்திரா ” சிறியேம் பிரயாகையிலுரைத்த விஷயத்தை “ The Best Essay on Hinduism ” “ ஹிரதுமத விஷயத்திலெழுதிய பலவியாஸங்களிலுத்தமமானது ” என்று கௌரவித்தார்கள். மீண்டும் அவர் எமக கன்புடன் வராத நிநுபத்திலும பின் வருமாறுரைக்கின்றார்:—

85, Grey Street,
CALCUTTA, 20th May, 1912.

Dear Rangaswami,

Many thanks for your letter of the 11th May. Your thesis was really interesting and almost new of its kind so far as North India was concerned. You will do a service to the Hindu Religion if you explain the meaning of the symbols of our religion and so far as I am concerned I shall help you with all my heart

Yours sincerely,
(Sd.) SARADACHARN MITRA.

“(பிரயாகையில்) நுமமால் படிக்கப்பட்ட விஷயமுண்மையில் குறுகலத்தை யுண்டாக்கிற்று வடவிரதியா சம்பந்தப்பட்டவரை இதயேறக்குறைய மிக்கபுத்திராகும் நஞ்சமயத்திலுள்ள விககா காதிகளினுள்ளாரையை மிக்கவிளக்கினாது ஹிரது மதத்திற்கே யுழைத்ததாகும் எனனைப் பொறுத்தமட்டில், என்னிருதயபூவ மாக யானிதற்குதவிபுரிகின்றேன் ” எனவெழுதியுள்ளார்.

மேற்கண்ட விஷயங்கள் முக்கியமாய் வெளிப்படுத்தத்தக்கவை என்பதற்குச் சீமையிலிருந்து, ஆரியமதப் பண்டைநாட பரிசுக்குப் பரிந்தெழுதும் புண்ணியவானாகிய புகழ்பெற்ற ஆநந்த. கே. குமார சுவாமி எனபாரும் பின்வருமாறெழுதுகிறார்:—

2-6-12. 39, Brook field, West Hill, High Gate, N.
Dear Sir,

I am very glad to hear of your intention to publish a work on the Iconography of Indian Art. It is very

much needed * * * You could send a paper on the subject to the Royal Asiatic Society or the Indian anti-quary I hope to hear from you about the work and wish you every success.

Yours sincerely,

(Sd) ANANDA K. COOMARASWAMY.

“ விக்கிரகங்களினுள் ஞரையைப்பற்றிப் புஸ்தகமொன்று வெளி யிடப் போகிறதாகக்கேட்டு மகிழ்ந்தேன். அஃது மிகவும் வேண்ட டற்பாலதொன்று.....ராயல் எஷியாடிக் ஸொஸைட்டிக்காவது, இண்டியன் ஆண்டிக்குவெரிக்காவது ஒருனியாஸ் மெமுதியனுப்ப லாம். இக்கிரகத்தையப்பற்றிக் கேட்கவென்னாவல். இம்முயற்சிகை கூடுமாறு விரும்புகிறேன்.” என எழுதியுள்ளார்.

வேறனைக்களுமெழுதிய நற்சாஷிப்பததிரங்களுமுண்டு. “காசி நாதஸ்வர” எனும் வங்காளநண்பா பிரயாகையால் “சக்தி” விஷ யமா யெழுதிய படிததுள்ளார் அவர் யானெழுதிய சக்தி ஸொரு பத்தை விரும்பிப் பல கடித மெழுதியுள்ளார். இவ்வாறே விஷ்ணு விக்கிரக விளக்கத்தைவிரும்பினார் வேறு சிலர்.

இதனைக்குங் காரணமொமைச்சென்ற பதினைந்தாண்டாக வெவ்விஷயத்திலும் பொருட்படுத்தி முன்னக்குக் கொண்டுவர முயன்றுவரு மொது அத்தியந்த ஆபத நண்பரும் உலகப்பிரசித்தி பெற்ற சிவஞானசிகாமணியுமாகிய ஸ்ரீமான் - நல்லசாமிப்பிள்ளை யவர்களின்னுண்டதலேயாம். அவரதுபிரேணையின்பேரி லவரது ஆங்கில சித்தாந்ததீரிகைப் பத்திரிகையிலிவைகளிற சிற்சில வம்சங் கள் வெளிவந்தன. ஆனால் மாதாந்தாப்பத்திரிகையிற் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் வருவதாயின் காலநீடிப்பதனால் இடம் பொருளேவ ஸொன்று மியற்கையிற் பொருந்தாதவனுயினுந் திருவருட்டுணைய முன்னிட்டே யாரம்பித்த வித்துணிவைச் சிவநேசர்கள் முற்றுவிப் பார்களுள்பது எம்முமுருமபிக்கை. பேரூக்கங்கொண்டு பெருமா னருமைகளை வெளியிடக்கங்கணமபூண்ட வன்பர்களின் றுணையின்றி யாமொன்றுஞ் செய்யவல்லமல்லேம். எம்மை யிவ்விஷயத்தி லுற்சா கிப்படுத்தி யூக்கமுண்டாக்கிய சென்னை இராயப்பேட்டை ஸ்ரீபாலகப் பிரமணிய பக்தஜனசபையார்க்கும். துததுக்குடி சைவசித்தாந்தசபை யார்க்கு மெம்மனமுவந்த வந்தனத்தைக் கனிவுடனளிக்கின்றேம்.

முடிவிற சைவ நன்னெறியாளர்க்கு யாந்தெரிவிப்பதொன்
றுண்டு, யாமவடநூல் வல்லேமல்லேம். தென்மொழி தெரிந்தேமல்
லேம் சைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வர்க்குத் தொண்டிபூண்டொழு
குங்காணத்தாற சில கற்றுளேப சொறசுவை, பொருட்சுவைகளை
யெங்குற்றமமவிந்த வெறுகைகளிலெதிரா பாராது சில சொலவே
மென வெழுந்தவெஞ் சிறுமையையும் பொறுத்து, பெருமான்
விஷயமுமிதிலுண்டெனப் பெருமை படுத்துமாறுப பிரார்த்திக்
கின்றேம்.

இங்ஙனம்.

சைவசித்தாந்தச்செல்வர்க்கடிமை,

அ. அரங்கஸாமி அய்யர்.

காழிப்பிரான் கருணை பாலிப்பாராக.

மேயகண்டதேவன் றிருவடி வாழ்க.

சு ப ம்.



॥ ஸிவொடி ॥

ஸ்ரீ ஜாநகஸாஸ்யை வரூபேஸ்வராய நம: ॥

சைவாகமப்பிராமான்யம்.

நூல்.

திருச்சிற்றம்பலம்

இன்னவரு வின்னநிற மென்றறிவ தேலரிது நீதிபலவுந்
தன்னவரு வாமென மிகுத்தவ நீதியொடு தானமர்விட
முன்னேவினே போமவகையி னொழுதுணாநது முயல்கின்ற முனிவர்
மன்ன விருபோது மருவித்தொழுது சேரும்வயல்வை காவிலே.

நசனெ மையாளுடைய வெகதைபெருமா னிறைவனென்று தனையே
பேசுதல செயாவமணா புத்தரவா சித்தமனையாவவனிடந்
தேசமதெலா மருவிநின்ற பரவிததிகழ நின்ற புகழோன்
வாசமலரானபல தூவியணையும் பதிலவை காவிலே.

அத்தருபொருளுண்மியில்லையென்று நின்றவர்க்கசசமா
வொததொவ்வாமைமொழிநதுவா திலழிந்தெழுநதகவிப்பெயர்ச
சத்திரத்தின்மடிந்தொடிநதுசனநகன்வெட்டுறக்கமே
சித்திராககெளியேனலென்றிருவால்வாயரனிற்கவே.

(ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்)

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனிதர்காளிகேகவம்மொன்றுசொல்லுகென்
கனிதநதாற்கனியுண்ணவுமவலலிரே
புனிதன்பொற்கழலீசனெனுநகனி
யினிதுசால்வுமேசுற்றவர்கட்கே.

வானந்துளங்கிலென்மண்கம்பமாகிலென்மால்வரையுந்
தானந்துளங்கித்தலைதமொறிலென்றண்கடலும்
மீனம்படிவென்விரிசுடர்வீழிலென்வேலைநஞ்சுண
னெமொன்றில்லாவொருவனுக்காட்பட்டவுத்தமர்க்கே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காணப்படு மிவ்வுலகம் யாது? காண்போனாகிய “யான்”
யார்?—என்னு மிவ் வினாக்கள் எனது பிரயத்தன மின்றியே என்

முதலிய வெண்ணங்களுள்பானிகதவும், இவ்வெண்ணங்கட் கேற்ப யானொழுகியும் வரவும், இவையனைத்து மின்றி என்னுற் சேஷ்டிக் கப்படும் நிலையிருக்கின்ற இவ்வுலகம்; அன்றியும் யான் காணும் போதும், கேட்கும்போதும் சில காணிகள் சில கேள்விகளோடு மாத்திரம் அமையாமல் யான் காண்கிறேன், கேட்கிறேன் என்னும் ஓர் உள்ளுணாவும் நிகழ்கின்றது அமமட்டுடனு மமையாமற் பின் னும் யான் விருமினதிகம் காணவும், கேட்கவும், விரும்பாவிடின் காணாமலுங் கேட்காமலிருக்கவு மோர்சுதந்திரமெனக்கு வாய்த்திருக் கின்றதையும் யானுணர்கிறேன். இவ்வாதே நன்றிது தீதிதென்றுண ருஞ் சத்தியம் அதற்கேற்ப ஒழுகவும், ஒழுகாவிருக்கவு மோர் “சுதந்தர” மெனக்குண்டென்பதையும். இச்சுதந்தரமெனக் குண் டென்பதை யுணருஞ்சத்தி விசேஷமொன்றென்பாலமந்தனு தென் பதையும் யான் உணர்கின்றேன் எனவே “யான்” என்பது “சேதன மாகிய” ஒருபொருளென்றும, “எனதெனு மிப்பொருள்” ஜட மாகிய வேறொரு பொருளென்றும இச்சடப பொருளை யொருவாறு சேட்டிக்கவும் அறியவும் ஓர்சிறுதொழிலும் சிறுநிறிவு மிச்சேதனப் பொருளிலமைந்துள தென்பதும் பெற்றும் இக்காரணம் பற்றியே வெங்கடாழ்வார் புகழ்பாராட்டுவார் “சுதந்தர நிவந்தநி லவயுடா” “சுதன்ய மென்பது அறிவுந தொழிலு முடைதகாதன்மை. அத் தன்மை ஆன்மாவினிடமுள்ள தென்று” தவ்வியாகம் முரைத்தது. இதனால் அறிவுந தொழிலு மான்மாவினிட மமைந்த தன் மங்களென்றும, அஃதின்மை ஜடமாகிய அனாத்மாவின் தன் மயென்பதற் தேந்தாம. இவ்வுண்மையையே, கணுதர்,கொதமர், தலையவர்கள் தாங்களியற்றிய வைசேஷிக நியாயஸூத்திரம் மீறில் எக்காலத்தவரு மெளிதி லுணருமாறு ஸூத்தரிததுள் றார்கள். ஸ்ரீ கௌதமரும் பிரசுத்தபத பாஷியத்தில் ஆத்மாவி ண்மைமையச் செவ்வனே விளக்கி யுள்ளார் “சூக்ஷ்மநாலிஷாஸா னாநா. தவ்யுலெனாக்ஷிராடி ப்ரத்யக்ஷ தெவதி க்ஷுபெணென ஷாஷுபவயஸ்ய நூலிமெக: ஸொதூராவீஷ: ஸரீயமரீ: க்ரிய: த: வாஸ்யாநீநாலிவ க்ஷாணாநா: கத்யுபயொஜ்யத ஸரீயநாச: ஷாஷிஷாஸலிஷாய ப்ரஸாபகொ சுநூரீயதெ, நஸரீரொ

[illegible]

ஹம் ஏககாலத்திலோவிதச் சோர்வுமின்றிக் கண் செவிமுதலியஇந்
 திரியாதிகளின வியாபாராதிகளினு லொருபாறுணரப்படும. இவ்
 விர்திரியாதிகள நியாமகளுக்கிப் ஒரு புருஷனுடைய செய்கைக் குரிய
 கருவிகளே யென்பதற் கையமினறு. சபதம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ஸம்,
 கந்தம் முதலியவைகளவிஷயீ கரிககப்படுமபோது, அதாவதுஸ்வீகரிக
 கப்படுமபோது, இவைகளை ஸ்வீகரித்த வொருவனுள்ள என்பது
 சரியான அனுமானம யன்றி வேறினறு. இவ்வாறு சபதாதிகளை
 ஸ்வீகரித்தது சரீரமனறு, இர்திரியமுமனறு, மனதுமன்று; ஏனெ
 னில அவைகளிடத்தில் “ஸ்வீகரித்த தனுபவிக்ஷேரூ”மென்னும அறி
 வு காணப்படாமையான. இச்சரீரமோவெனில உயிரற்ற, அறிவற்ற,
 சேட்டையற்ற ஜடவனுக்களின கூட்டம். பாளை சட்டியையப் போன்
 ரது. மேலும் சரீரத்திற்கே உண்மையில் அறிவுண்டெனின, மாணத்
 திருகுப் பிறகு அறிவு நிகழ்க்காணக்கேம. இர்திரியங்களுக் கறிவுண்
 டெனிலமுதல்முதலில் இவ்ஊர்திரியங்களை வேறுபொருளான சபதாதி
 களை ஸ்வீகரிப்பதற்குரிய கருவிகளே யன்றி வேறிலலை; மேலு
 மிவ்விர்திரியங்களுக்கான முண்டாகில அறிவினறிநிறக்கேவண்மும்; அதா
 வது கண், குருடானகாலத்தும், காது செவிடான காலத்தும், வாய்
 ஊமையானகாலத்தும், மறு மங்கலுள்ள முண்டானகாலத்து மறிவு
 நிகழாமலிருக்கவேண்டும். அன்றியும் பிணத்திற்கு மிவ விர்திரியங்
 களுள் வாகையாலப்போதும் அறிவு நிகழவேண்டும். கண் கெட்ட
 பிறகு காஷ்டிமுடியாதாயினும் முன்ன கண்டபொருளை நினைத்தல்
 சாலும்; அன்றியு மிவ விர்திரியங்களைத் தன்னிஷ்டப்படி யடக்கி
 யாண்டு நினைத்த மாதத்திதில் மூடவும் திறக்கவும் சகதியுடைய
 வேறொரு வஸது வொன்றுளது. இனிமனமாதிகளறிவுடைத்தெ
 னில அப்போது, ஒரிர்திரியத்தின் வழிசென்றபோது, மறறொரு
 இர்திரியம் வியாபாரமின்றி நிறக்ககாணக்கேரூம். ஆகையாலஇவைகளை
 யடக்கியாளும் வஸது எதுவோ அதுவே ஆன்மா வெனப்படும.
 இவ்வாதமாவானது முதல்முதலில் ஒரு இரத்ததை நடத்தும் சாரதி
 போன்றது. சாரதி தனது சாமாததியத்தினுல் குதிகைகளை யடக்கி
 யாண்டு தன்னிஷ்டத்தை நடத்துவதுபோல, பிரவிருத்தி நிவிருத்தி
 (வேண்டுதல், வேண்டாமை) முதலிய விஷயங்களில் தனக்கின்பங்
 கொடுக்கக்கூடிய வஸ்துகளரி லாசக்தியுண்டாயினதற் கேற்றப்படி
 சரீரேர்திரிய மனதுகளை யேயி யிஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்து கொள்
 றுகிறது. இரண்டாவது கொல்லறொருவன் துறுத்திவழியாய்க்
 காற்றை யுள்வாங்கி அக்தியைவளர்ப்பதுபோன்று ஆன்மா உச்வாச

சிவாசாதிகளால் நற்காற்றையுள்வாங்கி, துற்காற்றை வெளிக்
கிளப்பி எல்லாத் தேகவீறுப்புகளையும் வளர்ச்செய்கிறது. மூன்றாவது,
விநோதியொருவன் ஸூத்திரங்களி (கயிறுகளி) னுற் பதுமைகளை
யாட்டுவிப்பதுபோல இமைத்தல் முதலிய எல்லாவிபாபாரங்களிலும்
நாமமுதலியவைகளைச் சரிவரடாத்துகின்றது. நான்காவது, சில்பி
யொருவன்உள்ள சிலகருவிகளைக்கொண்டு அப்போதைக்கப்போது
வீட்டைப் பழுது பார்த்துவருவதுபோல் ஆன்மா தேகத்தை வளர்த்
துப் பழுதுபார்த்து வருகின்றது. ஐந்தாவது, ஒரு சிறுகுழந்தை
சிலபூச்சியையெடுத்தது மூலைக்கு மூலையாய்க் கொண்டுபோய் விளை
யீடுவதுபோல ஆன்மா ஜாக்கிரதசொப்பன் சுழத்தியாதிகளிற் கருவி
யாதிகளை யொடுக்கியும் விரித்தும வருகின்றது. ஆறாவது, ஒரு அநி
காரி உயர்ந்த மேடையிலுட்காராதுகொண்டு வீட்டின் ஜநலங்களின்
வழிபாக வெளியில்கடக்கிறவைகளைக் கவனிப்பதுபோல ஆன்மா
இவையனைத்திற்குஞ் சாக்ஷியாய் நின்றகாண்கின்றது. ஆகவேயாத்மா
சரீரத்துடனொன்றியும், சரீரத்திற்குநத்யாபியாய்நின்றும், சரீரத்திற்
கதிதமாய் சாக்ஷியாய் நின்றும் எல்லாததன்மைகளைப் மொருங்கே
கொண்டு விளங்குகின்றது. ஒரு பழமொன்றைக் கண்ணுற் கண்ட
போது, அதனுருவம் நிறம்முதலியவைகளைக் கண்டதுமாத் திரமன்று.
அவ்வித பழத்தை முன்னாநுநியிருப்பின் அதனது ருசியும் மனத்திற்
குக் கொண்டுவாப்படுகின்றது. உடனே நானில் லாஸமுறுகின்றது. இஃ
தான்மாவின் செய்கை. இவ்வாறே எவைகளிலும் இச்சை, சுகதுக்க
வுணர்வு, பிரயத்னம், தர்மாதர்ம விவேசனம், புண்யபாபவிவேகம்,
எண், பரிமாணமுதலிய அளவைகளை யுணர்தல், “இருக்கிறோ
மென்னுமுணர்ச்சி,” விருப்பு வெறுப்புகளைக்கொண்டு ஒன்றுதல்
பிரிதல், அன்புமருளுங்கொண்டு உயிர்க்கிரங்கல், இன்பதுன்பாதிகளை
துகர்தல் முதலியனயாவும் ஆத்மாவின் குணங்களையன்றிப் பிரி
தொன்றின் குணமல்ல.

இனிபூதவணுக்களின் சேர்க்கையினாலுண்டாவதே அறிவென்
னுஞ் சாராரோக்கிச் சிவாகமங்கள் கூறுவது யாதெனின், அப்படி
யாயின் அப்போதைக்கப்போது மாத் திரம ஓர் வெளிச்சம்போன்று
அறிவுண்டாகவேண்டுமேயன்றி, சென்றகாலங்களில்கிழந்தவைக
பற்றிய நினைவுண்டாக ஏதுவேயில்லை. இப்படி வெகுநாளைக்கு முன்
னுண்டான விபாபாாதிகளைப் பிரயத்தனத்துடன் கூர்ந்துயோஜித்து
நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து பிரவர்த்தித்தது பிரகாசிப்பதால், காயத்
திற்கு வேறான வொருவனுள்ள ” என்று யிருகேந்திரம்கூறுகின்றது.

“வாரிணாஜஸ்யுபெயஸிஷ்யா டிவலிஷ்யுநஸ்யுதிஸ்யா ।

நாவெய்வாஸுபு ததாசு ஸுததாசுரெய கரொ சுஸிசுத:”
ஆகமோபபிராமணமாகிய வாயுசங்கதையும் பின்வரும் வினாவிடை
களையெடுத்து விளக்கின்றது

பீஷபஉயாஸு । ஸுபீஷி யஸரீரெயொ வுதிரிசுஸு சுஸு
விசு । சூதஸுபாவிபபஸு வஸுநெ காவிசு க: ஸிதி: ॥

புத்தி இந்திரியம், சரீராகிவைகளுக்குத் தனியாக ஆன்மாவென
விளக்கப்பட்ட ஒருவஸ்து எவ்வாறு கொள்ளப்படும் என்று இருபு
கள் வினவப்பின்வருமாறுச் சுருக்கமாக விடையளிக்கப்பட்டது.

ஸுபீஷி யஸரீரெயொ வுதிரிசுஸு விஸுயுபுஸு । சுஷு
வசுஸிஷாதிஷு கஸுதஸுஸுஸு ॥ ஸுபீஷி யஸரீ
ராணாநாது காஸுஸிஷுசு । ஸுபெதாநிப க:நா டபாவஷு
ஹவெநாசு । சுசு ஸுததாசுரெயொகாபாஜெஸெஷெய மொ
யாஸு । சுசுபுதி விஷெஷு வெஷாநெஷெ வுதிபெத ।

ஸுபுத துஸஸுஸு ஸுபுஷாவுதிஷுதி ஸாஸுசு । தயாவிகா
விசுநாவியுசுஷெஷுசுஸுசு । மெஷயயஸு சுஸுஷா
ஷெநாவெஸெரிஷி வெபாவி । பிஷெஸெவ ஸுபீஷெபிஷா
நாநாவஸிபெத । நவஸிப வுதிஷெஷெ மெஷயாவி நவஸு

ஸசு । மெஷயாஸுபு நாவிதிபுதுநாயஸாஸு சுசுஸுந ।
சுஸரீரெய ஸரீரெஷு வஷெஷுஸாணுஷெயு । ஸுஷாவ
ஸுதிதெயிரெநாஸு ஸுபுஷெஸுநாசுகிஷெஸுஷெமெஷெந
வாஸுஷெஷெஷெஷெஷெ । சுஷுய மெஷுஸுஸுசு
சுஸுஷெஷெஷெஷெ ॥ ”

இதன் முக்கிய தாற்பரியம் யாதெனின், நிச்சயமாகபுத்தி, இந்திரிய
சரீரங்களுக்குத் தனியாக ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்து
வொன்றுளதே. அதற்கு ஏது அல்லது காரணம் மிகுந்த கஷ்ட
மெடுத்துக்கொண்டு விளக்கினும் அறியற்பாலதன்று புத்தி இந்திரி
யம், சரீராகிகளுக்கு ஆத்மதன்மை ஸத்துக்களால் அங்கீகரிக்கப
படுவதன்று. மறுபடியும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருவதாலும், தடை
யின்றிச் செல்லும் அறிவு அன்பு முதலியவைகளினாலும், தேகாதி
சுட்டி யறிவதனாலும், அனுபவித்தவைகளை உணருகின்றவ

நான் எனமுணர்ச்சியுடன் நின்றலாலே, (அதாவது இவ்வவஸ்த்தைக டோறும் அனுபவித்தவன்றனெனவே யுணர்ந்தாலே) ஸுஷுப்தி யிலுமீவ்வான்மா அனுபவியாய் நின்றலாலஆன்மா அறிஞன்

“யஜுர்தூநு ஸுவாணம் வியதிதிவ தஸ்யாஸி” தீபிக்ரவீதி ।

வாஸ்யோநெக்யம் ஸுஷுப்தௌ மிமிக்ரவிய டாமந்த ஸவீஸு
பெநுஜயதூபாநாஹுநெதி ஜமதிவிதிநாவஸ, வெஜிமூஸா ।

யஜுஸ்யஸவாஹே திஸ்யஹப திகுநெஸவ, துமாதூஸவா தூ ||”

“எப்போது மிருபபோமென்று விரும்புவதால் மாறுதல்களைக்கண்டு கடந்து நிறகுமானமாசுகூழி” இன்னும் விளக்கப்புகின், ஸ்தூல திருஷ்டியால் சமயலறை, ஸ்நானசாலை, சயனசாலை, பூஜாஸ்தானம், முதலிய பலவித விடுதிகளமைக்கப்பெற்ற ஒரு விசித்திர கிரகத்தைக் கண்டதும் இக்கிரகத்திலவசித்து, அதை அனுபவித்துப்பாதுகாத்து வரும் கிரகஸ்தனொருவனுள்ளென்றும், அக்கிரகம் வேறு அதை அனு பவிக்கும் கிரகஸ்தன் வேறென்றும், அக்கிரகஸ்தனது போஜனம், ஸ்நானம், சயனம் முதலிய வியாபாரத்திற்காகவே அக்கிரகத்தில் அநதந விடுதிகளமைக்கப்பட்டன வென்றும் எவ்வாற்றிகிறோமோ அவ்வாறே பல்வேறுதொழில்களுக்குரிய கருவி காணதிகளமைக் கப்பெற்ற இச்சரீரத்தைத் தாங்கிய சேதனை வேறென்றும், சரீரம் வேறென்றும் இச்சரீரத்திற்கியசேதனனுடைய அனுபவத்திற்கே இப்பல்வேறு இந்திரியங்களும் காணங்களும், மனோவியாபாரங்களு மமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்றும் அறிந்துகொள்கிறோம். இவ வுண்மையையே “வணஷஹிபுஷாஸுஷா ஸ்ரோதாவூதா ।

ரஸயிதா, ஹேதா, ஸ்வாஸூகதா விஜ்ஜாநாதா வஹுஷஃ”

புருஷனாகிய இவ்வாதமா கண்ணிறை காண்பவன், “சாமததி னால் ஸ்பர்சிப்பவன், காதினற கேட்பவன், முக்கினால் நுகர்பவன், நாக்கினால் ருசிப்பவன், மனதினாலெண்ணுபவன், புத்தியினால்றிப வன், அவயவங்களிறை செய்பவன்,” என்று பிரசினேபநிஷதம் கூறிற்று. இவ்வாறே ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் தான்ருன் செய யுங் கிருத்தியங்களுக்குத் தான்ருனே “உத்தரவாதி” (Respon- sible Agent) எனமோர் அகவுணர்ச்சியமைந்துளதென்பது கண்டி.

ஆன்மாவொருவனுண்டென்றுணராதோம். அனும்பாவாகிய விச்சடங்கள் இவ்வான்மாவிற்குக் கருவிகரணங்களாயமைந்தமையு

முணர்ந்தோம். இனி இவ்வாறேனமைத்தது? யாரமைத்தார்? எனும்வினாக்கள்தன்மேலுண்டு. ஏனமைந்ததெனுவில்வினாவிற்கு விடை, இவையமையாமலிருந்தவமயத்தையா முற்றுநோக்கின்வெளியாகும். அவ்வமயஞ்சீராதிகளைப் பெற்றபின்னா கிட்வுதரிதாயினும் அதற்குடிகரணச சொல்லத்தகுந்த வமயமிங்குண்டு அதுசமுபதியேயாம். சமுபதியில் ஞானேந்திரிய காமேந்திரியங்களும், ஒருவாறத்தக்கரணங்களும் வீலை செய்யவிலையெனப்படுகாமுணாவேயாம். “பாதிநாடுவாழ்கவாழ்ககாட்டு காட்டினதகாவுந்நல்லவாழ்குதி தகை ஷெடாட்டி” என்றபடி ஒன்றமுறியாதிருந்த வவசரமேயது. அவ்வவசாதில் ஆதமாவிறந்திந்த துணைககருவிகளில்லை துணைக்கருவிகளில்லாததினால் அறிவின்நியமசெயலின்நியங்கிடாதது இவ்வாற்றிறற்றுச்செயலற்றுக்கிடாதவாறுமாவிற்கு, அந்தக்கரணங்கள் சோந்ததும் ஸ்வபாவஸ்தையுண்டாயிற்று. அப்போது ஏதோசிலவற்றையுணர்கின்றது இந்திரியங்களூடைய சேர்க்கையையுமடைந்தபோது, அதாவது ஜாககிராவஸ்தையைமடைந்தபோது ஆன்மாவிற்குஅறிவுசெயல்கள் விளங்கிடக்காண்கிறோம். இதனாற் கருவிகளானதிகளின் சோககையால் நாமடைந்த பிரயோசனமின்ன தென ஒருவாற்றிசிறோம்.

ஆந்தாதம் ஸ்வரூபமாகிய இச்சாளுனக கிரியைகள் வெளிப்படும் பொருட்டென்று நாம் அறியலாம். ஆன்மாதனது நிலையில் நிகழும்போது அதனது இச்சை ஞானக்கிரியைகள் விளங்காமலிருந்தமையும் அநதக்கரண ஞானேந்திரிய காமேந்திரியங்களின் துணையையக்கொண்டு அவைகள் விளங்கினமையும் பெற்றும் “ஊஷி யாவெகூதபு ஸகூரகூராரொணாது லீகூணாது” 1. 10. 13 காரணவாவெகூவாவெஹுஷி பவபெருகா” 2 எனும் பௌஷ்கராகம் வசியிளங்கும். “ஆததவீகூணம்” எனபது சாதாரணப்பொருளறிதலையும் மாததிரங் கூறியதன்று; மற்று “அறம்பொருளின் பமவீடென்னும்” புருஷார்த்ததங்களை அறிதலையுக்குறிக்கும். இச்சஹ்ஞானக்கிரியைகள் சைதன்ய தர்மங்களாயினும் இவை விளங்காமையீக்குக் காரணமவைகளை விளங்காமற் பண்ணுந “தடை” யொன்றிருப்பதனாலென்க “ஸுஷுபுஷாஸுபாந தாதநிராஸுஷுபுயகெ” என்ற வாக்கியத்தின்படி தடையொன்றிலேயே அவைவிளங்காமம் வெளியாகும். இதனால் “திரொஷிதொஷி சாபெபுஷு நயாணா ஸுஷுபதயகெ” மறைப்பொன்றினால்

மறைவுண்டுபிர் செய்கையின்றிக்கடந்தது என்று பெளஷ்காமும்,
“சுவஸூராவஹ கஸுஸாகொ ரோரூப வஸுபுகியஃ” மலத்திறை

தடையுற்ற ஞானக்கிரியைகளை யுடைத்தாதலால் அதைச்சேதிக்கும்
பொருட்டே அஞ்சவஸ்தைகளென்று ரௌவாகமமுப, “ஈவெக
தொவிஹாநிபுக்ஞாஸாணஹீமொஃகிபொவ, மஃ | வ்யாவாக
மொஸாஸகிஸ வெவாஹிஸா சொஹிஸாஃகஃ வஸாஃ” குணமற்று
செய்கையற்று, அறிவற்றுக் கிடந்தமைவினால் இவ்வான்மா “பேச
தியனாகவும் (எழுப்பப்பட்ட வேண்டியனாகவும்) சேததியனாகவும்”
(சுத்திசெய்யத்தகுந்தவனாகவும்; இருக்கிறான் ஏனெனின் “பேசுநிஷாவி
பேசுபாநூவஹிவெககிபுநிஷா வஸிஷாபுஸாஸாஸுபாவஹா

யாத்ஹிஸாபு” என்ற வாக்கியத்தின்படி மலமென்னுந் நித்தி
ரையில் விசேஷமாக முடத்தனமா கொண்டு அறிவின்றிக் கிடத்த
லால் இவ்வான்மா “மலநித்திரையினின்று எழுப்பப்பட்டவேண்டிய
நிலையிலிருக்கிறது” இத்தனை பெறப்பட்டது யாதெனில் கருனிகா
ணங்களாயும் ஆன்மாவின் நிவரணத்தையுடைய மலபரிணாயை யதற்றுங்
கருனிகளாகும் மலத்தைச் சேதிப்பதனால் ஆன்மாவின் அறிவிசையை
செயல்கள் தடையின்றி பிரகாசிக்கும். இவ்வாறு பிரகாசிப்பதும்
ஆன்மா புழுஷார்த்தங்களை யுணாவதற்கேயாம் புருஷார்த்தங்
களை யுணாதலாவது நன்றிது தீநிதென்றுணர்தலும் அதற்கேற்ப
நன்னெறி கைப்பற்றியுபயம் வழிதேடுவதுமே

எமமையே எமக்களித்த விபரேநபகாரம் யாராலேறப்பட்டது
அறிவற்றுச் செயலற்றுக் கிடந்து அறிவுஞ் செயலு மெழுப்பப்பட்ட
வேண்டிய நிலையிலிருந்தயான் செய்துகொண்டே நென்பதற்கு
வழியின்று. எல்லாநிலைகளும்மையப்பெற்ற வித்தன்மையில் அதா
வது மானிடஜனமத்திலு எனக்கமைந்த அங்கதழீனங்களுமும் அறிவீ
னங்களையும் மாற்றிக்கொள்ள வகையறிபாதபாரதானோ அறிவற்
றுச்செயலற்றுக் கிடந்த அந்த வஸ்துத்திலு அறிவுஞ் செயலுமுண்
டாக்கிக்கொள்ளும் வகையறிந்து தேடவல்லேன் ! மற்று விகாரித்
துத்தொழிற்படுந் தன்மையிலிருக்கும் ஜடமிதையுண்டாக்காது .
அன்று காரதத்தின் சநதிதியில் இருமடி சேஷடிபபதுபோல் சேதன
ஆன்மாவின் ஸநதிதியில் அசேதனத் தொழிற்படுமெனில், அறிவுஞ்
செயலும் பிரகாசிக்குந் தன்மையிலது பொருநதுமேயன்றி, ஆன்
மாவுக்குரிய சிற்றறிவுஞ் சிற்தொழிலும் மாண்டு “சார்ந்ததன்

வண்ணமாதலினால் மலத்துடனிருந்து மலமாகவே நின்று ஸ்வரூபமே கெட்டிருந்த வத்தன்மையிலிது பொருந்தமாறு யாங் கனம்? சிறுதொழிலுஞ் சிறற்றிவும் வெளிப்பட்டேவ கருவிகா ணுதிகளின்றிணையை எதிர்பார்க்கு நிறகுமீவ்வான்மாவிற்கு அசே தனங்களைத் தொழிற்படுத்து மாற்றலென்னவிரந்தது. இருந்துழி இவ்வவஸ்தைகளைப் பதேபதேபடைந்து பிறகே அறிவுஞ்செயலுந் திகழவேண்டிய வவசாமேனோ? தனுவாதிகளையடைந்து அறிவென்று பிரகாசிக்குமவதாததிலும் “பற்றினது பற்றையமுந்” இருக்கியங்க ளுக்கடிமையாய் நிறகுமிதுதானோ, அறிவற்றசு செயலற்றதுக்கிடந்த மூர்ச்சாவஸ்தையில் அசேதனத்தைத் தொழிற்படுத்துமாற்றல் வகித் தது? அன்றியும் அதன் சநதிதியென்பதிருந்தாலன் றோ தொழிற்படும். மலங்குறுக்கேகின்று மறைத்து ஸ்வரூபத் தெரியவொட்டாது தடுக் குடபோது ஸநதிதியேது? ஸூக்குமக்கருவிகளாம் சிறற்றியால் மல மெனுங்கல் தகாததின்னரன்றோ சநதிதியுண்டாயிற்று “இதனால் புருஷன் ஸநதிதியில் பிரகிருதி தொழிற்படும்” எனலும் ஸாங்கியக் கொள்கை இங்கு பொருந்தாதென்க. ததுகாணுதிகளைப் பெற்றபின் னர், ரக்தோட்டம், உசவாசதிச்வாசம், நிமேஷஷானமேஷம், ஜீர ணஞ்செய்தல் முதலிய பலதொழில்கள் சேதனவான்மாவின் சந்திதி யில் தொழிற்படுமென்பது உணமையே ஆன்மா புருஷததன்மையை யடைந்து புருஷனுன் பிறகன்றோ பிரகிருதி யதன்ஸன்னிதியிற் தொழிற்படும். புருஷததன்மையை யடைவதற்குமுந்நிச் சில சூக்ஷ்ம தத்துவங்களுடன் லோகதலலவோ புருஷனுகிறான். இதனாலான்மா வுநதானே ஒருவிதபிரயததன்முஞ் செய்துகொள்ள சக்தியற்றிருந் தது. ஜடத்திற்கறிவே கிடையாது. அப்போது ஆன்மானுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகள் உளவாறு பிரகாசிக்குமாறு தத்துவங்க ளையுடன்கூட்டிப் பேருபகாரம் புரிந்தவன் யார்?

எவனெருவனெனக்குப் புறம்பே பல்லாயிரங்கோடி மைலகளுக் கப்பாலந்த ராகாயத்திற்சுற்றிச் சுழன்றுவருமீவ்வண்ட கோடிகளை யுண்டுபண்ணியவனோ அவனேதான் இத்ததத்துவங்களை அறிவற்றுச் செயலற்றுக்கிடந்த வான்மாவுடன் கூட்டி அறிவையுஞ் செயலையுந் திகழமாறு கருணைபுரிந்திருக்கவேண்டும். எவனெருவன் சூரியன், சந்திரன், பூமி, மற்றைய கடல், மலைமுதலியவைகளை யுண்டுபண் ணினனோ அவனே தானென்னை யெனக்களித்திருக்கவேண்டும். அப் பானே?

கேவலம் அனுமானப்பிரமாணத்தாலேயே பற்பல பெளதிக சட்டதிட்டங்களை “இப்படித்தானிருக்கவேண்டும்” “அப்படித்தானிருக்கவேண்டும்” என்று நம்பும் நவீன வானசாஸ்திரியொருவர் தமது தூதருஷ்டிக்கண்ணடியா லாகாயத்தைத்துறுவித்துறுவிப்பார்த்தும் கடவுளைக் காணவில்லை மென்றாராம்! பெளதிக சாஸ்திரஞானத்திற்கும் முக்கியமான அனுமானப்பிரமாணத்தை யெடுத்தாண்டின் கடவுளை நிஸ்சயஞ்செய்ய வருமென்றுணர்ந்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற கடவுளை யில்லையென்று சாதிக்க முகதினார் போலும்! அனுமானப் பிரமாணம் நிஸ்சயமாக “ஈசுவரன்” ஒருவனுள்ளுன் என்பதைத் தீர்மானிக்க உபயோகமாகுமென்பதை நியாய வைசேஷிகாதிஸூத்திரங்களையியற்றிய கௌதம கணோதாதிமகரிஷிகள் செவன்தினுணர்த்தியருளினார். “அனுமானப்பிரமாணம்” இறைவனில்லையென்பதற்கு ஓர் எட்டுணையும் பிரயோஜனப்படாது. ஆகையால் முற்றிலுமனுமானப் பிரமாணத்தையே யெடுத்திசைப்பதிலும் வேறு வழிகளினாவில்விஷயத்தையுற்று நோக்குவதுந தகுதியென்றெண்ணியவழியையும் பற்றுவேமாயினேம்.

ஒவ்வொருகாரியத்தை யியற்றும்போதும் யானிரண்டுவித தர்மங்கள் அல்லது தன்மைகளைக்கொண்டே யியற்றுக்கின்றேன். ஒன்று உணர்ச்சி (Feeling) மற்றொன்று ஊகம் (Reason). இங்கு உணர்ச்சியென்பது அன்பின் றன்மையென்றும் ஊகமென்பதறிவின் நிகழ்ச்சியென்றுமோர்க இவ்வுணர்ச்சியே பொன்றிலாஸக்தியை யுண்டாக்குவது. ஊகமென்பதனைப்பற்றி யாலோசியப்பது “உணர்ச்சி”யினறேலொன்றிலு மாஸக்தியெனக் குண்டாகாது. இவ்வாறே “யூக” மின்றேல் பல வேறுஉணர்ச்சிகள் அல்லது ஆஸக்திகளில் விழுந்துமானிக்க முடியாது திகைக்கவேண்டும். உணர்ச்சியென்பது என்னுதமா பற்றும குணமும், ஊகமென்பது பற்றி யதைத்தீர்மானிக்குங் குணமுமாம். இவ்விரண்டிலு மாஸக்தி அல்லது உணர்ச்சியே முகதியதாகும். யானோரிடத்தைவிட்டு வேறோரிடத்திற்கேகவேண்டுமென்றெனக் குணர்ச்சி அல்லது ஆஸக்தி முன்னருண்டாகி அவ்வாறேகுபது சரிதானென்று ஊகம் பின்னர் ஒப்பி, அதற்குறிய வழிமுதலியவைகளைப்பற்றி யுற்றுநோக்கும். ஒவ்வொரு காரியத்திலு மிவ்விரண்டின்பிரோணையின்றி யானொன்றும் நடத்துவதில்லை. இனி “ஈசுவர” விசாரத்தில் இவைமுற்றுப் பெறுகின்றனவோ வென்பதைவிசாரிப்பாம். வெறுமுகமேயென்னை ஈசுவாவிசாரணையி விழுத்ததன்று. எம்முணர்ச்சி ஈசுவாவிஷயத்திற்பற்றியபின்னரே, எம்முக

மதையங்கீகரித்தது. எம்முணர்ச்சி “ஈச்வரவிஷயத்தைப்” பற்றிய துண்டோவெனின், கூறுதும். முதல்முதலில் “யாமிருக்கிறே மென்று தர்க்கித்துப்பார்த்துத் தீர்மானித்தபிறகா யாமிருக்கிறே மென்று கொள்ளுகிறோம். அன்று. யானிருக்கிறேனென்று முதலில் யானுணர்கிறேன். பின்னர் அவ்வுணர்ச்சி வழியிலேயேசென்று யென்னாகமுமொப்பியது. எனவே “யானொருவனுண்டு” என்று இருவகையாலும் லீத்தித்தது. என்னுணர்ச்சிக்கு ஊகம் மாறுபடி. ஒன்றுக்கு சித்தியாது. இவ்வாறென்னுணர்ச்சி காணப்படாக் கடவுளைப்பற்றியதா?

சிலருரைப்பதாவது : “ஆகிகாலத்தில் நாகரீகங் குறைவாயிருந்தகாலத்தில் இடிமுழக்கத்தைக்கேட்ட வொரு அறிவீனன் பயந்து யாரோவொருவன் தன்னைக்கொல்ல யத்தனித்து அவ்விடி முழக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிறான் என்று நினைத்துத் தன்னைக் கொல்லாவண்ணம் பயந்து வேண்டினான். இதுதானீர்சுவாக்கொள்கைக்குக் காரணம்”. இதையே வைத்துக்கொள்வோம். இடியே இடிக்கட்டும். இதனால் காணாத வேறொருவனுடைய வெண்ணமேன் புதிக்கவேண்டும். இடியை இடியென்றுணரட்டுமே. அல்லது பெருஞ்சப்தமென்றுணரட்டுமே. அதற்குப் பயந்து அவன் ஒளிந்து கொள்ளட்டுமே! “தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு அவ்வாறு செய்தான். தற்காப்பென்பது மிருகாதிகளிடத்து முண்டு” எனின் — “தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு ஒடியொளித்தாற் போதாதோ; காணாத வேறொருவனைப்பற்றிய நினைவு வனுண்டாகவேண்டும். மிருகாதிகள் திடுக்கிட்டுப் பயந்தோடுகின்றன. விலங்கு வேறொரு புருஷனைப்பற்றி நினைக்கின்றதா? நினைந்து வழிபடுகின்றதா? பின்னர் மாந்தர்க்கேனவ்வித உணர்ச்சி யுண்டாகவேண்டும்! “தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட் டப்பேருணர்வுண்டாயிற்று” என்பது பெரிய வுண்மைதான். எல்லாமந்தர்களும் எல்லாக்காலத்திலும் கடவுளொருவ ருண்டென்றுணர்ந்து வழிபட்டு வந்தார்கள். பெரும்பான்மையோராவது வழிபட்டு வருகின்றார்களென்பது லீத்தம். ஏனவ்வாறு கொண்டார்கள்? பயத்தினால் கொண்டார்கள்; மூடத்தன்மையினால் கொண்டார்கள்” என்பது ‘ஏன் கொண்டார்கள்’ என்பதற்கு விடையாகாது. கேட்டதையோ அல்லது கண்டதையோ கேட்டபடியே அல்லது கண்டபடியே கொள்வதைவிட்டுக் கண்டதிலோ அல்லது கேட்டதிலோ ஒருவரையோ அல்லது பலரையோ றுழைத்து ஏன் பற்றினார்கள் என்பது

தான் கேள்வி. இதற்குத் தகுந்த விடைகாணின், ஈச்வரேச்சை வேண்டியதா, வேண்டாததா, நியாயமா அநியாயமா வென்பதற்கு விடை கண்டுவிடலாம். வேறொருவனைப்பற்றி நினையாமலும், அவ் வேறொருவனை வழிபடாமலும் முள்ள விலங்குகளைக் குறுக்கே கொண்டுவிட்டுப் போடுவது சரியன்று. பயத்தினால் சிலர் பற்றியிருப்பின், வேறு சிலர் அறபுதவாநந்தக காஷியையும், அழகையும் பெருமையையுங் கண்டு மனங்கரைந்தன்பிறை பற்றியிருக்கலாம். பயந்து ஓடித்தன் தாயினது முழந்தானைப் பற்றுவதுமுண்டு. ஆநந்தத் தாலோடி கடடித் தாயைத்தழுவி சந்தோஷிப்பதுமுண்டு. பயத்தி லிருந்து காப்பாற்றாத தாயே ஆநந்தத்திற்கு முறைவிடம். பயம் காரணமாயிலென்? - அன்பு காரணமாயிலென்? புகுமிடம் வேறொரு காணத்தகவுளென்றேன் கொண்டார்கள் என்பது தானுரைக்கத் தக்கது.

இனியுண்மையாதெனின், “தன்னுண்மை தலைப்பட்டவுடன், அதாவது தானிருக்கிறோமென்னுஞ் சிறிது ஞானமுண்டானவுடன் பரிதிருச்சுமான விபரிப்பஞ்சம தோன்றுகின்ற காரணத்தாற் றன்னை யறியாமலே ஆன்மாவின் கண்ணோ நிகழ்ச்சி அதாவது ஒரு கேழ்வி யுண்டாகின்றது. இந்நிகழ்ச்சியே கடவுளைப் பற்றிய வுணர்ச்சியாகும். இன்றேல வியப்புண்டாகக் காரணமில்லை வியப்புண்டாகுமிடத்தில் ஒருவனது சாமர்த்தியங்கொள்ளப்படும். இவ்வியப்பு அல்லது உணர்ச்சிதான் “கடவுளைப்பற்றிய உணர்ச்சி”. இவ்வுணர்ச்சியே லூகத்தினற்றிருடகரித்துப் பலபல சமயங்களாய் நிலவியது. இதுதானுண்மை. தற்காலத்தில் மாந்தரின் பலரிக்கேள்விகளைவாய் விட்டுக்கேட்காவிட்டாலும், மனதிலுணர்ந்து, அக்கேள்விகளேற்பல பலமதங்களைத் தங்கள் பெற்றோர்களும், தேசத்தார்களும் கொண்டுருப்பதால் அவ்வுணர்ச்சிக்கேற்பச் சரேலென்று அவ்வவ்மதங்களைச் சிரமமின்றி யப்படியப்படியேபற்றி யொழுதுகின்றனர். இக்கேள்வியைக்கேட்டா, மாந்தாரெல்லோரும் மதங்களைப்பற்றுக்கின்றனர் என்று சந்தேகிக்கவேண்டாம். தனக்குமில்லாத பிரபஞ்சத்திற்கு முள்ள ஒருவிதத் தொடர்பையுணர்ந்ததின்றே பற்றுகின்றனர் என்பது ஸத்தியம்.

இவ்வுணர்ச்சியின் சொரூபத்தை யொருவாறுகிப்பாம். இவ்வுணர்ச்சி எங்கிருந்துண்டாயதெனில் “ஆத்ம சொரூபத்தினின்று மென்பது” ஸத்தியம். கேவல மிருகத்தன்மையாகிய உண்பது உறங்குவதின்னுந் தாண்டி அறிவறியுந்தன்மை யடைந்தவுடனே, ஒவ்

வொரு மாந்தர்க்கு மிவ்வுணர்ச்சி நிகழ்கின்றது. நாஸ்திகர்களுங் கூட. எங்கும் லீலநிறபாயிருக்கு மாகாயததில் பல்கோடி நகூத்திரங் கள் பிரகாசிக்கும்போதும், பூணசந்திரன் பிரகாசிக்கும்போது மத னழைக்கக் கண்டு ஆ! ஆ!! என்ன அழகினு, என்ன ஆநந்தமிது என்று எக்காரணத்தைக்கொண்டு தமமையறியாதுருகி யவ்வானந்தத் தில் அமிழ்கின்றார்களோ அதேவுணாசசிதான் இங்கும் நிகழ்கின்றது. இங்கேள்ளியை ஒவ்வொருவனுடைய ஆதமாவது நிகழ்கின்றது. அத றகுளிடையையு மொருவாறுணர்கின்றது. இதனு லீலமீயவேதமானது கூவிதூஸாருநொருமொருபுடையவையுமொருமேவஜிம கரு ஸாவஷ்டுபுஸு 1” — “ ஏ! ஸாவசாமர்த்தியமுடையவனே கன் று கள் தாய்ப்பசுவைத்தொடாவது லீல இவ்வுலகத்திற்கேசுன விண் ணிலுறநின்றனை வணங்குலோம” என்றது. இவ்வாக்கியம்கர்மகாண் டத்தின் மத்தியிலும், ஞானகாண்டமா முபதிஷ்டகிதுமுண்டு.

பரிதிருச்யமான இவ்வுலகத்தில் ஆரம்பித்தனிடம் முடிவிட மென்பனவின்றி எங்கும் பரந்தவிண்ணையும், அதில் நகூத்திரங்கள் பல்லாயிரங்கணக்காய் பிரகாசிக்கவும், சந்திரசூரியர்கள் மனதிற கெட்டாதபொலிவுடனுமொளியுடனும் பிரகாசிக்கவும், கரையென் பதுதட்டாமல் லீலநிறத்துடன் வெகு கம்பீரமாய்ப் பரவிநின்றமகா சமுத்திரங்கள், உயர்ந்தபனிமூடும் மலைகளிவைகளைக் கண்ணுறும் போது தனதுசிறுமையுமவைகளின் பெருமையுநதோன்ற வுணர் கிறான். ஓரோர்கால் பச்சைப்பச்சேலென்ற பசுமபுற்றைகள்கூட வெண்ணைமறக்கச்செய்கின்றன. இவ்வற்புதவாநந்தக் காணியானது தோன்றவே ஒருணாசசியுண்டாகின்றது. இவ்வுணாச்சி அல்லது அகமகிழ்ச்சி அல்லது விபப்ப (அதைஎப்பேரிட்டழைப்பினுஞ்சரி) என்னை யிறைவனிடந் துண்டுகிறது. இவ்வுணர்ச்சி நிகழ்ந்காலத் தில் யான் தர்க்கிப்பதின்று. காரணந்தேவதின்று ஊகிப்பதின்று. குழந்தைதாயைப்பற்றுவது தர்க்கித்தா? காரணமுணர்ந்தபின்னரா? இவ்வற்புதவாநந்தத்தையென்று மதுபவிப்பாய் என்றகாலத்திலெனக் காரந்தமும். “ நீசாவாய்” என்று கூறுமபோது எனக்குத்துக்கமு முண்டாகின்றது. எது எனக்குத்துக்கத்தை விளைப்பதோ அது வெனக்கு ருசிக்காததாய், எனக்குப் பொருநதாததாய், அதாவது என்னியற்கைக்கு விரோதமுள்ளதாய், அதாவது பொய்யாய் இன்மையாய் ஒழியும். எதுவெனக்குப் பொருந்தியதோ அதுவுண்மை யாகும். அதுவே என்னியற்கைக்குப் பொருந்தியதாகும். அக்கா

லத்தில் “வாமோ ஸதஹஸ்ய ஸதயா கஹிதஸ்ய வ | ஹாமோ ஜிவஃ ஸவிஜேயஃ ஸவாநந்த்யாய கஹுதெ ||” வெகு சிறுமையாயுள்ள ஜீவன் “சுநந்த்யாய” — (Eternity) முடிவென்பதின்றி மகிழும் என்ற உபநிஷத்தின் காம்பிரயந்தலைப்படுகின்றது. இத்தகைய வுணர்ச்சியே ஈச்வரனைப்பற்றுவதாகும்.

உணர்ச்சி சென்றவழியே “யுகமுஞ்செல்லும். உணர்ச்சியின் வழியறி செல்லாத தூகமுமன்று. (அது யாதாயிருக்குமோ அதற்குப் பெயரென்னவோ) உணர்ச்சி சென்றவழியே யுகமுஞ் செல்லுமென்றேம். இனியூகமெவ்வாறு நிர்த்தாரிக்கின்ற தென்பதை யாலோசிப்பாம்.

உணர்ச்சியா லுணர்வது போலவே அறிவால் ஆலோசிப்பதும் மாந்தரிடத்தமைந்த சக்திவிசேடமேயாம். உணர்ச்சியைப்போலவே யிதுவுமியற்கையிற்பொருநதிய தொன்று. விலங்குகட்கும் மாந்தர்கட்குமுள்ள வேற்றுமையாவும் இவ்வூகமெனுஞ் சக்திவிசேஷமொன்று மாந்தரிடத்தமைந்த காரணத்தாலேயேயாம். எந்தவிலங்கு புண்ணியபாப மினைத்தெனவுணரும்? எந்தவிலங்கு நன்றிது தீதிதென்று உணரும்? எந்த விலங்கு அரசரிமை காடும? எந்த உயர்தர விலங்கு “நீதி நூற்றெரிக்கும?” விலங்குகட்கெனச் சட்டங்களுண்டோ? நியாய சாஸ்திரங்களுண்டா? மற்றெதுதானுண்டு? இப்பகுத்தறிவென்னும் பண்பால் சிருஷ்டிவர்க்கததுற றலைமையெய்தினவனாக “மனிதனன்றே” பிரகாசிக்கிறான். இங்ஙனமென்றி விசாரிக்குஞ் சக்திமானுடரித்துச் செயற்கையாலமர்ந்ததா? இயற்கையிலமர்ந்ததா? எனின் இயற்கையிலமர்ந்ததைச் செயற்கையில் விருத்திசெய்யலாமன்றி, இயற்கையிலமையாததை விருத்திசெய்யமுடியாது. நூற்களும், கல்விச்சாலைகளு மியற்கையிலுன்றி விசாரிக்குங்குணமுள்ள மாந்தர்க்கேயன்றி மற்றைவிலங்குகட்கல்ல கணிதசாஸ்திரம், வானசாஸ்திரம் முதலிய அற்புதஅறிவுபயிற்சி நூற்களில் வல்லவன் மானுடனன்றே? மாந்தர்க்குஇயற்கையிலமைந்த அவ்வற்புத லூக சக்தியால், மாந்தர் செய்வது யாதெனின் “இது என்ன, இது ஏன், இது எற்றுக்கு, இதென்னசெய்யும்;” என்பனவாதி வினாக்களை வினவுகிறான். இப்படி யொவ்வொன்றையு மூன்றி விசாரிக்குங்காரணத்தினாலேயே இவனையுண்டாக்கிய ஸர்வசக்தியானது உண்பன, உடுப்பன முதலிய எல்லாவிஷயத்திலுமிவனை யுழைத்தே அதாவ தறிவை யுபயோகித்தே விர்த்திக்குப்படி விட்டு ஊகமில்லா விலங்கு

களுக்குப் புல்லையுந் தழையையும் உணவாக்கி அவைகளின் றடித்த தோலகனையே உடையாக்கிவிட்டது கண்டர். அது மாத்கிரமா. இப்பொளதிகத்தன்மையையடக்கி, அறிவையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அறிவுநூல்களையே நினைக்கவும்பேசவும் வல்லவனாயிருக்கிறான். அறிவாற்பெற்றபய னறிவுநூற் பழகுவதன்றி வேறுயாதென்பேம்! “அறிவறிவதறிவே” என்றார்பிறநும.

இத்தகைய ஆழ்ந்து அறியும் கூர்ந்து யோசிக்குங் குணத்தா லொவ்வொருமனிதனும் “பாமார் எமக்கிவ்வுடலேது” என்ற பெருங் கேள்விகளிலிறங்குகிறான். இப்படி யிறங்குவதினாலேயே அறிவினிலைவகளைச் சோதித்து முடிவுகாணலாமென்பது வித்திக்கும். அறிவுடை யொருவனுக்கு அறிவின் பயிற்சி, அறிவின் முயற்சி யினாலையத்தக்க வின்பமே வின்பமாகும். இவவின்பத்திறகல்லவா அறிஞர்களும் அன்பர்களும் பாடுபட்டனா.

இவ்வா ரெத்தன்மையிலுங் காரியத்திற்குக் காரணங்கண்டு பிடிக்க வல்லஇவன் இப்பிரபஞ்சத்தையுந்நையுங்கண்டு காரணந் தேடாதொழிவாரோ! அவவாறு “காரியத்தைக்கண்டு காரணத்தைத் தேடுமறிவு இவன்பாலமையாதிருந்தாலன்றோ” இவனவ்வாறு கேட்ப தினின்று மொழிவான. அப்போதிவனை யிறத பிரயோசனமற்ற அலுவலினின்று ஒழிந்து நில்லென்றொருவரு முரைக்கவேண்டிவதில்லையே!!! ஏன்? அநதஞானமே யில்லாதபோது யாரெடுத்துரைக்கநேரும்!

ஆழ்ந்து யோஜிக்குமறிவினு விபபிரபஞ்சமான காரியத்தைக் கண்டதும் காரணமுண்டோவெனச சோதிக்கின்றான். சோதிக்கும் போது பலவுண்மைகளையறிகிறான். முதலமுதலில தேகத்தையே பார்ப்போம்: கண்ணொன்றை யெடுத்துக்கொள்வோம். இக்கண்ணி னமைப்பைப் பாருங்கள். படம்பிடிப்பவனை (Photographer) க்கேட் டால் உருவமமைவதற்கு வேண்டியவைகளை யெடுத்துரைப்பன். படம் பிடிப்பவன் படம்பிடிக்கும் மூடுபெட்டியொன்றையும், ஒளிகளைபிடிக்கும் கண்ணாடிகளையும், மற்றுமுள்ளகருவிகளைக்கொண்டு தூரத்திலோ சமீபத்திலோஒருவாறு திட்டஞ்செய்து உருவமெடுக்கிறான். இவ்வாறு கண்ணில் ஒளிகளைச் சிதறவிடாது வாங்கும் இருபக்கமு மூடிகளையொத்த விமைதேதோல்களைக்கொண்ட கண்ணாகியபெட்டியும்அதி லடங்கிய ஒளிகளை யேற்கும் வளைந்தகண்ணாடி (Chrystalline lens) போன்ற (Aqueous humour) எனப்பட்ட ஒரு மினி மினிப்புச் சதையும், (Vitreous humour) என்று சொல்லப்பட்ட உருவமைக்

கும் கண்ணாடி (Refracting lens) யும் Retina என்னும் விழி Ground glass என்று சொல்லத்தகுந்த ஒருவகைக் கண்ணாடி முதலியவைகளுடன் இருபக்கங்களிலுள்ள கண்ணின் போர்வைகள் தூரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களையும், சமீபத்திலுள்ள வஸ்துக்களையும் காண்பதற்குத் தக்கவாறு விரிந்தும் குவிந்தும் வர்த்திக்கின்றது. உள்ளிருக்குமாத்மாவே படம்பிடிப்பவன் (Photographer) ஒரு உருவமமைவதற்குப் படம் பிடிப்பவன் எவ்வளவு கருவிகளைக்கொண்டிருக்கிறான். இவ்வாறே ஓசையைக்கேட்கும் காது மத்தளத்திற் கமைந்த பூச்சுகளைப்போன்று சில பூச்சுகளையும் கொண்டது இப்படியொவ்வொரு இரத்திரியங்களும், மற்ற எல்லாவுறுபுகளும் எவ்வளவு திறமையான வேலைப்பாடு நடைபெறுகின்றன. மலையிலிருக்கின்றோடி நதிகளாகி வழிவிட்டுக் கொண்டதைப்போல விவ்வமைப்புக்களைச்சொல்லமுடியுமா. எவ்வளவு முனையோசையுடனும், கூர்நத்புத்தியுடனும், கார்யாகார்யநதெதிரந்த ஒரு பேரறிவாவிது விளைநதருக்கவேண்டும். ஆண்பெண்ணமைப்பும் மற்ற கருவிகளினமைப்பும். ஆஹா! இதை விட வேறு வியப்பு என்ன விருக்கின்றது. அந்தோ! இவைகளை எவன் பிரயோஜனத்திற்காக அமைக்கப்பட்டனவோ அவனையே யில்லையென்று வேண்டுமென்றே சுழலில் வீழ்ந்து மயங்கி மடிகின்றவர்காணப்படாத கடவுளை மறப்பது ஆச்சரியமன்று!!!

“The adaptation of means to an end is the mark of Intelligence”

இன்னபடிதான் சியற்றப்பட வேண்டுமென்று முன்னுணர்வுடன் அதாவது ஒரு உருவங்காணப்பட வேண்டுமானால் இவ்வளவு கருவிகளின்னின்னவழியாயமைக்கப்படவேண்டும் என்று முன்னுணர்ந்தே யல்லவா எல்லாம் வல்லபேரறிவுள்ள ஓர் சக்தியமைத்திருக்கவேண்டும். இவ்வளவு பேரறிவு நிகழ்த்தக்க ஓர் அற்புதச் செயலைக்கண்டும் நாமப்பேரறிவை நம்பாவிடின், சமயலறை, ஸ்நாநசாலை, முதலியபல விடுதிகளமைந்த ஒரு கிரகத்தைக்கண்டு, போஜனம், ஸ்நாநம் முதலியவைகளைச்செய்யும் புருஷனுடைய வஸ்திக்காகவே, இவைகள் அமைந்ததென்றுணரும்புத்தி எற்றுக்குண்டாயிற்று? அதைப்போலவே ஒருவனதுபார்வை, கேள்வி, நினைப்பு, முதீலியவைகளுக்காகவே கருவிகாணங்கள் அமைந்தன. அவன் குடியிருக்கும்பொருட்டே அக் கிரகம் ஒருவனல்லமைக்கப்பட்டது போலவே, இவ்விசித்திர வமைப்புள்ள தேகமும் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆயினிவ்விட்

டைக்கட்டினவனை நான் காண்கிறேனே. இறைவனைக்காணவில்லையே யெனின், காணவில்லையே யென்று மாத்நிரங்குறலாமேயன்றி, காணாததாலில்லையென்று கூறுதல்பொருந்துமோ! காணாவிட்டாலும் இவ்வாறமைத்த சக்தியொன்றுளதுயென்றுநாங்கொள்வோமானால் அஃது பேரறிவுடையது, பேராற்றலுடையது என்று நாங்கொள்ளவேண்டும். இப்பிரயோஜனத்துடன் அமைந்த விவ்வமைப்பையும், அப்பிரயோஜனத்தை யடைந்தனுபவிக்கும் புருஷனையுங்கண்டும் பிரயோஜனத்தை முன்னுணர்வுடன் புரிந்தவஸ்துவை யில்லையென்றவது, அல்லது குருட்டுச் சக்திகளொன்றோடொன்று முட்டிக்கொண்டு இவ்விதவமைப்பை நிகழ்த்தியதென்று கூறுவது நாம்வேண்டுமென்றே கண்ணீரமுடிக்கொண்டு ஒரு வஸ்துவைக் காணமாட்டேனென்று கூறுவதை யொக்கும். அவவாறுரைப்பது அறிவைப்பெற்ற யாமவ்வறிவின் பிரயோஜனத்தை யிழப்பது போலாம்.

இனிச்சுடவுளைக் கண்ணுறக் காணவில்லையே என்றவாசங்ககையப்பற்றிச் சிறிதாராய்வாம். ஊன்கண்ணுக்கு விஷயமாகாததெல்லாமில்லையென்று கூறுவதாயின் அப்போது அனைகவஸ்துக்களை நம்பாமலிருக்கவேண்டியவரும், காற்றொன்றிருப்பதை நாம் ஏன் நம்பவேண்டும். அஃதோ கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லை ஏன் அஃதிருப்பதாக நம்பவேண்டும். நம்மேல் காற்றடிப்பதை ஸ்பர்சததாலுணரவில்லையோ வெனின், கண்ணுக்கு விஷயமாக வில்லையே? மரமழதலியவைகள் அசைவதைக் கண்டோமேயெனின் காற்றினது காரியமாகமாமசைவதைக்கண்டோமென்பதூண்மையே. ஆனால் காற்று கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லையே? அதனால் கண்ணுக்கு விஷயமாகாத காற்றை எவ்வாறு நம்புவது? இனியாம் வீணை வாசிக்கக்கேட்டேம். அதனாலுடலம் புன்காங்கிதமாசிச்சநதோஷமடைந்தேதம். வீணுகானத்தைக் கண்டோமா? அது எமமை இன்பததாமுததுவாணென, யீம்புலன்களுக்கு விஷயமான சுவையொளியூறேசை நாற்றமென்பவைகளில் ஒன்றுக்கு விஷயமாவது மற்றொன்றுக்கு விஷயமாவதில்லை. இதனால் பூபமொன்றையே கிசுக்குக் கண்ணிற்கு வேறு சில விஷயமாகாததினால் அவையில்லையென்றெவ்வாறு கூறலாம். யீம்புலன்கள் நிற்க, ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டென்றேன். ஒரு முக்கோணத்தின் மூன்று மூலைகளுஞ் சேர்ந்து சரிமத்தியில் நோக்க வெட்டுண்ட இரண்டு கோடுகளினாலாய நான்குமூலை களிவிரண்டு மூலைகளுக்குச் சமானமென்றெண்ணினேன். இஃது யீம்புலன்களுக்கும் விஷயமாவதில்லை. இவ்வாறே அங்ககணிதம், பீஜகணிதம் மற்றெவ்வகை அளவை

கள் ஆகிய இவைகளுண்மை யென்பதற்குத் தடையென்ன. இஃது கேவலமந்தக் கரணங்களின் வியாபாரம். அன்றியும் நான் ஒருவனைக் காண்கிறேன். காணும்போது அவனுடைய ரூபம் என்கண்ணுக்கும் அவனது சப்தம் காதுக்கும், அவனது ஸ்பர்சம் என் உடலுக்கும் விஷயமாகின்றன. நான் பிறர் எண்ணுமறிதல் முதலியஸூட்சுமஅறிவுவிஷயங்களிற் பயின்றிருப்பின், அவனது மனோஎண்ணங்களைச் சொல்லவல்லேன். அவ்வாறு சிலர்சொல்லக் கண்டிருக்கிறேன். இதை மனோவியாபாரம் அல்லது அறிவின் வியாபாரமென்னலாம். அவ்வுடலைத்தாங்கிய சேதனை நான் காண்கிலேன். ஏன் காணவில்லை. இஃதவன் குற்றமுமன்று. என் குற்றமுமன்று. “சேதனன்” கண்ணிற்கு விஷயமாகான் “நெவாயடி அக்ஷுஷாபுராஹ்மி: நாவரெ நிக்ஷியெயாவி | உதலெவவபுஜீவெத உஹாநாத் வலீயதெ” என்ற வசனப்படி இந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாகாத ஜீவனை எவ்வாறு அவ்விந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாக்குவது. சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸகந்தாதிகளும் கண், காது, முதலியவைகளும், சேதனத்தாவுக்கு விஷயமாகும். சேதனத்தா இவைகளுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாத்மாவே கண்முதலியவைகளுக்கு விஷயமாகாதாயின், பாத்மா எவ்விதமாக கண்ணுக்கு விஷயமாவன். “உபஸொடிஸூயிதா உாதா தஸூடிஸூயிதா ஸிவ” — “காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற், காணவுளத்தைக்கண்டு காட்டவின்” என்று சிவஞானபோதம் போதிக்கின்றது. முழுதும் பார்ப்பவனை முழுதும் அறிபவனை எவ்வாறு இந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாக்குவது.

“கெநகம் விஜாநீயாடிஜீநெடி ஸவடிவிஜாநாதிதம் கெநவிஜாநீயா லுஜா நாரரெகெந விஜாநீயாக் நடிவெடி டுஷாராவஸெஜீ நஸூதெ: ஸூதாரம் ஸூணூயாக் நெதெடி தாரம் உநீயாத விஜாதெவிஜாதாரம் விஜா நீயாக்விஷத சூதூஸவடி தரொ” எவனாவைக்கோ யறிகிறோமோ அவனை எவ்வாறறிகிறது. எல்லாறிபவனை எவ்வாறறிவது. கண்ணின்காக்ஷியைக் காண்பவனை எவ்வாறு காண்பது. செவியின் கேள்வியை கேழ்ப்பவனை எவ்வாறு கேழ்ப்பது. மதியின் நினைவை நினைப்பவனை எவ்வாறு நினைப்பது. அறிவின் அறிவை அறிபவனை எவ்வாறு அறிவது. “அவ்வாத்மாவே எல்லாவற்றிலுமுள்ளான்” என்று பிருகதாரணியம் கூறிற்று. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசு:

“நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு மெல்லையேய வாக்கினுந்
நினைத்த னையு ளாவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே
யனைத்து லது மாய நினை யைம்பு லன்கள் காண்கிலா
வெனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த தெநதை பாத மெய்தவே.”

என்றுபதேசித்தார்.

பின்னவனை யெவ்வாறுதான் காண்பது? “சுயமெஹநமோஷஸு
ஸாக்ராயணஃ பவபுஷ்யாஜிவவெதுதி மொவாயபஜாக்ஷாடி வரொ
க்ஷாடி ஹய சூதாவஸுடாந்தரஸம் வெஷ்யாஷு” என்று யாக்கு

வல்கியமுனிவரை ஸர்வத்தினுள்ளிருக்கும் பரமாத்மாவை யருளிச்
செய்கவென்று சாக்ராயணர் கேட்டகாலையில் “நஷுஷெஷுஷுஷு
ராவஸு” என்று ஆரம்பித்த “நவிஜாகெவிஷுஷுதாரம் விஜா
நியாவஸுஷு சூதாவஸுடாந்தரஸம்” காஷியைக்காணுமொருவனை
எப்படிக்காண்பது. அறிவையறியு மறிவுடையானை எவ்வாறு அறி
வது - அவன் “ஸர்வார்தான்” (எங்குமுள்ளான்) என்று விடை
பிறந்தது. இதில் “ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத்நிரம்மய ஆத்மா ஸர்வார்
தரஸி” என்றபகுதியால் ஸர்வார்தரையுள்ள பரமாத்மாவான பரப்பிரமம்
அபரோக்ஷத்தாலறியத்தக்கதென்று வெளியாயிற்று. பரோக்ஷஞான
மெனில் இந்திரியதுவாரா அறியுமறிவாகும். அபரோக்ஷஞானமெனில்
அறிவினாறுமன்பினால் (அவ னருள்தன்னை) விழுங்கிக்கொள்ளத் தா
னனுபவிப்பது. இதையே “ஸர்வமாத்மவாஸூத்கேதநம்ஜிக்ரேத்”
எ

தாரம் அரே கேஷவிஜுநியாத்” என்று “எல்லாமாய்நின்று எல்லா
வற்றையுமபார்த்து, அறிந்துநிற்கும் பேறறிவாளனை எவ்வாற்றிவது
என்றது, உபநிடதம். “ஸர்வமாத்மவாஸூத” என்றதையே மணி
வாசகப்பிரான் “அனைத்துலகு மாயநினை யைம்புலன்கள் காண்
கிலா” என்று திருவாய்மலர்ந்தார். அபரோக்ஷத்தினாலேயே யறியத்
தகுந்தவன் பிரானென்பதை,

“புணர்ப்ப தொக்க வெந்தை யென்னை யாண்டு பூண றோக்கினுய்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக வன்றி தாக வன்புநின் கழற்கனை
புணர்ப்ப தாக வங்க னுள புங்க மான போகமே.”

என்று மாணிக்கவாசகமூர்த்தியே யெடுத்திசைத்தார். “ஹெதூ
வஷெஸமஜி யதக்ரொக்ஷம் பூஷக்தே” என்றும், “சுவரொ

கூவாநஃ ஸ்ரீஷ்டாஹுஷ்டாநா ஓலிஷ்டிதி” என்றும் பெறப் பட்ட திவ்வியாகமவாக்கியங்களால் ஹேதுபதேசாதிகளால் பெறப் படுவது பரோக்ஷமென்றும், “அன்பினவனை யன்புமயமாயிருந் தனுபவிப்ப தபரோக்ஷமென்றும் பெற்றோம்.

இவ்வுண்மையே சிவஞானபோதத்தில் “சுபூஷ்ணவெஹுஷ்டா வொ ஹுஷ்ணவெஜ்ஜிபோஹவெசு | ஸாஹொஸுதுதிருகெண ஜெயம் ராபுவம் விஹுஷ்டுபா” “உணர்உரு அசத்தெனின், உணராது இன்மையின், இருதிறன் அல்லது சிவசத்தாமென, இரண்முவகையின் இசைக்குமன் னுலகே” என்று 6-ம் சூத்திரத்திலும் “விஹுஷாது நிஹுஷெஸம்” “ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை - ஞானக் கண்ணிற்சிந்தை நாடி” என்று 9 - ம் சூத்திரத்திலும் பெறப்பட்டது. இதனுண்மை யாதெனின், காணுமறிவாகிய தானும் காட்டுமறிவாகிய பேற்றிவு மத்துவிதமாய்க் கலந்து புணர்ப்பதன்றி தனித்தனியாய் பிரிந்து திற்பதொன்றன்று. அற்றாயினும் காணு மறிவு காண்பதேயாகும். காட்டுமறிவு காட்டுவதேயாகும். அதாவது, “ஞாதா” ஞாதாவே, “ஞேயம” ஞேயமே. இவ்வுண்மையே “வதிவாஸாநுவஸாநாவெஸவ ததலக்ஷணமகீ தாந ஜாக்ஷா ஜாநெந தெநெநவஜாநாஹம் ஜெயம்ராஸாநாஜாநாஹவாது நிஷ்டா விவெகவிஷயந்தி” என்றபடி, ஞேய சிவனை ஞாதாவாகிய தன்னி லனையிமா யனுபவிப்பதாகும். தேவிகாலோத்தரத்தில் “நஸுபுவஸுபுக்ஷாநய ஸாநுரூபுவொஜ்ஜா நெகரூபுவொ ஜமநெகரூபுவா” பாசம்போற் ஸ்தூலமுமன்று, பசுவைப் போற் ஸூபுக்ஷமமுமன்று, அன்றிச் சூனியமுமன்று, பின்னர் ஜகத்துககெல்லாம் பெரியபந்துவாகிய பதி அறிவொன்றையே உருவாக்கொண்டவன் என்றது. இக்கூற்றையே பின்வரும் வேதவாக்கியங்களும் நிறுத்தும் “நஸுஹுஸெதிஷ்டி ராபுவேஸுநயக்ஷாஷ்டாவஸுதி கஸுநெநநு | ஹுஷ்டாநீஷ்டா நேஸாஹிகுபய வனநம் விஹுஷ்டாநாவெஸவதி” இவனதுருவம் கண்ணினற்காணப்படுவதன்று. இவனைக் கண்கொண்டு காண்பதின்ரு. ஹிருதயத்தினால் யாவர் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் அமிர்த ராவார்கள். “ஹுக்ஷெநவதிதம் வத்திவெஷிதம்நஃ கெநவாணஃ ப்யபிஃ

பெய்தியாகும். கெடுவதில்தான் வாழ்விடம் வந்திருக்கிறது. சொந்தமாக உட்கொண்டிருக்கிறீர்கள்” எனவால் ஏவப்பட்டு மனம் பற்றுகின்றது - எவனாவைப்பட்டு வாக்குகள் பேசுகின்றன - இவைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்? “சொந்தமுள்ளுள்ளும் சீருவனாகும் யாவா வொருவாவும் வலுவானவனாவும் வலுவும் வலுவும்” அவன் கண்ணுக்குக் கண், செவிக்குச் செவி, பிராணனுக்குப் பிராணன். “நதகு வலுவும் நதகு வலுவும்” அங்கு கண் செல்லாது, வாக்குகள் செல்லாது. “யவலுவும் வலுவும்” (கேடுவதில்தான்) கண்ணிலாவதைக்கண்டாயோ அது பிரமமல்ல, எவனால் கண்காணாமோ அது பிரமம். ‘சொந்தமுள்ளுள்ளும் வலுவும் வலுவும்’ (கேடுவதில்தான்) கூர்ந்த புத்தியினால் தண்ணிலாவனாகால் அறிப்பப்படும். “தவலுவும் பெருவலுவும்” தவலுவும் தவலுவும் வலுவும்” ஆன்மாவிலுறைப்பவனை எவர் காண்கிறார்களோ அவர்கள் எங்கே சாந்தியுண்டாகும்.

“**ஐவெய்ய ஹவா ரெஹெஷெவ்யா** ந்யாதா ப்ரதிஷ்஠ிதஃ ।
தஜிஜாநெநவரிவஸ்யா கியீராஃ சூநந்ராத்வஜீரீதஃ யஜி
ஹாதி ॥” பிரமபுரத்தில் ஆகாயத்தில் ஆன்மா தங்குகிறது. அந்த
புத்திமான்கள் விசேடித்த அறிவினை காண்கிறார்கள்.

“ஹிரண்யபரகோஸ விரஜிஸு ஹரிஷுஸு,”

நிஷ்களமான பரப்பிரமம் இரண்டையமான இருதயகோசத்திற்
காணப்படும்.

“ஹவ்வொவஸஃ ஸிவொ஽ஹ கவ்வொஃகார ஸுஹெ
வஸவிஸதி ஸுதநா஽தாநு ||”

ஆன்மாவே ஆன்மாவினால் எல்லாவற்றிற்கும் புகலிடமாகிய பரமான்மாவில் துழைகின்றது.

“தவிரிந₂டினாஸ₂டி-வாஸிதவ₂டி”

உள்ளிலிருப்பது பாவிக்கத்தக்கது.

“தவிரிந்₂டி₂ஊஸடி₂நவடி₂டி₂ ||”

உள்ளிவிருப்பது தேடத்தக்கது.

“வனதழ்ஜெய நித)ஜெவாதஸம்ஸு |”

என்று மான்மாவிதுறைபவனை அறியத்தகுந்தது.

“சூழிந்த முந்நிலையென வரிவருண்புகை மல்குநீர்வாரா
பூநிதாயியெழுமெய்யு ஹாவெகமுரீதியென மறிவதகையோஹம்”

எண்ணத்தால் அடையத்தகுந்த சிவதத்வம் ஐடமன்று, வெகு
சூக்குமமானது.

“**மாவட்டாட்சி**” எண்ணத்தாலடையத்தகுந்தது. எனப் பல வசனங்களொழந்தன.

இதனாற் பெறப்பட்டது யாதெனின், கண்ணினாற் சில வஸ்துக்களினுண்மையை யறிகிறோம். காதினாற் சில வுண்மைகளை யறிகிறோம். கண்ணாற் காணத்தக்க வுண்மைகளைக் காதினா லறியமுடியாது. அவ்வாறே மனதினா லறியத்தகுந்த வுண்மைகளை இந்திரியங்களா லறியமுடியாது. திரஷ்டாவாகிய வான்மாவைக் காணாதி களா லறியமுடியாது. ஆன்மாவை யதன்றன்மையாகிய அறிவினா லறியலாம். அறிவினாலறியவேண்டிய வொன்றை இந்திரியங்களா லறிய முடியவில்லையேயென்று கூறுதலடாது. எதனெதன்றொழில்க ளெததற்கமைந்ததோ அவ்வாறுதான் 'நடக்கும். ஸ்வச்சமான அறிவானது கடவுளைப்பற்றவும், அவனைப்போற்றவும், "ஸ்ரீ வேச்வரன்" என்றொல்லவும், மனந்தாழவும், இவ்வுடலையே மறந துன்னததிசையின்றிகவும், தன்மைவாய்த்து அப்படியே தொன்று தொட்டுப் பலகோடி மாந்தர்க ளவனை வழிபட நூல்களையும், கோயில்களையும், குரு சிஷ்ய பரம்பரைகளையுங்கொண்டு குணப்படுகின்றார்கள். பலவித நியாயங்களும் பலவித ஒழுக்கங்களும், பலவித அன்பைக் காட்டு மறச்சாலைகளு மவ்வொருவன்றன்றையேபற்றி இவ்வுலகில் ஆதிகாலமமுதல் நிகழ்கின்றன. மதங்களினாற் சில கேடுகளுண்டா யிற்றென்று சிலமாந்தர் கூறுவ தவர்களறியாமையையே தெரிவிக்கின்றது. ஒருமதஸ்தன் வேறொருமதஸ்தனைக் கொலைச் செய்யும்போதும், வருத்தும்போதும், கடவுளையும், மேனோக்கங்களையும் வேண்டுமென்றே கைநழுவவிட்டு இவ்வுலகவாழ்க்கைக்கும், செல்வாக்குக்கும், அரசரிமைக்கும், ஆற்றலுக்கும் இரத்தவெறிக்கு மடிமை

யாகித் தீயகுணங்களுக்குத் தாஸனாகிப்புரிந்தார்களேயன்றி வேறல்ல. இவ்வுண்மையை யறியமாட்டா மாந்தர்களே கடவுளையும், கடவுளைப் பற்றிய மார்க்கங்களையும் குறைகூறுவார்களென்க. கடவுளுண்டெனு ஞானத்தால் என்றும் நன்மைகளே விளைந்தன. விரிக்கிற பெருகும். இவ்வாற்றிவினாற் கடவுளைப் பற்றத்தக்க தண்டன்மைகளை யிறைவ னெம்மிடமமைத்துளான். அது கெடாவண்ணம் பாதுகாப்பதே எம் முக்கியச்செயலாகும். அவன் அறிவித்தாலன்றி யறியாவுளங் களாகியயாம் அவனை அன்பினு லறிவிற பற்றுவதன்றிக் கண்ணுக்கு விஷயமாகும் கல்கட்டைகளைப்போன் நெவ்வாறு காண்பதாகும்? எம்மிலந்தர்ப்பூதமாய்நின்று எம்மை எமக்குக்காட்டு நாதனை சுட் டற்ற சுகாதீத நிலையிலே யனுபவிப்பதன்றி எமமார் சுட்டி யறியப் படும் பாசஜாலங்களைப்போல எவ்வாற்றிவது? ஓர்கால் பிரமசமா ஜத்தலைவராகிய “ராஜாராம் மோஷனராய்” என்பவர் கல்கத்தாவி லிருந்தகாலையில, ஒருதஸ்வத்திற் பல இந்துக்கள் விககிரகங்களைத் தூக்கிசெல்லுஞ் செய்தியை யவருடைய நண்பர்க ளவரது காதிற் போட்டபோது, அவர் “ஐயகோவென்று தேமபி யழுதுக் கண்ணீர் வடித்தாராம் மோஸஸ், மகம்மது, நாதக், தயாநாதர் முதலிய வன்பர்க ளிக்காரணம்பற்றியே விககிரகாராதனையைக் கண்டு மனம் வெதும்பினுர்போலும். இறைவனைக் கண்ணுறகாண விரும்பினுர் இறைவனைப் பாசமாக்க விரும்பினதாகும். அன்னுரை “ஊனக்கண் பாசம், உணராப்பதி” என்பதை யுணர்வாராக.

மரமசைதல் முதலிய காரியத்தைக்கண்டு காரணமாகிற காற்றை ஸ்பர்சேந்திரியத்தா லுணர்வதுபோலவும், தேக மீடுபடல் முதலிய காரியத்தைக் கண்டிக் காரணமான இனிய கானத்தின் செய்கை யீதென்று செவியினுணர்வதுபோலவும், மிகவும் விசித்திரவமைப் பாகிய காரியத்தைக்கண்டு, இன்னின்ன திவ்வா றமைக்கப்படவேண் டமென்று முன்னுணர்ந்தமைத்த காரணான முதல்வனைச் செவ்வறி வினாற் பற்றுவோம். புத்திமானாகிய வொருவனாலேயே முன்னுணர் ந்து நடத்தவேண்டியவைகளை நடத்துவதைக் கண்டிருக்கிறோம். எமக்குப் புறம்பேயுள்ளவைகளை யிந்திரியாதிகளாற் கண்டேம். எமக்குள்ளிருந் தெல்லாவற்றையு மெமக்குக்காட்டும் முதல்வனை அறிவினாலன்றிப் பின் னெவ்வாறுதா னறிவது? .

“உலகத்தில் புத்திமானொருவனே இன்னின்னகாரியம் நிறைவே றும்பொருட் டின்னின்னவிதமாகத்தான் செய்தல்வேண்டுமென்ற

“தத்யாயங்கௌஷ்யம்: வம்ஸாம்புராயிக்ஷிதி: | யதௌ
விநாயதஸௌஷ்யம் ராபிவந்தஹந்தஸிஷ்யதி | ததஸுரபிநு
க்ஷம்ஸுராக்ஷெதநுபுஸாரவிநா | குஹணாவதஸு
குஹணசுரபிநுபக்ஷிதி:” என்றும், பராக்கியையில் “கௌஷ்ய விக்ஷ
ெதநு: விஷ்நுபிநுதௌஸார: | ராபிணாரஜிதஸாவிஸு
புஷிக்ஷாஸௌபக்ஷ:” என்றும், வாயுஸம்ஹிதையில் “புக்ஷியாஸு
ஜிக்ஷெவிஷ்நாக்ஷெராம: புவதக்ஷ: | கௌஷ்யவிக்ஷஸு
திஸுநியாக்ஷ:” என்றும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, ராகமானி
ஸுக்கும் தத்துவங்களினாலேயே ஆத்மாவிற்கு காத்தம்மையாகிய
சைதன்யப் பிரஸாசுண்டாயினமை வியத்தம்’ இவ்வாறு இத் தத்து
வங்கள் சேர்க்கப்பட்ட பின்பு ஆன்மாவின்து நிஜஸ்வரூபமான
கிஞ்சிஞ்ஞதை வெளிப்பட்டது. இக் கிஞ்சிஞ்ஞதைக்குத் துணை
சேர்ந்தாலன்றி அதனது இச்சாநான்கிரியைகள் முற்றுப்பெறு

வெனக்கொண்டு அந்தக்காண, ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரியாதிகள்
சேர்க்கப்பட்டன. அதனாலிச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்குகின்
றன. எமக்கிவைகளைத் தந்தருளுகின்ற பேரறிவாளவனாகிய ஸர்வேச்
வரனுக்கு ஏற்றுக்கொடுத்துணைகள்? அவனது சைதன்யமும்
ஜீவசைதன்யத்தைப்போல் மலப்பிணிப்புடையதோ? “மாயைதான்
மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும்” என்றார் பெரியார்.
மஃமிருந்தாலன்றோ முதல்வனுக்கு மாயையிற் நறுவாதிகளும்,
அவைகளைப்பெற்ற பின்னர் இச்சாஞானக்கிரியைகளின் நிகழ்ச்சியும்
வேண்டப்படும். வாயுசம்மிதையில், மலப்பிணிப்பினாலேயே ஜீவ
னுக்கு விஷயங்களை யறிவதற்கு மாயையிற் நறுவாதிகள் வேண்
டப்பட்டமையும், அஃதினமையால் சிவனுக்கவை வேண்டப்படா
மையு மோரிடத்திலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஐஸாயுஜாநவியுயுஜிஹிபெஷுவிஸுவாதி. திகாஸ
ஸாவிநொலாவாநுதிவாநுதிசுநாநஸெஷதஃ. ஸனவொநெவ
ஜாநனி ரோயாணவரீவாவுதஃ. ஸவதவிவஸவெஷுஸு ஸவயுயு
ஜாநவெதஷுஸு. யநுயாவவலிக் வஸுததெயெவவலா
ஸிவஃ. ஸயதெநெவஜாநாதிதஸாஸிவயுஜெயுதெ ||” என்பதனா
லறிக.

எனக் காத்மாவென்ப பெயரமைந்தது “வசித்திட வரும் வியாபி
யாய்” இவ்வுடலில் எனக்கு வியாபகம் ஏற்பட்டு. தேகஸ்பந்தனம்
முதலியவைகளை என்னிஷ்டப்படி யான் செய்தல் கூடுமாப்போல,
ஸர்வேச்வான் எங்கும் வியாபியாகி எல்லாஞ்செய்ய வல்லவனாத
னோக்கி யவன் பரமாத்மா எனப்பட்டான் யான் செய்வதென்பொரு
ட்டு. அதாவது ஸ்வப்பிரயோஜனங்கருதி. அவன் செய்வதுமென்
பொருட்டுத்தான். ஆனால் அது பாப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டு.
“தூணாஹிஸிவரீதிதக்ஷுதஃ விஸுஸுராதிரபகூரீஃ. ஸநிக்ஷு
கூரீவஸூததெயாரிதி வாராஸுதிஃ || ஸவயுகாராநகூராவெதௌ
ஸவயுஸுயெயாவியாயிநென” “புல்முதல் சிவதத்துவம் வரையுள்ள
விச்வத்தின் கிரமமானது சிவசத்திகளினுடைய சந்திதியிற்றானே
நடைபெறுகின்றது. எல்லாவற்றையுந் தன்னிடங்கொண்டு எல்லோர்
க்கும் நன்மையை விளைவிக்கிறார்கள்” என ஈச்வரசொருபம் வெளியா

பெருமானாகிய பேரறிவன் சந்தியிலேயே எல்லா வுலகமுஞ்
சேஷ்டிக்கின்றது. எல்லாந் தத்தந்தொழில்களை நடத்துகின்றன.
சூரியன், ஸமுத்திரங்கள் மேகங்கள், ஆறுகள், நதிகள்—எல்லாம்
அவன் புகழைக்காட்டி எமக்கே யுதவுகின்றன. சூரியன், சந்திரன்,
ஒஷதிகளெல்லா மவன் பெருமையைக்கூறி யெமக்குப் பிரயோஜனத்
தைச் செய்கின்றன. அவனென்கு மிருப்பதன்றான் எல்லாமிருக்கின்
றன; இயக்குகின்றன. அவனுடைய கிரணமீசிகளே யெங்கும் பரவி
நிற்கின்றன. ஒரு ஸமுத்திரத்தில் மீன் முதலிய ஜலசாங்க் ளெவ்வா
றுயிர் வாழ்கின்றனவோ, எவ்வா நவைகளுக்குப் புகலிடம் வேறி
ன்றோ அவ்வாறே அவனது கிரணமீசிகளாகிய மகா சமுத்திரத்தில்
எக்காலத்து மெத்தன்மைத்தும் எல்லா முயிர் வாழ்கின்றன. இல்லா
விடினிருத்தலே யமையாது. அவைகளைவகளின் ரொழில்களை
யியற்றா. இஃது ஜீவலோகமாகாது ஆதியில்கேவலம் ஜடமாத்திர
மிருந்துழி (பூதங்களாகவோ அல்லது பரமானுக்களாகவோ,
அல்லது பராகாசமாகவோ இருக்கட்டும்) அவையப்படி யப்படியே
யிருக்கவேண்டுமே பொழிய பரிணாமதிகளையும், சலனதிகளையுங்
கொண்டு சாதக சாத்தியங்களா யமையா. ஜீவனு மொன்றையு
மியற்றாது. எம்மறிவு மவனைப்பற்ற நேரிடாது; இது சத்தியம்,
சத்தியம், சத்தியம்.

இப் பெருமகோததிக்குத்தான் பரமலியோமம் என்றும் சிதா
காசமென்றும், சிதம்பரமென்றும், பெயர். இதிலேயே பஞ்சகிரு
த்தியங்களும் நிகழ்கின்றன. இவ்வுண்மையையே “தைத்திரீயம்
கொவெஷுவாந்யாஸகூ: ப்ராணாஸ்யபெஷ சூகாஸொ சூமெஷா
நஸ்யாஸ” “இவ்வாகாயம் ஆநந்தமல்லாவிடின் எவன் நிலபெறுவன்,
எவனுயிர் வாழ்வான்” என்றது.

“ஸவா ஸ்யஜாதா ஸவெஷா ஹந்தாநாஸ்யிவதி: ஸவெஷ
ஷா ஹந்தாநா ராஜாதஷ்யா ராநாஸெவ ராநெநெ
யாரா: ஸவெஷஸிவிதா: ஸவெஷவாலிநாதாநி ஸவஷாணி
ஹந்தாநி ஸவெஷெவா: ஸவெஷொகா: ஸவெஷ்ப்ராணா:
ஸவஷுனத சூதாந: ஸிவிதா: ||” இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்
களுக்கு மதிபதி. எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அரசன் எவ்வாறு தத்
தின் ஆரக்கால்கள் சக்கரத்தின் உடற்கட்டையிலும் நேமியிலும்
பற்றி நின்று சுழல்கின்றனவோ அவ்வாறே எல்லாப் பூதங்களும்,

எல்லாத் தேவர்களும், உலகங்களும், எல்லாப் பிராணிகளும், இந்த எல்லா ஆத்மாக்களும் நிலைபெறுகின்றன” என்று பிருகதாரணியகம் கூட.

“ ஸஹத்வம் வீஞ்ஞொநெநந கரணெநாஹநெளஜஸா ।
கரொதிஸஹுதா க்ருத்யுபாயபவபுதெ ॥” இவ்வாறு
தடையற்ற வல்லமையுள்ள கருவிகரணங்களாகிய ஸ்வசத்திகளால்
பஞ்சகிருத்தியங்களையும் எச்சமயத்திற் கெவ்வாறு செய்யவேண்டுமோ
அவ்வாறு எப்போது மியற்றுகிறா” என ஆகமம் போதித்தது.

சற்றுமுன்வரை மேற்றிசையிலுள்ள சில பெளதிக சாஸ்திர
வல்லோர் கூறிவந்தது யாதெனில் “ ஜடமேயிருந்ததாம். அந்த
ஜடத்திற்குப் பல சத்திகளுண்டாம். அப் பல சத்திகளுமொன்றை
யொன்று முட்டிக்கொண்டுக் கடைசியில் இவ்வத்புத வமைப்பை
அறிவின்றியே யுண்டாக்கிவதாம். இஃஜடசத்தியே எப்படியோ
முட்டி மோதிக் கொண்டு ஒரு சிறு அறிவைத்தாங்கி நகரும் ஒரு
சிறு ஜந்துவை யுண்டாக்கிற்றாம். இதனோடு நிற்காமல் இவ்வாறு பல
ஜந்துக்களுண்டாயினவாம். இப்பல ஜந்துக்களும் முட்டி மோதிக்
கொண்டு அதைவிடச் சிறிது அறிவிற்கெந்த ஒரு பிராணியை
யுண்டாக்கினவாம். இப்படியே பல அறிவுடைப்பிராணிக ளுண்டாகி,
முட்டி மோதிக் கொண்டு அகிலுஞ் சிறந்த ஒரு அறிவுள்ள பிரா
ணியை யுண்டாக்கிற்றாம். இப்படியே வெகுதூரம்வரையிற் சென்று
வெகு அறிவின்பேதங்களை யுண்டாக்கிக் கடைசியில் அறிவிலும்
மன்பிலுஞ் சிறந்த மனிதனை யுண்டாக்கினதாம்.” அறிவும் அன்புமுள்ள
பிராணிகளை யுண்டாக்கிய அந்தச் சக்திமாத்திரம் அறிவற்றதாகவும்
அன்பற்றதாகவும் இருக்கவேண்டியதென நாம் எண்ணவேண்மோம்.
இவைமெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிக் கொண்டு நிலைத்த
வைகளாம். யாங் கூறுவது யாதெனின், ஒரு சக்தியே யூடுருவிச்
சென்று அவைகளை ஒன்றோடொன்று புணர்த்தியும், சுற்றச்செய்தும்
ஏவிநடாத்தியது உண்மை அவ்வொரு சக்தியே அறிவையும் அன்பை
யும் மேன்மேலும் வளர்த்து உயர உயரச்செய்ததும் உண்மை. ஆனால்
அச் சக்தி ஜடமுமன்று; அன்பற்றதுமன்று. அன்பிற்கும் அறிவிற்கு
முறைவிடமான பேரறிவும் பேரன்புமுள்ள அருட்சக்தி. அஃது அறிவு
கொண்டும் அன்புகொண்டும் நன்றாய்த் தெரிந்து நம்மை வேண்டு
மென்றே கைதூக்கி நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றது. இல்லாவிடின் இருக்க
விருக்க உயர்வானேன்? அன்பும் அருளும் அறிவும் கிருத்தியாவா

னேன்? அச்சத்தியின் சிறுகாரியமாகிய யாமே நம்மின் மெலியானை நோக்கி அன்பு மறிவுங்கொண்டே கைதுக்கி ிடவேண்டுமென்னும் பூர்ண எண்ணங்கொண்டு புரியவில்லையா? நாம் பிறக்கும்போதே நம்முணவிற்குத் தாயினது அமிர்தகலசம்போன்ற ஸ்தனங்களிற் பாலே நிறப்பிவைத்த பெருங்கருணையைக் கருணாசத்தியன்றென்போமா! இவ்வாறே எல்லாவிதக் கருவி காணங்களையும் அமைத்த ஒரு கிருபாசத்தியை அன்பற்ற தென்போமா! அல்லது அறிவற்றதென்று தான் கூறுவோமா! அறிவை வெளிப்படுத்துவதுடன் ஒவ்வொரு அமைப்பும் அன்பையும்ன்றே தெரிவிப்பது. அச்சத்தியின் அன்பல்லவோ முந்தி நிற்கக்காண்கிறோம். ஆகையா லச்சத்தி அருட் சத்தியேயன்றி வேறன்று. இஃதைக்கூர்ந்து சித்த சமாதானத்தோடு கவனிப்பின் உண்மை விளங்கும். ஆதிமுதலச் சத்தியினோக்கம் “உயர்விக்க வேண்டுமென்பதே. அன்பையே வளரச் செய்யவேண்டு மென்றும், அறிவை விளங்கச்செய்ய வேண்டு மென்றும் நோக்கத்துடனேயே அறியாமையை அறிவிற்குணவாக்கியும், கேவலம் பாகுபலத்தை அறிவு பலத்திற்கூறுகாயாக்கியும், மறத்தை யறத்திற்குணவாக்கியும் வருகின்றது. குரூரம் முதலிய குணங்களைக் கொண்ட மிருகத்தன்மையெல்லாம் அன்புள்ள மாந்தர் தன்மைக் கடிமையாகின்றதல்லவா? சர்வ சகோதரத்வம், சர்வ சமாதானத்வம் முதலிய எண்ணங்களல்லவோ மாந்தர்பால் தேற்கின்றன. இவைகளை யாங்கவனிக்கும்போது — (நன்றி யூன்றி விசாரிக்கும்போது) நம்மை வாழ்விக்குஞ் சத்தியினுடைய ஏற்பாடு (Plan) பேரறிவினாலும் பேரன்பினாலும் மேற்பட்டது வெளியாகும். இதனாலேயே “அருளது சத்தி யாகும் அரன்றனக் கருளை யின்றித், தேருளசிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை, மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட், கிருளினை யொளியா லோட்டும் இரவியைப் போல வீசன்” என்றார் எமது ஞானாசாரியர். “அருளெங்கு மான வளவை யறியார், அருளே ங்கரமு தானதுந் தேரார், அருளைங் கருமத்தி நதிக்குக் முன்னர், அருளெங்கும் கண்ணை தாரறி வாரே” என்றார் திருமூல யோகிகளும்.

இத் திருப்பாடலில் “கிருபாநோக்கமே பச்சத்தியின் அளவை என்றும், அக் கிருபையைப் எல்லோருமடைந்து அனுபவிக்கின்றார்களென்றும், அதிஸூக்தமமாக எல்லாத் தொழில்களிலுங் காருண்ணியத்தையே கருத்திலவைத்து இச் சத்தி நடாத்துகின்ற

தென்றும் தேன்றிய விப்பாபஞ்ச முழுமையிலும் அச்சத்தியின் கருணையையே காணலாமென்றும், திருமுலநாதனருளின வுணர்த்கினர்.

இம்மட்டோ! அருளிலே பிறந்தோம். அருளிலே வளர்ந்தோம். அருளிலே யிகைப்பாறிகேனும். (இதையே மாணமென்பர் ; இதையே அழிப்பிகைப்பாற்றல் என்றும், “ஹிநா ஹவிலாநா விஸ்ரூபி பெபவ” என்றும் வரும் அறுபூதிவாக்கியங்கள் விளக்கும். ஈண்டு விரிக்கிற பெருகும் இவ்வுண்மையையே ஸ்ரீ மூலநாதர் ;

“அருளிற் பிறந்திட்டு அருளில் வளர்ந்திட்டு
அருளி லழிந்தி னைப்பாற்றி மறைந்திட்டு
அருளான வாரமுதத தானந்த மூட்டி
அருளா லென்னநி யகம்புகுந் தானே”

என்றருளிச்செய்தார். ஆன்மாக்களுக்காகக் கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளால் என்பன அருளிநிலையே நடக்கின்றன வென்பதை திவ்வியாகமங்கள் விளக்கும் “வலவூராமஹொ நராக்யூஹிரபவிஜா பகுணூதநூவ, ஹொ” (பௌஷ்கம்)

(1) ஸ்வஸ்ய வாரிவகுண்டஸ்ய வராநுமுஹமேதரா ।
நகிர்விடிவிகதப்ய ரிதிஸாயம் விகிஸிதமு ।
வரம்ஸவபுரிநுமுஹமூ வஸுபாஸாதகம் ஜமக ।
வரஸ்யாநுமுஹமாயுஸம் வத்யுராஜா ஸகிநயம் ।
வதிராஜாவகம் ஸவபுரிநுமுஹனாதி ஸவபுரா”

(வாயு - சூர்வ)

(2) வாரிவகுண்டஸுஸைபுரெடுகுநுபூதநொவிபுயொஜிநு
வாராநுமுஹவனவாஸு மமஸவபுஸு ககிணு ॥

(வாயு - உத்தர)

(3) சூதூபுபொஜிநாறாவெ வராந-^{கு}மவனவனி ।
புபொஜிநம் ஸசிஸூநாந் காயபூணாந் வரநெஸூநா ॥

பராணம் - உத்தரம்)

“பாறுக்காகத்தின்பொருட்டே பாம்புதிக்கு எல்லாத்தொழில்
களுமேயன்றி, எல்லாந் திறையப்பெற்ற அவனுக்கு ஐந்தொழிலெற்
றுக்கு” என்பனவாதி வசனங்களெழுந்தன.

சைவாகமப்பிராமாணியம்

இதிலான்மா தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுக் கடவுளெனு மெண்ணக்கொண்டதென்று சிலர் சொன்னது முண்மையே. “பேரின்பமதாய்ச்சேறியும் பொருணி, நினையன்றிச் சேறியாப்பொருளுன்” என்றார் நந்தாயுமானார். இதனால் கைதுக்கும் காருண்யசத்தி அருட்சத்தியேயன்றிப் பெளதிகர் கொள்வதுபோல் ஜடமன்று.

தெய்வகதியாக எந்தப் பெளதிகசாஸ்திரக் குழுவினருட் சிலர் “ஆன்மா வில்லை, ஈசுவானில்லை, பாகதியில்லை, இருப்பது ஜடந்தான்” என்று கூறிவந்தனரோ அவர்களுள் முக்கியமானவர்களாகிய “மையர்ஸ் (F. W. H. Myers) க்ரூக்ஸ் (Sir William Crookes) ஆலிவர் லாட்ஜ் (Sir Oliver Lodge) முதலிய முதன்மைப்பண்டிதர்களும், ஆத்மவஸ்து பரீக்ஷாவான்களும் (Psychical Research Society) ஆன்மாவுண்டென்று நிச்சயித்ததுபோலவே எங்கு மனுஸ்யுதமான சித்சக்தியொன்று தாய்போல் வளர்க்கின்றதென்று கண்டார்கள். ஆன்மா கடவுளுண்டென் றன்றோர் கூறவே ஆஸ்திகர் களுடைய மனங்களித்தது. ஆனந்தத்தி லமிழ்ந்தார்கள். பிறரெண்ண மறிதல், (Thought Reading) தூரத்தில் நடப்பவைகளைக்காணல், (Telepathy) தூரத்திலிருப்பவர்களுடனுரையாடல் (Clairvoyance) (Clairaudiance) முதலிய வுண்மைகளும் வெளிப்பட்டன. யாமே “Thought Reading” பிறரெண்ணமறிதல் முதலியவைகளினுண்மைகளை மூவர் நால்வர்களிடம் பிரத்தியக்ஷமா யனுபவித்திருக்கிறோம். உபாஸனையின்பலத்தா லாச்சரியப்படக்கூடிய பல வற்புதங்களையுங் கண்டிருக்கிறோம். இவையனைத்தும் யோகசாஸ்திரத்திற்கண்டகாஷி களும் ஸித்திகளுமேயாம். சைவாகமங்களிற் றசகாரியங்களில் “ஆத்ம தரிசனம், பரைதரிசனம், சிவதர்சனபாதிகள்” அனுபவிக்கத்தகுந்தவைகளாகவே யெடுத்தாளப்பட்டன. இவ்வப்போக்ஷானுபூதியை ஸித்தித்துக்கொள்ள “யோகஞானமியற்றிடுன்று” ஸ்ரீமத் - சகலாகம பண்டிதமூர்த்திகள் உபதேசித்தார் கொஞ்சநாளேக்குமுன் இப் பெளதிகக்குழுவினருள் ஒருவர் (Atoms) “பரமானுக்களென்பன கிடையா. எல்லாம் (Energy) சத்தியே” யென்றாராம். இவ்வாறே ஜோதிவடிவான Radium முதலியவைகளைக் கண்டிருக்கிறார்கள். இஃது சைவசித்தாந்தத்திற்குப் புதிதன்று. இறைவன் “கேவலம் கிரியாசக்திமயமாய் ஸர்வதேஜோமயமாய் எங்கும் பரவியுள்ள பிந்து சக்தியால் எல்லாவற்றையு மியற்றுகின்றானென்று “புரூஷத்வஃ கிஃவிலிகுஃவா காராதஸிவஸுஃவஃவரிநா ரிதிவ்யாதஸா உஃஸு

பெஹு || ” என்றும் “தெஷாடுகா வராயொநியபுதேஜு
வாரடுபொழிநிதிதபுராவுஷா ஸ்வாஹாநம் ஸஸிம்ஹாநாடி
ஸுகபிஸுஹகாநீஸுராஸு காயபுதஸுஸுஹதஸு || ” என்று
கோடிசந்திரன்போன்ற பிந்துவை புபாதானமென்றும், ஈச்வரனது
சக்தியைத் துணைக்காரணமென்றும், ஈச்வரனை நிமித்தகாரணென்று
மாகமங்கூறும். இப் “பிந்து” வின் ஒளிகளை தேஜோநிதிகளாகிய
இந்த சூரியன், கிரகங்கள் இன்னுமனைக பல்லாபிரங்கோடி ஒளிகளு
மென்றும் இப்பிந்துசத்தியே ஒன்றோடொன்று சேர்த்து ஆகர்ஷிக்
குஞ் சக்திகொண்டதென்று திவனியாகமங்கள் கூறும்.

இன்னபல வேதுக்களாலறிவின் செய்கையாய் இத்ததுவான
புவன போகாத்மமாகிய விப்பிரபஞ்சத்தைக்கண்டு காரணனாகிய
ஸ்ரீவேச்வரனை ஸித்தமாயறிக்கோம். இவ் வுண்மையையே பராக்கி
யையும் “ஸூருதாஸூராவயாவனதாஃ நானாஸூருவபரிஸுஹாஃ |
ஸூருவாவயவபுஷுக்ஷாஸு ஸூரூபிஸூரு வபுஷுக்ஷாஸு சுதொலி
ஸூரூபிநாஸு சுஸிஹா ஸூரூபிநாஸு” பல வருவங்களைப் பெற்றுள்ள
பல வஸ்துக்களும் உருவங்கொண்டவைகளாயும், செயர்க்கைகளாய்
மிருப்பதாலும் புத்திமானொருவனே லேற்படுத்தத்தகுந்த தொழில்
களைக்கொண்டதாலும், புத்திமானாகிய ஒருவன், ஈச்வரனென்று
கூறப்பட்டு, நன்றாய் விளங்குகிறான் என்றது. மிருகேந்திராகம
மும் “சுயோவஸுஷுஷுஹாஹிவஸுக்ஷாயபுஷுக்ஷாஸு | சுதூரூபி
ஸூரூபிநாஸுவிஸிஷுக்ஷாஸுநாஸு” தொழில்களுக்குரிய சில
தர்மங்களைக்கொண்ட தேகாதிகளையாக் காணும்போது அனுமானத்
திலால் இவைகளுக்குக் கர்த்தன் ஒருவனை அறிகிறோம் என்றது.
பௌஷ்கமும், “விவாஹாபூரலிதம் விஸு விஸுவிஸுதபுஷுஷு
க்ஷாஸு | காரூக்ஷாஹயொலிஷுக்ஷாஸு காரூக்ஷாஹிஷுக்ஷாஸு” “மாந்
தர்களுடைய அறிவிற்கு விஷயமாகி, யாதிதுவென்று விசாரணையாகிய
விசேஷவாதத்திற் கிடமாயமைந்த யிவ்வுலகமானது, இவ்வுலகத் தன்
மைகளை யறிவானொரு கர்த்தாவின்து ஆளுகைக்குட்பட்டது. கடம்
போன்ற காரியமாகவே நமக்கிருத்தலால் என்க” என்றது. அதாவது
கண் காணவும், காது கேட்கவும், அமைந்துள்ளதுபோலவே எல்லா
வஸ்துக்களும் பிரயோஜனத்தோடுகூடிய காரியமா யமைந்ததா
லென்க.

வேதோபபிரும்ஹணமாகிய வாயுஸம்ஹிதை அடிக்கடி இவ்
வுண்மையைப்பகரும். வாயுஸம்ஹிதை பூர்வபர்கம் நான்காவது அத்தி
யாயத்தில் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

“சுலோகஸூரிபபுன ரணீயமுணாஸுயு | வதிவிபுஸஸு
கிபிதா தா வஸுபாஸ விருக்ஷணு | சுலாவெதஸு விஸஸு
ஸுவிபுரெஷா சுயுஸவெசு | சுலெதநகூரஜாநாநபொயு வஸு
வாஸபொ | ப்ரபாந வரோணாதி யாவதிவிபுனெதநு |
நதததபுஸுபுபுஷு வஸுவிபுதாரண விநா | ஜபு கதபு
ஸாவெசு காயபு ஸாவயபுத | தஸூதாயபு கதபு
வதபு வஸுபாஸபொ | வஸாரவிவகதபு வதபு
பெரண வபுசு ||” “பாசபசுக்களுக்கு வேறுபட்டவனும்
முடிவில்லா வழகிய தன் குணங்களுக் குறையிடமாய் இவ்வுலகத்தை
யுண்டுபண்ணியவனாயுமுள்ள ஒருவனுண்டு. அவனின்மேல் இருட்டி
யாதிகள் எவ்வாறு நடக்கும். பாசமோ அசேதனம், பசுவோ
அஞ்ஞன், பிரதானம், பாமானுக்கள் முதலியன (சில மூலபாசங்கள்)
வெல்லாம் அசேதனம், புத்திமானொருவனொன்றி புத்தி நுட்பத்தைக்
காட்டவல்ல செய்கையைச்செய்யக் கண்டிலேம். பிரயோஜனத்தைத்
தரு மிவ்வுலகக் கார்யமாகிக் கர்த்தனொருவனை வேண்டுகின்றது.
காரியத்தின் (பாச பசுக்களின்) செய்கையும் பதியினுடையதே.
பசுபாசத்தினுடையதன்று. பசுவினது (சிறு) தொழிலுங்கூட பதியி
னுடையதுண்டுதேலின் பேரிலேயாம்” என்றது. மீண்டும் அதேஸம்
ஹிதை அதேபாகம் ஏழாவது அத்தியாயத்தில்,

“கிந்துததூவி கதபு நாவுகஸுநவாதுநு | சுலெ
தகூதகூதொகூகா சுஸுஷஸு | ப்ரபாந வரோ
ணாதிபா வதிவிபுனெதநு | நதததபுஸுபுபுஷு வஸுவிபுதாரண விநா | ஜபு கதபு
ஸாவெசு காயபு ஸாவயபுத | தஸூதாயபு கதபு
வதபு வஸுபாஸபொ | வஸாரவிவகதபு வதபு
பெரண வபுசு ||” “பாசபசுக்களுக்கு வேறுபட்டவனும்
முடிவில்லா வழகிய தன் குணங்களுக் குறையிடமாய் இவ்வுலகத்தை
யுண்டுபண்ணியவனாயுமுள்ள ஒருவனுண்டு. அவனின்மேல் இருட்டி
யாதிகள் எவ்வாறு நடக்கும். பாசமோ அசேதனம், பசுவோ
அஞ்ஞன், பிரதானம், பாமானுக்கள் முதலியன (சில மூலபாசங்கள்)
வெல்லாம் அசேதனம், புத்திமானொருவனொன்றி புத்தி நுட்பத்தைக்
காட்டவல்ல செய்கையைச்செய்யக் கண்டிலேம். பிரயோஜனத்தைத்
தரு மிவ்வுலகக் கார்யமாகிக் கர்த்தனொருவனை வேண்டுகின்றது.
காரியத்தின் (பாச பசுக்களின்) செய்கையும் பதியினுடையதே.
பசுபாசத்தினுடையதன்று. பசுவினது (சிறு) தொழிலுங்கூட பதியி
னுடையதுண்டுதேலின் பேரிலேயாம்” என்றது. மீண்டும் அதேஸம்
ஹிதை அதேபாகம் ஏழாவது அத்தியாயத்தில்,

உதீயம் ஸாஸ்திரீஷாஸதாந் உநவிலதபுதெ | நநெவநம் வக்ஷஸி
ஸ்ரித்யவதபுதெ வஹ்வெதநம் ||”

கர்த்தருத்வமானது அவ வ்யக்தத்தினுடையதுமன்று ; ஜீவ
னுடையதுமன்று. பிரகிருதியசேதனமும், புருஷன் அக்ஞனுமா
கையாலும், மூலமாகிய (ஸாங்கியர்களின்) பிரதானம், (வைசேஷிகர்
களின்) பரமாமூர்த்தம் முதலியவை அசேதனங்களாகையாலுமென்க.
புத்திமா நெருவனுலன்றி புத்தி துட்பங்களைக்காட்டவல்ல காரியங்
களின் செய்கையையாஞ் செய்யக்காண்கிலேம். பிரயோஜனமுள்ள
• தும் கார்யமூமாகிய இவ்வுலகம் கர்த்தா வொருவனை யபேக்ஷிக்கின்
றது. ஆதலினால் சக்தியையுடையவனும், தன்வயத்தானும், எல்லாம்
வல்லவனும், எல்லா மறிபவனும், தோற்றக்கேடுகளில்லாதவனும்,
பெரியதிற பெரிய ஐஸ்வர்யங்களுக்குறைவிடமாயுமுள்ளவனெனவ
னோ அவனை ஜகத்துக்குக் கர்த்தா. அவனை மாதேவன். அவனை
மகேசன். பிரகிருதியினுடைய பரிணாமமும் (ததுகாண புவன போகங்
களாகத்திரிதலும்), புருஷனுடைய பிரவிருத்தியும், (நல்லெண்ணம்
திதெண்ணம் ஆகிய எல்லாம்) ஸத்திபனிர்தனாகிய யவ்வொருவனுடை
ஆணையினாலேயே நடைபெறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட என்று முண்
மையான தீர்மானம் ஸாதுக்களுடைய மனதில் வேருன்றிப் போலி
வேய்தும். அறிவீனர்களாகிய சில மாந்தர்களே யிவ்வழியைப்பற்றி
நிற்பதில்லை” என்று பெறப்பட்டது.

வாயு சங்கிதை உத்தரபாகம் 12 - வது அத்தியாயத்தில், மறுபடி
யும் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

சஸத்யஸிநு ஜிமநொயெ கரொமொகுத லிஷம்வெஸு | ஸுஷி
தெநு யயாஹீநா நிராநொகலிஷம்ஜிமஸு | சஸாவாஜீஸுரஸெய்யா
ஜமஸுஷிஷு கயாஹ்வெஸு | ஸவெ நநகவா தகூபுதெ து கஜகவாஷு ரு
ஷஸுய | ப்ரயாநவரபாணாஹிபா வகிவிஷவெதநு | நதகூதபு
ஸ்யாஷிஷு வுஷிஷிதாரணவிநா | யபிபாயபெபாவ பெஸஸு
வெயபெரொகூ விவாரணா | நஸவபுஜூவிநா வுஸலாரிஷிஸெமெ
புஸிஷிதி | வெஷூவிநா நிராநொஷா கிஸுநெ ரொமினொ
யயா | ஸிவவிநா நிராநநு கிஸுநெ விரிஜமதயா | தஸாஷநாஷி
ஸவபுஜூ வரிவெணுஷு ஸகாஸிவ | கஸிநாயு வரிதூதா

ஊம்ஸாஹம் ஸாஸாரஸாமராஜ | சூரீய்யூர்த நிபிபூகூ ஸஹாவ
விபிபூபூஹம் | ஸவபூஜூ வாரிவாபூணபூ ஸிவொஜேயூ
ஸிவாமஜெ ||”

இந்த ஜகந்நாதன் இன்றேல் ஜகமுமுமையு மிருளிற்கிடக்குமே.
(அதாவது பிரகாசமின்றிக்கிடக்கும்; அறிவின்றிக்கிடக்கும்; செய
லின்றிக்கிடக்கும்.) ஆதித்தனில்லாவுலகம் பார்வையின்பாற்படாதது
போல், ஈச்வானின்றேல் ஜகத்சிருஷ்டி எவ்வாறுண்டாம். பிரகிரு
தியோ ஜடம், புருஷனோ அக்ஞன், மூலமான பிரதானம் - பரமா
னுக்கள் ஜடங்கள், புத்தியுடையவொருவனே புத்திநுட்பத்தைக்
காட்டக்கூடிய செய்கைகளைச் செய்யக்கண்டோமன்றிவேறின்று. ஸர்
வக்ஞன் ஒருவனிருப்பதாலன்றோ தர்மமினைத்து, அதர்மமினைத்து
என்றும், இது பாவத்தை விளைக்கும். இது மோக்ஷத்தைப் பயக்கும்
என்னும் விசாரணையும் மாந்தர்மனத்தின் கண்ணிகழ்ந்தமைந்து,
ஆதிமுதலிவ்வெண்ணங்கள் தொன்றுதொட்டு வந்திருக்கின்றன.
முதல்முதலி லிவைகள் அவனாலேயே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டியது.
நோயினால்வருந்துபவர்கள் வைத்தியனால்நிக் குணப்படுமாறில்லை
போல், இவ்வெண்ணங்களுக்கேற்ப, சிவனால்நிறி இவ்வுலகந் துன்
பத்தினின்றுமொழியாது. ஆகையால் ஆதியில்லாதவனாய், எல்லா
மறிபவனாய், எல்லார் நிரம்பியவனாய், என்றும் மங்களமுடையவ
னாய் (ஸதாசிவன்) எல்லோரையுஞ் ஸம்ஸாரத்தினின்று முற்றிலும்
காப்பாற்றுவனாயுள்ள நாதன் ஒருவனுளன். அவன் ஆதிமத்தியாந்த
மில்லாதவன், இயல்பாகவே மலரகிதன், பிரபு, ஸர்வக்ஞன், எல்லார்
நிரம்பியவனாகிய அச்சிவன் சிவாகமத்தில் அறியப்படுபவன்.

“ ஸஸிநாடிஃ வரித்ரா தா ஊம்ஸாஹம் ||” “ மாந்தர்களை முழு
வதிலுங் காப்பாற்றும் நாதன் ஒருவனுளன்” என்றும், “யஜிபூ
யஜெபூவ ஷேஸாஸாவ்யஜெபூ வியாரணா | ஸவபூஜூவிநா
ஊம்ஸாஹம்சூரீஸாமேபூ பூஸிபூதி ||” “ தர்ம மின்னது அதர்ம
மின்னதென்பதும், கட்டின்னது (பந்தம்) வீட்டின்னது (மோக்ஷம்)
என்பதும் மாந்தர்களுக்கு எல்லாமறிந்த ஒருவனின்நிறி யமைந்தி
ராது” அப்படி யமைந்ததற்குப் பிரயோஜனமு டவனையடைதலின்றி
வேறென்றுமின்று எனு மிவ்வுண்மைகள் மிகவுங் கவனிக்கற்பாலன.
“காப்பாற்றுவன்” ஒருவனுண்டென்பதைப்பற்றி முன்னரே யாக்
கறியவாறு, எந்தவொரு சக்தியானது நாம் பிறக்குமுன்னரே தாயி

“யஜுஷா யஜெஷாவபெஸஸ்ர வ்யவஜோக்ஷ விவாரணா நஸுவஹ்ருவிநா வாஸஸா” தர்மம், அதர்மமென்பன பல பிரதாதாவாகியும், புகலிடமுமாகிய ஒருவீனையே பொருளாக்கொண்டது. அவனருளாலேற்பட்டது. “முறபகல் விளைத்தார் பிற்பகல் விளைவு” மென்றார் பெரியார். ஆறுமாதத்திற்குப் பின் அறுவடைச்செய்துண்பதற் கிப்போது விதைக்கு மறிவுந் தொழிலுமுடைய மாந்தர்களுடைய நல்வினை தீவினை, நன்மொழி தீமொழி, நல்லெண்ணம் தீய வெண்ணம், நன்னெறி தீனெறி ஆகிய விவைகளுக்குப் பயனின்று? ஒவ்வொருசெய்கை மொழி எண்ணமாதிசுளுக்குந் தாங்களே உத்தரவாதிசுகளென் றுள்ளுணர்வுடையார்களல்லரோ மாந்தர்கள். “ஒவ்வொருவரிடத்து மிவ்வுணர்வு” பதிந்துகிடக்கவில்லையா? இயற்கையிலுமார்த்த இவ்வுணர்வுக்கு வீரோதமாக அவர்களுத்தரவாதிகளாகாமற்போவரோ? தீவினையிறுத்தம்போதுந் தடுக்கும்பெருமா ரிதற்குப் பயனளிக்கானோ? நல்வினைசெய்யும்போதும் களிப்பெய்தச்செய்யும் கர்த்தனை பயனளிக்கானோ? இதனால் தர்மாதர்மம், புண்ணியபாபம் முதலியவைகளை (Morality) ஆங்கிலத்தினின்றும் (Religion) சிரிக்க முந்தும் விழலர்கள் சொல் விண்ணல்லவோ “உயரா காயுடைய ஸதகதேவியஸாஜூநஸௌஹ்ருவஸ்துவிஸேயபிராஷிக்யம் ஸூக்ஷ்மவாடிபய நிஹ்ஹம் | யுநாநீஸூநாஸாவஸஸதத் ஜூநஸீஸ்தா”

யுவிஸ்டுவிஷாய்டு: நாவிகொவெஷ்நிஷ்கு: ||” நாஸ்திகனது தொழிலே அதர்மமென்றார். இவ்வாறே மோஸஸ், மகம்மது, கிறிஸ்து முதலிய மகான்களும் தர்மத்தையும் (Morality) ஆஸ்திகத்தையும் ஒன்றாகவே கண்டு கூறினர். விரிக்கிற பெருகும். ஆதலால் “ தர்மா தர்ம விவேசனம், புண்ணியபாப பரிசீலனை முதலியவுள்ள குணங்க ளுக்கு அவைகளை யெம்பார் பதித்த பரமனொருவனே பலபிரதாதா.

ஆனால் ஈசுவரனொருவன் உண்டெனும் ஞானம் சிறிதாகத்தானே மாந்தர்க்கமைந்ததெனின், எல்லோர்க்குஞ் சிறிதாக வமைந்ததென்று சொல்வது பிசகு. ஆயினும் மிகச் சிறிதாகவேனு வமையாத மாந்த ரில்லை. இவ்வுண்மையைச் சைவாகமங்களே செப்புகின்றன. “ஈஸுவி நாயொ ரீரெதுபூஹகிவபூஹி வுஹஸுரா” “நாதனொருவனுள னென்னுஞ் சிறிய பற்றுதலானது புத்தியிலமர்ந்தது” என்று கூறிய தால், இதை மேன்மேலும் விருத்திசெய்து வருவதுதான் நமது முக் கிய கடமையாகும் “வாய்த்தது நந்தமக்கீதோ பிறவி மதித்தியேன்” என்றார் பெரியார். இச்சிறு வித்து, சிறு முனையைப் பிடிக்கி எறிந்துவிடின் பின் விளைவதென்னே? இம்முனையை வெகு ஜாக்கிர தையாய்க் காப்பாற்றவேண்டும். இவ்வுண்மையை ஸ்ரீ பட்டினத் தடிகளும்

உழப்பின் வாரா அறுதிக ஞானவோ,

கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ

அதனால்

நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை

வேதவசம்ந்நு போக்கித் தூர்வைசெய்

தன்பென் பாத்தி கோலிமுன்புற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கையமில்
பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலு
மார்வத் தெண்ணீர் பாய்ச்சி நேர்நின்று
தடுக்குநர்க் கடங்கா திடுககண் செய்யும்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சி யுட்சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்நதபின்
ஞானப் பெருமுனை நந்தாது முளைத்துக்
கருணை யிளந்தளிர் காட்ட வருகாக்
காமக் குரோதக் களையறக் களைந்து
சேமப் படுத்துழிச செம்மையி னேங்கி
மெய்மயிர் புளக முகிழ்த்திட் டம்மெனக்
கண்ணீ ராரம்பிக் கடிமலா மலர்ந்து

என்பவைகளை மொழிந்து ஒவ்வொரு வாத்மாவினிடத்தும்
விதைத்திட்ட “சுசுவர ஞானமெனும் விதை” யெவ்வாற்றாணும்
முளைக்கச்செய்து அதன் கனியை யுண்ணவேண்டுமென்றுபதே

வேதமும் “சுலோகெவொ வயஸ்யவு” உண்டென பற்றத்
தகுந்ததென்றும், “சுலிவெஹ திவெஹ உஹஸ்தரெநம் ததொ
விஹ” — “தெய்வமுண்டென்போர் தக்கோரே” என்றும்வியந்தது.
வேதத்தின் பயனாகிய சிவாகமமும் அவ்வாறேதான் கூறும்.

சிவாகமமுவ்வாறே “சுலிவகஸிஷாஹி” — ஆன்மாவொ
ருவனுளன் — “சுலிகஸிஷவபுர த ருணீய மூணாஸ்யு | வதி
விபுஸ்ய நிரிஷாதா வஸுவாஸவிஷுணு” — குணங்களுக்கு
கெல்லா முறைவிடமாகிப் பாசபசுக்களுக்கு வேறாய் நின்றிவ்வுலகைத்
தந்தருளிய தனிமுதலுண்டு — “சுலிநாடி வரித்ரா தா வுல்லா
ஸுல்லாரஸாமிராகி” — மாந்தர்க்கு மாதேவனொருவனால் மணமிக்க
மகிழ்க்கி யொன்றுண்டு என்று கூறி அஸ்தி - அஸ்தி - அஸ்தி -
என்று ஆஸ்திகர்களதுள்ளங் குளிரச் செய்யும். இத்துணைப் பெரிப
வாகமங்களியாவர்க்கு வெறுப்பைத் தரும்! வெறுப்போர் உளரேல்
அன்னோர் ஆஸ்திகராவரோ! நாஸ்திகர்களது நலயில் மொழிகளைப்
பொருட்படுத்தேமல்லேம். பலவகை நாஸ்திகருள் பசுவைப் பாச
மென்பாரும், பதியைப் பசுவென்பாரும், பசுவைப் பதியென்பாரும்,
சேர்ந்தோரே. அன்னோர் மொழிகளை மதித்தேமல்லேம். பாமாஸ்

திக ஸம்பந்நர்களாய் வாழும் சைவ தபோதநர்கள் வேண்டுவதும் யாதெனின் “நாவலிகாஸஸாஸொஸை க்ஷுதஷா ஸொஸைதாஸிலாஸா : வாஷஸாஸா திவாஸாஸைதெதுதாஸ ஁ஸாஸொஸை” || “நாஸ்தி கர்கள், துர்ஜநர்கள், நன்றி மறந்தோர், தாமஸகுண முடையோர், பாஷண்டர்கள், எண்ணுதற்குக் கூசங்கொடும் பாவியற்றுக்கின்றோர் முதலினோர் எனக்கு நெடுந்தூரத்தில் நிற்கவும், “ஹஹுஹிஃகிஹுஸொதொது யெவிகெவி விஹாவிகாஸா : ஸவெதுஸாஸொஸைஹுஸாஸொஸை : ஸஸொஸைஸொஸை” || “பலபல துதி செய்தென். இங்கு மாநதர் யாவரேயாயினும் ஆஸ்திகரேல் அன்னோர் நல்லோரே. அவர்களனைவருமென்னை யாண்டருள்வாராக” என்று வேண்டுவதேயாகும். இக்காரணம்பற்றியன்றோ “அடியார் நடுவுள்ளிருக்குமருளைப் புரியாய்” என்றும் “அடியார்பெருமையறிந்தாரார்” என்றும் “நிச்சிரடியார் தம்மடியார்க் கன்புழுண்டவர் காற்றலையெவலென்னுய்த் தலையேற்று” என்றும் “திங்கள் முடியார் அடியார் அடியோமென்று சும்பிட்டுத்திரியே” என்றும் “சிவனை யுணர்மாதவர் தம் பொன்னடிக்கீழ் தாழ்வேம.—எமக்கார் சரி” என்றும் ஆஸ்திகப் பெருஞ் செல்வர்களுநவை வேண்டினார் பெரியார். பேரூட் சத்தியின் அருணலங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே அவனை மறந்தும், அவனை யானே யென்றும் புலம்பியழியும் புல்லர்களை விட செய்ந்நன்றி கொன்ற மகாரினி யுண்டோ. இக்காரணம்பற்றியே “யாங்களே கடவுளென்றிதும் பாதகத்தவர்” என்றார் நந தாயுமானார்.

மாந்தர்களது முறையீடுகளை மகிழ்ந்து கேட்டருளும் மாண்புடைச்
சேவியன் ஒருவன் உண்டு என்று அங்கைச் சுட்டேவிரலாற் சுட்டிக்
காட்டி ஆஸ்திக்காக்களெல்லோர்க்கு மாசிரியத்தலைமை வகித்த எம்பெரு
வாழ்வாம் ஞானஸம்பந்தக் குருமணி ஆஸ்திகத்தை நிலைநாட்டவல்
லவோ வந்தனர். எல்லா நன்மைக்கும், எல்லாத் தண்மைக்கும்,
எல்லா அன்பிற்கும், எல்லா நியாயத்திற்கும், எல்லா உயர்திறப்பே
ருணாவிற்கும் பெருநிலைக்களமாம் ஆஸ்திகமின்றி எதுதான் நிலைநிற்
கும். ஆஸ்திகத்தின் ஸொருப மகிமையை முற்றுமுணர்ந்தவள்ள
லாதலின் எங்குநராயன் ஆஸ்திகத்தை நிலைநாட்ட வெழுந்தனர்
என்க. ஸ்ரீ நம்பியாண்டார் நம்பிகள் எமது குருநாதனையுற்று
“வையம் மகிழவும்” “யாம் வாழவும்” வந்தனரென்றும், பெரு
மான் “அம்ம” வென அழுதது உயிர்கண் மாட்டுவைத்த பெருந்

கருணை என்றும் “அம்மென்குதலைச் செவ்வாய்” என்ற பாசரப் பகுதியில் வெளியிட்டருளினார். ஆஸ்திகமே உயிர்களது அல்ல லனைத்திற்கும் பெருமருந்து, என்று கண்டு “ஆஸ்திகத்தையே (Faith in God) உயிர்கட்களித்தனர். ஆஸ்திகத்தை யளித்து உயிர் களை ஈடேற்றினதையே “வையம் மகிழ யாம்வாழ” என்று நம்பி களும் “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறையினங்க, பூத பாம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தமுத, சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பநதர்” என்று அருண்மொழித் தேவரும் (ஸ்ரீ சேக்கி ழார் சுவாமிகளும்) திருவாய்மலர்ந்தருளினமை வெறும் முகமனன் . நென்பதை “ஸ்ரீஞானஸம்பநதப் பேரருளானன் மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத்தேனைப் பருகினூர்க் கையமறவிளங்கும். பொளத்தர்கள் “இறை வனில்லை யென்றுகூறுவர் என்பதும்” சமணர்கள் “உண்டோ இல்லை யோவென் றையப்படுவார், என்பதும்” பொளத்தர்களது “பஞ்சஸ் கந்த” சமணர்களது “சபதபங்கிக்” கோட்களுந் தெரிவிக்கும், ஸ்ரீஞான சம்பநதப் பெருமான் பொளத்தர்களையும் சமணர்களையும் கடிந்தது அன்னோர்களது நாஸ்திகத்தினின்றும் உலகத்தாரை யுய்விக்கவேண் டியே யன்றி அப்பொளத்தர் சமணர்களது “பொறை யுண்மை” “உயி ர்க்கிரங்கல்” முதலிய நீதிகளைக் களையவன்றென்பதை யாமுணரலாம்.

* “நாசன் எமையாளுடைய வெந்தைபெருமான் இறைவன் என்றும், தனையே பேசுதல் செயாவமணா புத்தரவா” என்றும், “அத்தகு பொரு ளுண்டு மில்லையென்றுநின்றவர் கச்சமாவொத தொவ்வாமை மொழி ந்து வாதிவழிநதெழுந்த” என்றும் புத்தர் சமணிகளின் நாஸ்திகத் தை வெளியிட்டார். பெருவள்ளலாகிய காழிப் பெருந்தகையார் தார் மிக குணங்களெங்கு காணப்படினு மவைகளைக் கடிந்தாரல்லர் என்ப தை “நீதிபலவுந் தன்னதுருவாம்” என்று கூறிய அற்புதத் திருவாக் கே நிறுத்தும். பெருங்குணங்கள் எங்கு காணப்படினு மங்கு ஈசன் ஸந்நிதியுண்டென்பதைச் செவ்வனே காண்பித்தருளினார். “தேசம தெலாமருவி நின்று பரவித்திகழ நின்ற புகழோன்” என்று எல்லா உலக உயிர்களிலு மூழியுவிச் சென்றெல்லா வசேதனத்தையு மசை வித்தும், சேதனத்தை யறிவித்தும் நிற்கும் எம்மிறைவனை யென் றும் எல்லா வுயிர்களும் பற்றி வாழ்த்தியே யுய்யவேண்டியவர்கள் என்பதைத் தெரிவித்தார். இதனால் எல்லா மாந்தர்களுந் தர்மாதி நற்குணங்களினுலடைய விரும்பும் பெரும் பேற்றிற் றுறைவிடம் ஈச னென்பதை வெளியிட்டருளினார். பெரு நலங்களுக்கெல்லாம் நிலைக்

களமாகிய இறைவனை விட்டு இத்தர்மாதிகளுக்குப் புகலிடம் வேறின் றென்பதைச் சைவத்திற் ஸத்யம், சௌசம் முதலிய பல தேக வுறுப்புகளையும், இத்தர்ம குணங்களத்தனைக்கும் உள் நோக்கமாகிய ஆஸ்திகமெனுங் கண்ணையுங் கொண்டு படிந்து கிடக்குந் தார்மிக வான்மாவை வெள்ளை விடையாகவும், அவனது இருதய கமலத்தி லாரோகணித்துத் தன்னுணைவழி நடத்தும்பேறிலும் பேரன்புமாகிய பெருஞ்சோதியை அவ்விடையிலாரோகணித்துநடாத்தும் நாதனாகவும் உருவகம் செய்திருப்பதை ஓதாதுணர்ந்து காழிவந்தருளுங் கற்பகக் கணியின் செந்தேனுருவாங் கவுணியர்பெருமானுளத்துணர்ந்தவராத லின் “தோடுடைய சேவியன்” என்று எல்லா ஆன்மாக்களும் பல வழிகளாலும் பல மொழிகளாலும் கூவியழைப்பதைக் கேட்டருளு மிறைவனையும் அவ்விறைவனே பலவித நற்குணங்களுக்கும் புகலிட மென்பதை “விடையேறி” * என்றுந் தெரிவித்தார். பௌத்தர் களிலும் சமணர்களிலுங்கூட பெரும்பான்மையோர் புத்தனையும் அருகனையும் (ஏனைய மதவாதிகள் அவரவர்களது விக்கிரகங்களை வணங்குவதுபோலவே,) வணங்குவதே தர்மத்தையு மிறைவனையும் பிரிக்கவொண்ணாதென்பதைக் காட்டும். இத்தர்மத்திற்குறைவிடம் பரமார்த்தனாய் பரமன் என்பது ஸத்தியம் என முழுமுதற்கடவுளே “*ॐ* *ஓமாயாராம்* *ஹரிஓஸுராம்* *நமோநாகிகுஸூந*” தர்மமியற்று வதற்கு மூலாதாரமாக யானுளன் என்பதை மாந்தர் அறிய வில்லையே என்று இரங்கியருளியதை ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் விச தப்படுத்தும். இதற்கு மாறாகக் கூறுந் நூற்கள் யாவும் பொய். அவை தன்னுண்மை யறியாதார் கூற்றேயாகும் ஆதலின் “சிர்

* For a fuller explanation of the Symbology involved in the Symbol of Siva riding over the Bull and in the Bull with bended knees and hind legs before the Image of Siva Lingam in the Temple, *Vide* our article on “The Rationale of Symbolic Worship:” The chief point to be noted here is the fact that while all its other organs represent various Dharmas such as Purity, Truth, Patience etc., the whole aspect of all these higher attributes is known by the pointed look of the eyes, which represent “The Child-like Faith in God” and God is the Inner Spirit which guides all men towards perfection. How vain is the attempt of some persons, who are false even unto themselves to divorce Morality from Religion! Morality without Religion! It can not be! *It is a lie.*

தையில் சமனோடுதேரர் சொன்ன புந்தியிலுரையவைப் பொருள் கொள்ளாதே” என்றும் “சாக்கியக்கயவற்றலை பறிக்கையரும் பொய்யினாலாக்கிய மொழியவை பிழையவையாதலால்” என்றும் “நீதியாதிகளைப் புகழ்ந்த” எங்குருநாதன் கடிந்தார். ஆனதுபற்றி “முதல்வனை வழிபடுவீர்” என்றுபதேசித்தாஸதிகத்தை நிலைநாட்டினர். “உய்யுங்காரணமுண்டென்று கருதுமின்” என்றுமுபதேசித்தார் நம்பராசாரியர். ஸ்ரீ வாசீசப் பெருந்தகையாரும் “நடையை மெய்யென்று நாத்திகம் பேசாதே” என்றும் “என்னிலாருமெனக் கினியாரிலை என்னிலுமினியானொருவன்னுள்ள” என்றும் “கனி யினுங் கட்டிப்பட்ட கருமபினும், பனிமலர் குழந்தாவை நல்லா ரினுந், தனிமுடிக வித்தாளு மாசினு, மினியன் நன்னடைநதார்க்கிடை மருதனே” என்று முபதேசித்தார். ஸ்ரீ சுந்தாமூர்த்திகளும் “வெய்தாய வினைக்கடலிற் றடுமாறுமுயிர்க்குமிக விரங்கி யருள்புரிந்து வீடுபேறாக்கம் பெய்தானே” என்றும், ஸ்ரீ வாதவூர் வள்ளலும் “தெய்வமென்பதோர் பொருளது கருதலு, மாறுகோடி மாயாசத்திகள், வேறு வேறு தம்மாயைகடொடங்கின, வாத்தமாராயலவர் கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தமும்பேறினர்” என்றும் நாத்திகத்தைக் கண்டித்தார்.

ஸ்ரீ வாசீசப் பெருந்தகையார் “நல்லெண்ணந் தீயவெண்ணம், தர்மாதர்மோபதேசம் முதலியவைகள் ஸர்வேச்வரொருவனையே தொடர்ந்ததென்பதையு மவனருளாலேயே யிவைகளான்மாவிற்குத் தோன்றினவென்பதையும் “நானேதுமறியாமே யென்னுள் வந்து நல்லனவுந் தீயனவுங் காட்டா நின்றாய்” என்ற வமுத ஸூக்திகளா லறியுறுத்தார். ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக மூர்த்திகளும் “நானொன் னுள்ளமார் ஞானங்களா ரென்னையாறறிவார்—வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல்” என்று திருவாய்மலர்ந்தார். “ஐயொஐயுயிதா யாதூதஸு ஐயுயிதாஸிவஃ”—காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற் காணவுள்ளததைக் கண்டு காட்டலின்” என்ற சிவ ஞான போதத்தின்படி எமக்குள்ளிருந்து எம்மைக் காட்டி எமக்கு வழிகாட்டும் பெருமானொருவனையே ஸத்ஸம்பிரதாய கிரந்தங்கள் போதிக்கின்றன. ஸதாசாரியர்களுபதேசிப்பது மதுவே, ஸந்மார்க்கிகள் பற

சுச்வரனை வழிபடவேண்டிய மாந்தர்க்கவனேற்படுத்திய வுணர்ச்சி (Feeling) யும் ஊகமும் (Reason) போதாதோ, சாஸ்திரமென்

பதொன்று வேண்டப்படுமோ? பலவகைப்பட்ட சமயங்களிற் பல சாத்திரங்களுண்மையால் அவைகளிலெதை யங்கீகரிப்பது? ஏதாவ தொன்றை யங்கீகரிப்பின் மற்றவைகளின் கதி என்ன?—இத்தகைய கேள்விகளுக்கு விடை யிறுப்பதவசியமே. உணர்ச்சியு முகமுங் கடவுளாலேற்பட்ட துண்மையே. இவைகளையே யாம் மேன் மேலும் வளர்த்திடின் கடவுளைக் காணலாமென்பதுமுண்மையே. “நூலும் வேண்டுமோ துண்ணர்ந்தோர்கட்கே” என்றார் ஸ்ரீமத் - அப்பர் சுவாமிகளும்.

“உடம்பெனு மனைய கத்து வுள்ளமே தகளி யாக
மடம்படு முணர்நெய் யட்டி வுயிரெனுந் திரிம யக்கி
யிடம்படு ஞான த தீயா லெரிகொள விருந்து நோக்கிற்
கடம்பமர் காலை தாதை கழலடி காண லாமே.

உன்குலா நுள்ள தாலை யுணர்வெனும் பெருமை யான
யுன்கினே னானுங் காண்பா னுருகினே னூறி யூறி
யென்கினே நெந்தை பெம்மா னிருதலை மின்னு கின்ற
கொள்ளிமே லெறும்பெ னுள்ள மெங்ஙனங் கூடு மாறே.”

என்பனவாதி பலவமுத வுபதேசங்களா னுணர்ச்சியையுஞ் ஞானததையுங்கொண்டுமே “சித்தத்துருகிச சிவனெம்பிரானென்று சிந்தையுள்ளே சித்துப்பெருகப் சிதற்றியுய்யலா”மென்று மொழிந் தார் முனிவரர் கோமானாகிய மொழிக்கரசர். ஆயினுமப்பெருந்தகை யாரே “மறைநான்குமான யாறங்கமான” “விரித்தானை நான் யாடங்கமாறும்” என்று அடிககடி முதலவனைச் சாஸ்திர கர்த்தாவென்றுந் துதித்தார். “ஓதிமன்னுயிரேத்துமொருவனை” என்று மாந்தரைச் சாஸ்திராப்பியாஸிகளென்றுங் கழறினார். தெய்வ மொன்றுண்டென்று வழிபடும் பெருமைவாய்ந்த மதவாதிகளினு காறும் “நூற்களை” யுமாதாரமாகக் கொண்டே வாழ்கின்றனர். கர்த்த னுக்குக் கோயில் வேண்டாமென்று கண்டித்த கம்பிரவான்களும் “கிரந்த”ங்கொண்டனர் “மொழி” வேண்டாமென்று முனிந்தவர் மேற் சென்றது மவரைப் பின்னொடர்ந்தார்த் கவர் மொழிந்த மொழிக ளும் “மொழி” யாகின்றன கண்டிர். அம்மையப்படு மண்ண லொருவனுக்கருளுரு வனுவசியகமென்ற கங்கரித்தழித்த வாண்ட கைகளும் புத்தகமொன்றைப் போற்றி வாழ்ந்தனர். இவைகளை யாமுறந்நோக்குழி, “நூலுண்டாய விதமென்னவென நுழைந்து பார்க்கவேண்டி யிருக்கின்றது. நூலும் வேண்டாமென்று நுவலு

கின்றவர் தாமு மிதற்கு நியாய முண்டோவென நோக்கவேண்டியிருக்கின்றது. கஞ்சிற்றறிவிற் கெட்டியவையாஞ் சீர்தூக்கிப்பார்க்கும்போது “மார்தர்க்கும் விலங்குகட்குமுள்ள வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் பகுத்தறிவின் பயனே” நூலாகும். மனிதர்க்கும் மந்திகட்குமுள்ள மாற்றத்தை மகிழ்வித்தமன்னறிவே மறையாகும். மாந்தரேயவரவெண்ணங்களைப் பிறர்க்கறிவிக்க மொழிகொடு பேச வல்லார். அம்மொழியே நூலாயது. பன்னுள்வரை நூற்கள்யாவும் “கர்ணாத்கர்ணாதேனச” (“கணடூ சூணடூமதெநய”) என்ற இலைங்க வசனப்படியொருவன் மாட்டுக்கேட்டே அறிவுநூற் பரம் பரை வந்ததென்க. அதனாலேயே சீடனைக் குருவினுடைய “அந்தேவாஸி” (அண்மையிலுறைபவன்) என்று கூறினார்கள். அதனாலேயே நூலும் “சுருதி” (கேள்வி) யாயிற்று. இப்படிப் பன்னாட்கழிந்த பின்னரே “முதுமொழி” யாகிய நூலுண்டாயிற்று. முதல் முதலில் பிதாவே தன் மக்கட்கு நல்வழி போதிப்பானாயினன். பன்னூற்றுண்டுகட்கு முன்னர் பிதாவே தன்னருமைமக்க ளானாயினும் பெண்ணாயினு மவர்க்கமுதமொழி மொழிந்தனன். நமது நாட்டில் சில சடங்குகளியற்றிப் பின்னர் ஒதுவித்த நாட்களிலுங்கூட ஆண் பெண்ணிருவர்க்கு மவ்வாறே அறிவு பயிற்சி செய்யப்பட்டு வந்தமை நுண்ணறிவாளர்க்குக் கிருஹ்ய நூற்களினால் வியத்தமாகும். பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் “அன்பினால்” ஏற்பட்டது. அவ்வன்பினாலேயே பிதாசுமாரனுக்கு ஆபதனான. இவ்வன்பினாலேயே பிதாவின் மொழி புத்திரனுக்குப் பத்தியமாயிற்று. இவ்வாறு நட அவ்வாறு நடக்கவொண்ணாதென ஆப்தனையொருவனுக்கெடுத்துரைப்பன். இதனாலாப்தன் மொழி “ஹித”த்தைப் பயப்படுதெனப்பட்டு, பிரமாணமாயிற்று. இத்தகைய காரணங்களால் அன்பினால் பெற்ற பிதாவே முதல் முதலில் மைந்தருக்குக் குருவாயினான். பன்னாட்கழிந்து வேறு குருவுண்டான காலத்தும் பிதாவின் மன்மை குருவினிடத்தும், புத்திரன்மன்மைச் சீடனிடத்தும் வருவிக்கப்பட்டது. “ஸிஷ்யோ வுசுரூபிவொபாகூ ஸிஷ்யாஸிஷ்யகூ யொமதூ | ஜாதூவூதொ ரீதூவூதொவிதா வுஜியெ ஓரூ || நிஜியதிவூசூ வெஸாஸாரொஜநகூவிதா | ஸந்தாரயதிஸாஸாரா ஓரூவெவூவொபாகூவிதா ||” என்பனவாதிவாக்கியங்களால் சீடன் புத்திரனாகவும், குரு பிதாவாகவும் கணிக்கப்பட்டது காண்க. சைவதீக்ஷையில் அடிக்கடிச் சீடனைச்

சிசுவென்று விளிக்கப்பட்ட வுண்மை சைவசாஸ்திரங்களில் வியத்தம். “சுலிவிய்யயபாவபிவபு ப்ரஹ்மநுத்திபுத்யி | ததூவி ஷெபாவஷெஸாந்தம் க்ருகாவிலுராஸுக்ருகாஸு | வுஷாஸுஷாஸு ஸிஸொஸு வாவெணளவிஷ்ணுஸெஸவீஸு ஸிவபுஷெஸு” “வித்தியோ பதேசத்தின்பொருட்டு புஷ்பங்களைக்கொண்ட ஜலத்தால் சிசுவி ணுடைய கைகளைச் சுத்திசெய்து சில வித்தையை (சிவாகமத்தை)க் கொடுக்க” என்பனவாதி பல்லிடங்களிலும் சீடன் சிசுவெனப்பட்ட மைவியத்தம். இவ்வாறு பகுத்தறிவின் முதிர்ச்சியால் மாந்தர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமதப்பிராயங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் போது அன்பின் மிகுதியால் கருணையுடைய வொருவன் மற்றவனுக்குரைத்தமொழி ஹிதமெனப்பட்டு அதுவே தன்னைக் காப்பாற்று மெனக்கொள்ளப்பட்டது. அவன் வார்த்தை பத்யமாகிப் பிரமாண மாயிற்று. “ஹித” மெனத் தனக்கு அம்மொழி பட்டகாலத்து அதில் விச்வாசம்வைப்பது மாந்தர்க்குள்ள இயற்கையாய் கடவுளருளால் பவித்தமையால், இத் தன்மையைச் சிலர் வெறுத்துக்கொள்வ தெற்றுக்கு. ஒருவனோ ஒருருக்குச்செல்லும்போது மத்தியமார்க்கத் தில் குறுக்குவழிகள் பலதோன்றும் காற்றிகைக்கும் போதொருவ னிவ்வழிச் சென்றால் நன்மையுண்டாகும் குறித்தவிடம் செல்லலா மென்றான். அவ் வழியிற்சென்று சில நன்மைகளை யடைந்தது மவனுக்கு முன் வழிகாட்டினவனுப்தனையினன். அவ்வாறே கடவுளோ யடையவேண்டுமென்னு முணர்வும், அதற்குரிய ஆகமும் ஒருவ னெண்ணத் துதித்தபோது கொஞ்சந்திகைப்புண்டான காலத்தில் ஒருவனது மொழியைக் கேட்கும்போது அஃதிவனுக்குப் பத்திய மாகி யவ்வழியிற்செல்ல முநதுகிறான். அக்காலத்தி லவன்மொழியே இவனுக்குப் பத்தியமாகி அவனே ஆப்தனாகிறான். இதனால் நனது பிரத்தியக்ஷத்திலும், அனுமானத்திலும், ஆப்தன் மொழியே இவ னுக்குப் பற்றுக்கோடாய் நின்றது. இக்காரணத்தினாலேயே பிரத்தி யக்ஷப்பிரமாணத்திலும், அனுமானப் பிரமாணத்திலும் ஆப்தன் மொழி யதிகமாய் பாராட்டத்தகுந்ததாய் இவனுக்குப் பூலித்தது. அக்காலத்தில் பிரத்தியக்ஷகிருஷ்டி யிவனுக்கில்லாமற்போகவில்லை. அனுமானவெளிச்ச மிவனுக்குக் கிட்டாமற்போகவில்லை. என்றாலும் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்தபோதும், அனுமானவொளி மின்னும் போது மிவனுக்குத் திகைப்புண்டாயின், இவ்வாறு “செல்லென்ற ஆப்தன்மொழியையே விசுவசிக்க நேர்ந்தது. அற்றயினும் தனது

(பிரத்யக்ஷ) திருஷ்டியும், அனுமான ஆகமும் உடனிருந்தேதான் ஆப்தன்மொழியை ஏற்றது. இதனால் ஆப்தன்மொழியை யேற்ற காலத்திற்றனது பிரத்தியக்ஷவனுமானங்களை யொழித்துவிடவேண்டுமென்பதல்ல. இவைகளுக்கு மாறுபாடாகக்கொள்வதை “பிராந்தி” யென்று வேதமறிந்தவர்கள் கூறுவார்கள் ‘ஈயபுராவஸுரபுரெஷுஷுபஹுபா ஸுராதிராஸுரெ’ என்ற வாககியத்தின்படி “உள்ளதுள்ளவாருக்காணுமல் மாறுபடின அதுவே பிராந்தியாகும.” இதனால் ஆப்தன்மொழி பிரத்தியக்ஷானுமானதிகளுக்கு ஒத்திருப்பினது பிரமாணமென்பது ஸித்தம். இக் காரணம்பற்றியே தருக்கநூலுடையார் “பிரமாணங்களுள் ஆப்தன்மொழி அல்லது ஆகமம் வன்மையுடைத்தென்று கூறினர்” ஏனெனில் பிரத்தியக்ஷானுமானங்களுடனிருந்து மிவனையுறும்போது தெளிவிப்பதனால் என்க ஆகம விச்வாசம் ஏற்படுவதற்குச் சில தருணங்களுண்டு. குருட்டு நம்பிக்கை விச்வாசத்திற்கேராது. ஒருவனுண்மையாகவே செல்லவமயம் வேண்டும். அவ வமயத்தை வீணாக்காதுசெல்லவும் வேண்டும். செல்லும்போது பல வழிகளைக்கண்டு திகைப்புண்டாக வேண்டும். அத்திகைப்பினால்தவோ வழி யதுவோ வழியென வருந்தவேண்டும். அத்தருண மிவனுக்கு ஊனுறக்க மின்பாதி களும் வேம்பெனத் தோன்றவேண்டும். எந்த மஹானுபாவன் நமக்குச் சரியானவழி யிதுவெனக்காட்டுவான். எவன் நம்மைத் தேற்றுவான். நம் மனோநியாகூலத்தை யெவன்போக்குவான்” என்று இவன் கதறுங்கால் அச்சமயத்தில இவனையங்களைப்போக்கி யொருவன் மொழிவானாயின் அதுவே ஆகமம். யியங்க ணிகழாத போதும், அதனால் இவன் வருந்தாதபோதும் ஒருவன் ஆப்தனை ஏன் நேடுகிறான்? ஆப்தன் ஏன் உடையாடுகிறான்? பசியால் வருந்தினவன்ல்லவோ அந்நத்தை விரும்புவான்? பசியில்லாதவர் அந்நத்தைத் தேடுவாரோ? கொணர்ந்திடினு மவர்க்கு ருசிக்குமோ? இக்காரணம் பற்றியே ஒருவன் நன்மனதை வஞ்சிக்காமல் கடவுளை யடைய வேண்டிச் செல்லினிவனுக்குப் பலவையங்கள் நிகழும். இவன் பஞ்சபடம் பாடெல்லாம் பரிம்போதுதான் ஆப்தன்மொழி யிவனுக்குப் பத்தியமாகுமேயன்றி மற்றக்காலத்தில் ருசிக்காதென்க. எத்தன்மையால் “ஆகமமெனும் ஆப்தன்மொழி யிவனுக்குக் கிட்டுமென்பதை திவ்வியாகமங்கள் விரித்துக்கூறும். இதைப் பின்னர் விசாரிப்போம்.

இதனால் ஆகமமென்பது தான்கைத்துநின்றவக்கணம் இவனுக் குறுதிமொழிகூர் திப்படியேசெல்லென்று கூறுவதாகும். தன்னை நடத்தவந்த முறையா விதற்குச் சாஸ்திரமெனப் பெயர்மார்தது. ஆப்தனிடமிருந்து வந்த அளவில் அவ் வுபதேசத்திற்கு “ஆகமம்” என்றும், இடையிற் சத்தமென்றும், சீடன் கேட்ட வளவில் அதற்குச் “சுருதி” என்றும், தான் நடக்குமுறையால் அது சாஸ்திரமென்றும் சால் வேறுபாட்டையும இட வேறுபாட்டையுந் நோக்கி ஒருபதேசமே பல பெயர்களைக்கொள்ளும். “உழைப்பினவாராதுறுதிகளுளவோ” என்ற பெரிய மொழிப்படி மாந்தரை உழைத்தே பயனையடையுப்படி கடவு ளமைத்திருப்பதால் அவ் வுழைப்பிற்சென்றபோ திவனுக் கையங்க ணிகழுமாதலால் அக்காலத்தி லிவனையங்களைப் போக்கித் தெளிவித்ததெதுவோ அது “உறுதிமொழி” எனப்படும் ஆகமம் அல்லது சுருதியாகும். அதாவது பிரத்தியக்ஷனுமானாதிகளுக்கு மாறுபடாவண்ணம் உண்மையை யீயுறும்போ துணர்த்துவதெதுவோ அதுவே உறுதிமொழியெனப்படும். உணர்ச்சிக்கும் ஊகத்திற்கும் விரோதம் பயவாதுள்ள உண்மைமொழியே உபதேசமெனப்படும் ஆகமமொழி. இதையே நல்லறிவென்று மேலோர் கூறுநிறபர். “யயோயுடாகாரஸம் விதிவிடு றெயுதி வாரிகீதயுதெ” என்று உணர்ச்சிக்கும், ஊகத்துக்கும் மாறுபடா வண்ணம் வந்த ஞானமே நல்லறிவென்று நாட்டப்பட்டது. ஸ்ரீ பெளஷ்கராகமத்திலும் “சூவொக்ஷிரா^தமீஸொவி வரொக்ஷா^த ரெயு^தக்ஷலாபந^த | ப்ரு^தக்ஷணா^தநு^தரோநெந யஜிவாயு^த ஸு^தநிஸி^த | பொவகி^தஸொயபோவஸு^தர^த” என்று உணர்ச்சி (பிரத்தியக்ஷம்) ஊகம் (அனுமானம்) என்பவைகளுக்கு விரோதமுறா வண்ணம் உணர்ச்சி யூகங்களுக்குப் பொறுத்தமாகவே உள்ளக் காக்ஷி நிகழுமாறுரைத்துத் தெளிவிப்போன் ஆப்தன் என்றும், அவன் மொழியே ஆகமமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இதனால் கண்மூடித் தனமாய் அதாவது மூடத்தனமாய் எதையும் அப்படி யதிற்கொல்வியது இப்படி யிதற் சொல்லியதென்று கூறி நம்புவதல்லவென்க. ஞானத்திற்கும் மூடத்தன்மைக்கும் வெகுதூரமென்க. ஒருவன் ஒரு கொள்கையை நம்முன்னர் விளம்பிடினது முதலில் உணர்ச்சிக்கும் பின்னர் ஊகத்திற்கும் பொறுத்தமுடைத்தாவென்பதைத் தீர்மானித்தே கொள்ளவேண்டும் என்க.

ஆம், மாந்தர்க்கு ஒரே சாஸ்திரமிருப்பினிது சியாயந்தான். பல சாஸ்திரங்களிருந்துழி எதை யாங் கொள்வது எதை யாந் தள்ளுவது? பல் வேறு தேசத்தார் பல் வேறு ஆப்தர்களைப் போற்றிவாழ்கின்றமை கண்டுகூடு,—இவர்களில் ஏவர்வாக்குப்பிரமாணம்? யாங்கண்ட வுண்மையிது. ஒருவர் சொல்லாததை மற்றொருவர் சொல்லியிருக்கலாம். அல்லது ஒருவர் ஒரு விஷயத்தை மறவரைவிட வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கலாம். இதனாலவர்கள் வாக்குகளில் நாம் விரோதங்கொள்ளவேண்டுமதில்லை. அப்படிப் பலவிதமாக வித்தியாசங்காணப்படிந் நமது ஊகுமுணர்ச்சிக்குப் பொறுத்தமுடைத்தெதுவோ அது பிரமாணமென யாக் கொள்வதற் குறைவில்லை.

சாஸ்திரமென்பது “ஐகத்தீவபாமென்பவைகளின் லக்ஷணங்களையும் அவ்வித லக்ஷணங்களுக்கேற்ப யாந் நடக்குமுறையையும் கூறுவதாகும். இவ்விஷயங்களில் மாந்தர்கள் செய்த பல சாஸ்திரங்களிலொருவர் சொன்னபடி வேறொருவர் சொல்லவில்லையென்பது மோர் விதத்திலுண்மையே. இஃதெதனாலேற்பட்டதென்புழி, உயிர்கள் மலத்தடையுடைய இச்சாஞானங்களைக்கொண்டவர்கள், மலத்தடை எவ்வளவுக கெவ்வளவு நீக்கமடைகின்றதோ, அதற்குத் தகுந்தவாறே அவர்களது “உள்ளக்காஷியு” மேறபடுகின்றது. எனவே கடவுளது சித்தச்சி வியஞ்சகமெப்படியோ அதற்குத் தகுந்தவாறுதான் அவர்களது உண்மைக்காஷியாகும். இதனால் சாஸ்திரங்களை யியற்றினார்* பலரும் கடவுளருளொளிகொண்டு இப்பறினவர்களே. ஆயினுந் தாரதமயமிருக்கலாம். இத்தாரதம்மியம் மலத்தடை நீக்கத்தைப்பொறுத்தது. கொஞ்சதூரம் வரையில் நமக்குபகரித்துப் பின்னர் மாந்தரை யவாவர்களதறிவைக்கொண்டுழைத்துக் கைக்கொள்ளும்படியே சகல வமைப்புகளையும் கருணாநிதியாகிய கர்த்தன் கட்டளையிட்டதால் நாமுழைத்தே யுண்மையை யுணர்வேண்டும். உழைத்துண்பவர்க்கே உருசிதட்டும். சாஸ்திரம்பல விருக்கின்றதென்று யாங்காணி லிவைகளைச் சோதித்துக்கோடலே யமைவுடைத்தென்பதெம தபிப்பிராயம்.

இவ்வாறு காணுமபோது பல்வேறு ஞானநிலைமையையுடைய உயிர்களால் பல நூறக ளியற்றப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே மாந்தர்கள், இருடிகள், தேவர்கள், தேவர்களுட்சிறந்த பிரமன், அவனிலுஞ்சிறந்த விஷ்ணு, அவனிலுஞ்சிறந்த ருத்ரன், அவனிலுஞ்சிறந்த மகேசுவான் முதலிய உயர்ந்த உயிர் வாக்கங்களாற் பல சாத்

சைவாகமப்பிராமாண்யம்

திரங்க ளேற்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், இவர்களுடைய ஞான நிலைமை பல்வேறு திறத்தனவென்றும் இவர்களும் பசுக்களாகையா லிவர்கள்வாக்கும் பலவம்சங்களிற்றவறுடைத்தென்றும் மேலோர் கூறுகிற்பர்.

“நவாஷ்டா வெளரூபெஷ்வராக்கெய் ஃஷிவிஷெஷ்வரிக்
தயா । நஷெவெஷ்வரணாவாக்யம் வெஷ்வர பஷ்டாநா ।
தயாரொளபுந ஹரிணாமரூபெண ஸிவாத்தக்யம் । வாக்ய
8-10பெஷ்டா யுஷெவெஸிஷ்டாபொயொ வாக்யபெஷ்டா । ஸிவா
ஸிவாரொபெந ஸாஸுஸவட்யுஷ்வஸித்தம் । நானுஸாஸ விரொ
பெந தஸுஸவாஷ்டயாயவாஸிவஸாஸுஷ்வஸாவ்யம் தயூவ்யம்
வ்யாவக்யம் । யஸ்யயஸ்யஹி ஸாஸுஸ்யாவ ஸ்வாவிநிஷ்டெ ।
தாவதெஷ்வரவெஷ்வரஃ ப்ராஜாணம் தஸுதஸுயம்” புருஷ
வாக்கியத்திலும் ரிஷிகள் வாக்கியங்கள் பிரமாணமாகும். புருஷ
வாக்கியங்களைக்கொண்டு ரிஷிகள்வாக்கியத்தை மறுதலிக்கப்படாது.
ரிஷிகள்வாக்கியத்திலும் தேவர்கள்வாக்குப் பலமுடைத்து. தேவர்
கள்வாக்கை ரிஷிகள்வாக்கினால் மறுதலிக்கப்படாது. தேவர்கள்
வாக்கிலும் பிரமனதுவாக்கியம் பிரதானமாகும். தேவர்கள்வாக்கி
னால் பிரமாவினதுவாக்கியத்தைத் தள்ளப்படாது. பிரமாவினது
வாக்கியத்திலும் விண்விண்வாக்கியம் பிரபலமுடைத்து. பிரமா
வினதுவாக்கியத்தினால் விஷ்ணுவாக்கியத்தைத் தள்ளமுடியாது.
விஷ்ணுவாக்கியத்திலும் ருத்ரதன்வாக்கியம் பிரபலமானது. விஷ்
ணுவாக்கியத்தைக்கொண்டு உருத்திரவாக்கியத்தை மறுதலிக்கப்
படாது. உருத்திரவாக்கியத்திலும் சிவவாக்கியம் பிரமாணமுடை
த்து. இவ்வாறே மேலிட்ட சாஸ்திரப்பிரமாணத்தைக் கீழிட்ட
சாஸ்திரம் மறுதலிக்க வன்மையுடைத்தன்று. மேலிட்ட சாஸ்திரம்
கீழிட்ட சாஸ்திரத்தைப்புறக்கணிக்க வதிகாரமுண்டு. இதனால் ஆத்
மாக்கள் ஒரு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தோரேயாயினும் அறிவாற்றல்
களிற்றா தம்மியமுடையார். “சூத்யாயாஸிஷெஷ்வரிஷாஸூதா
வரொயதஃ । ஜூரெநஸ்யபூமி வெஷ்வரீஷ்வரெஷ்வர ஸூதரா
பரா” என்று வாயுசம்ஹிதையும் விளக்கும். ஞானைச்வர்யாதி
களை யதிகமுடையோர் வாக்கியங் கீழிட்டார் வாக்கியத்திலும்
பிரமாணமுடைத்து.

வியஞ்ஜகங்களாகிய அந்தக்காண, ஞானேந்திரியாதிகளைக் கொண்டு டறிகின்ற வான்மாக்களுக்கு ஞானத்திலேற்றத்தாழ்ச்சியுண்டென்பதுண்மை. இவர்கள் கிஞ்சிக்கார்கள். இவர்களிடந் தோஷங்களுண்டு தோஷங்களை யுடையார் “சதாசிவாதிகளுமென்பதை”

“ஸுபாஸிவாஹ்யஸ்வெவது ௪-௮ தத்யூதாநொவ்யுயிஷ்டிதாஃ । ௪-௮ தத்யூதஸுவிராபாஹ்யொஷா ஸுநெத்யவவஸுதஃ ॥” வெமும்வாககியங்களாலறிகிறோம். அப்படியிருந்தும் “தெஹி ௪-௮ தத்யூதஸாவெநஹ்வா ஸுபதேநுஹ்ம ॥ ௪-௮ தத்யூதாநொநுஹ்ம ௪-௮ தி ஸிவெநஸரீயிஷ்டிதாஃ ॥” “தாங்களும் பரமனது அனுக்கிரகத்தையடைந்து மற்ற ஆதமாக்களையனுகரிக்கின்றார்கள்” என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் ஈசுவரனது அருளொளியைக்கொண்டே அவர்களும் தங்களுக்குரிய ஞானேச்வரியாதிகளைக்கொண்டு சாஸ்திராதி களையுண்டு பண்ணியகாலத்தும், முற்றிலும் பிழையெனத்தள்ளாமல் எவ்வளவுவனாபில பிரமாணமென அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமோ அவ்வாறங்கீகரிப்பதில் தோஷமில்லை யென்க. இவ்வுண்மையை நூற்களியற்றிய பல மாந்தர்கள் விஷயத்திலு முபயோகித்துணர்வா மென்க.

இவ்வாறு ஜீவர்கள் அல்லது பசுக்களுடைய வாக்கியங்கள் தோஷங்களுடையனவெனின், நிர்தோஷமான வாக்கொன்றிருத்தல் வேண்மும். பசுக்களதுவாக்குகள் தோஷமுடைத்தெனில் “பசுபதி” யின் வாக்கியந் தோஷமுடைத்தல்லவாகும். தந்த, தாலு, ஒஷ்டம், அதாம், கண்ட முதலியவைகளில்லாக் கடவுள் அவ்வவ் வவயவங்கள் கொண்டுச்சரிக்கப்படவேண்டிய அகாரதியகூடா ஸமுகங்களுடன் கூடிய நூலுக்கு எவ்வாறு கர்த்தனாதல்சாலும்? முதல்வன் தந்த தாலுக்களில்லாதவென்றும், ஜீவர்கள் அவைகளின் உதவியைப் பெற்றுளார் என்றும், இவ்வுதவிகள் முதல்வனுக்கு வேண்டப் படாதபோதே அவன் எல்லா வறிவுமுடையானென்றும், இவைகளிருந்தும் ஜீவர்கள் அலப அறிவினர்களென்றும் வாயுசங்கிதையானது “ஸஸ்தவிவஸவெவதுஷு ஸவபூயத்யூதாநெஹ்மதுஷு ॥ ௪-௮ தத்யூதஸுவிராபாஹ்யொஷா ஸுநெத்யவவஸுதஃ ॥ ௪-௮ தத்யூதாநொநுஹ்ம ௪-௮ தி ஸிவெநஸரீயிஷ்டிதாஃ ॥” “தாங்களும் பரமனது அனுக்கிரகத்தையடைந்து மற்ற ஆதமாக்களையனுகரிக்கின்றார்கள்” என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் ஈசுவரனது அருளொளியைக்கொண்டே அவர்களும் தங்களுக்குரிய ஞானேச்வரியாதிகளைக்கொண்டு சாஸ்திராதி களையுண்டு பண்ணியகாலத்தும், முற்றிலும் பிழையெனத்தள்ளாமல் எவ்வளவுவனாபில பிரமாணமென அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமோ அவ்வாறங்கீகரிப்பதில் தோஷமில்லை யென்க. இவ்வுண்மையை நூற்களியற்றிய பல மாந்தர்கள் விஷயத்திலு முபயோகித்துணர்வா மென்க.

வ்யுதாஃ” எனும் வாக்கியங்களால் விளக்கும். இதனால் கடவுள் இவ்வவயவங்களைக் கொள்ளாதபோது அவன் எப்படி சாஸ்திரகர்த்தனாதித்யனாவான்?

பரமபதி ஒருவனுண்டேல் அவன் தனுக்ரணபுவனபோகாத்மகமான சகல ஜகத்தையும் மாநதர்களுக்களித்ததுபோலவே, தன்னை படைவதற்குரிய நெறிமுறைகளடங்கிய வுண்மைகளை மாநதர்களுக்கு அளிக்காதான். சற்று நிதானித்துப்பார்ப்பின் ‘அறிவை உபயோகித்தும், அறிவுநூலை யியற்றியும் வாழும் அறிஞர்களிடம் முதல்வன் றனது அறிவை உபயோகிக்காமல் வேறு எதனிடம் செலுத்துவான். அறிவுடையார்க்கன்றோ அறிவு பயன்படும. சேதனங்களை அறிவித்தும் அசேதனங்களை யசைவித்தும் விளங்குமாற்றா லல்லீவா “எம்பெருமான் ஞானக்கிரியாருபன்” என்று கூறப்பட்டான். “வெதநநூலிதிவிஸ்வஸ்ய வஸுபஜ்ஞாநகிரியாந்ஸு” என்பது வாக்கியம். பசுவினது ஞாதிருத்தவம், கர்த்திருத்தவம் முதலியவைகளும் முதல்வனது அதினைமென்பதை “வஸொரூபவிவகத்யபுக்ஸாவத்யுஃ பெரூணவபுவிவகத்யு” எனும் ஆகமவாக்கியந நிறுத்துமென்க. “ஜீவாத்மொய்யாஸாயபுஃ வொஹ்யவொயகஹாவொத்யு” என்ற வாக்கியப்படி முதல்வனுக்கும் ஜீவனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் அறிவித்தலும், அறிவித்தாலறிதலுமாகையால், யாமறியு மெவ்வுண்மையும் அவன் அறிவிக்க நாமறிந்ததாகையால், எல்லா சாஸ்திர ஞானமும் அவனுடையதேயென்க. பேரறிவாள னொருவனுண்டென்று கூறும் பரமாஸ்திகமெனு மஸ்திரவாரத்திலெழுந்த சைவசித்தாந்தத்தி லீவ்வுண்மையைப்பற்றி நிஷ்கர்ஷையாகக்கூறப்படுவது யாதெனில் “ஜ்ஞாநகிர்யொஹ்யாஸாவொஹ்யாபுஷித்யுபாநித்யு | வஸதஜ்ஞொநிஷ்யுமஸஸிஷ்யுயவாரொமொவாரு | ஸநுபுவிஸ்வஜாநாதி கரொதிவபஸுஃஸுஹா” ஞானம், கிரியை, இச்சை எனும் மூன்றும் முதல்வனுக்கு மூன்று கண்கள். இவைகளை நயனங்களாக உருவகஞ்செய்யக்காரணம் யாதெனின், “நீ அல்லது” “நை” என்னும் தாதுவினடியாகப் பிறந்த நயனம் எனும்பெயர் கண்ணிற்கமைந்தது நடாத்துமுறை மீநாக்கியென்க. இப்பல்லாயிரங்கோடி யண்டடங்களிலுமாய்ந்த வுயிர்களனைத்தையுந் நடாத்துமுறையால் முதல்வனுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளைத் தூங்காமல் என்றும் விழித்து நடாத்திப்பாதுகாக்கும் “கண்களாக” உருவக

மென்க. இச்சத்திமேகாததியிற் சகல புவனங்களு ம்புவனங்களி லுள்ள உயிர்களுடன் அமிழ்ந்து நனைந்திருப்பதால் அதிலிருந்து கொண்டு பசுவானது இச்சிக்கவும், அறியவும், இயற்றவும் தன்மை யையடைந்ததென்க. “ஜோநகிரியாலிக்ஷடாஹி: திஸ்யுஹி: ஸூத ஸகிஹி: | ஸகிராநீஸார ஸஸகலீஸம்வ்யாவ்யாயிதிஷ்டி” சக்திமா னெனப்பட்ட எமது பெருமான் ஞானம், கிரியை, இச்சையெனும் மூன்று சக்திகளால் இவ்வுலகமுழுமையும் விநாபித்துத்தனது செயல் களை நடாத்துகிறான் என்று வெளியாகியது. பசுக்கள் ஒரு தொகுப் பேயாயினும் ஞானம், ஐச்வர்யாதிகளில் தாரதம்மியங்களுடையன வாதலால் ஒரு மலமுடைய பசுக்கள் இருமலமுடைய பசுக்களை ஏவி அனுக்கிரகித்தும், இருமலமுடைய பசுக்கள் மும்மலமுடைய பசுக் களை ஏவி அனுக்கிரகித்தும்வந்து வழி வழியாகவே ஞானதிகளை விளக்குகிறான். “வஸூதாநஸிபாஹிநா: வனகஜித்ரிஸா: க்ரீஸா: | தத்ரோதாராஹே கரிவாஜிரிஸாயிரிஸா: | த்ரிஸாஸு யிராஜேயா யபொதாரிஸிஷ்டிதா: | த்ரிஸாநயிதிஷ்டிதிஸிரெவெ கரிவா: க்ரீஸா: | வனகஜித்ரிஸாநவபூநஸிவனகொயிதிஷ்டி” என்ற பெருமொழிகளா லிவ்வுண்மை விளங்கும். அதிஷ்டிப்பதாவது அனுக்கிரகிப்பதே. செல்வமதிகமுடையார் அஃதில்லாதார்க்குச் செல்வத்தைப் பகிர்ந்தும் ஞானமதிகமுடையார் அஃதில்லாதார்க்கு அந்த ஞானத்தைப் பகிர்ந்தும் சகோதரமுறைமை பாராட்டவேண்டும் என்று எல்லோர்க்கு அம்மையப்பராகிய உமாஸஹாயனது பேரெண் ணமும் அவன் வகுத்த முறையுமாம். இதற்கு விரோதமாக உயர்ந்த ஜாதி முதலியவைகளைக்கொண்டு தருக்குதல் முதல்வன் எண்ணத் திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதேயாகும். மேலிட்டார் கீழிட்டாரை யதிஷ்டிப்பதென்பது மேலிட்டார் கீழிட்டாரை அனுக்கிரகித்தலே என்பதை “ஹ்ருஷாவீஷுஸ்யாரூஷேரூ ரிஷேஸாநுஸஹாஸிவ: | ரிஷித்யஸுஸுவிஜேயாயாஹிவிபூஸிஷ்டதத்ய | ஸஸிவ: ஸவபு ரெஷேஷு ஸகீயாஹிஸூரிதிபுஹி: | சுயிதிஷ்டத்யேபாஸ்யா யதஸு ஸவபுஸ்தத: ஸூபுத: ||” “கொகாநுஹ்ருஷணாபெவ ஸிவெந வாரெஷிநா ஸஹாஸிவாடிபஸுபெவ ரிஷித்யூதாரொவ்யாயிஷ்டி தா: | தெஹிரிஷித்யூதாஹாவெநஸ்பாஸுபரிநுஹ்ருஷ | சுந்யூ தாநொநுஹ்ருஷாந்தி ஸிவெநஸிவிஷ்டிதா:” ஸதாசிவன், மகேச்

ஸ்ரீ பௌத்தரத்திலிவ் வுண்மைப் பின்வருமாறு பெறப்படு
கின்றன

‘பொழுதிஷ்ட சரிவொடிகொடூவாமிஷ்டிய விவஜிபுதஃ
 நஸாஸகரணஸகஃ” “முன் கூறப்பட்ட சிவன் அமுர்த்தன்

டானவனென்றும், “ஜீவவநஃ” ஜீவகனன் என்றும்; தேவா
பிதிரர் ஆகியமூலித வுயிர்களுக்கும் மூலமென்றும் கூறப்பட்ட ஹிர
ண்யகர்ப்பனும் பிரமன் எனும் புதல்வனுக்குப்பரமன் வேதத்தை
யோதுவித்தானென்று “யொஸு-ஹாணம் விடியாதிவ-டுவடும் யொ
வெவெஷாஸு வு-ஹி ணொதி தடுஸெ | தம்ஹ ஷெவராதவா
சிவபு-காஸம் சம்சு-கூஷுவெஷு ஸாணசிஹம்பு-வஷெ” -
“யொஷெவாநாஃ வு-ஹவெஸாஷவஸ விஸாயிகொரூ-ஷெ-ரஹி
ஷிடிஃ | ஹிரணு-மஹம் ஜநயாரிஸவ-டுவடும்ஸநொஸு-ஜா
ஸம்ஹபாஸம்பு-நகூ” “யொஷெவாநாஃ வு-யசிம்வாஸவாஸி
விஸாயிகொ ரூ-ஷெ-ரஹிஷிடிஃ | ஹிரணு-மஹம் வஸு-தி
ஜாயரிநம் ஸநொஸு-பு-தா ஸம்ஹபா ஸம்பு-நகூ” என்ற
வேதவாக்கியங்களு மிவைகளுக்குப் பிரம்மணங்களாய்ப் போந்த
“யொஷெ-ரஹிஷெ-டுவ-டுவடும் ஜாநம் வு-ஹி-ணொதி-ஷெ |
யுதவாஷா-நயா-ஸு-பு-ஜாவ-து-ரி-ஷெ-ஷெ” (கூர்மம்) “ஸு-ஹா
ணம் சம்நய-டுவ-டுவடும் ஸுஷா-தடுஸெ ரிஷெ-ஸு-ரஃ | ஷ-தவா
நவிதா-நொ-ஷா-நு விபு-ரூ-தி-ஸம்-ஸு-தி-நா-நு ||” (மத்ஸ்யம்.)
“ஸு-ஹாணம் விடியெஸா-கூ-ஷி வு-து-ரி-ஷெ-ஸு-நா-தநு |
தடுஸெ வு-யசி-வ-து-ராய ஸு-ஹ-ணெ விஸு-யொ-நயெ | வி-ஷு-ரெ-
ரி-ஷெ-ஷெ-வ-டுவ-டுவடும்” (சைவம்) “ஸு-தா-ய-பு-கூ-ரெ-ஷெ-வ-து-
சி-ஷி-வி-து-ராய பி-கூ-ஷெ-ஹம் | ஷெ-வா-நா-து வு-யசி-ஷெ-வ-ஜாய-ரி-நம்
சம்வா-ஸம்-ஹா-ஷி | ஷ-ஷ-பு-தா-ஷெ-ஸு-ஹா-ணம்-ஹா-ஜாய-தம்
சு-டுவெ-கூ-ஷி | தடுஸெ-ஷெ-ஷா-நு-ரா-ணா-தி ஷ-தவா-நு-ஜ-ந-நெ”
(லைங்கம்) முதலிய உபப்பிரம்மணங்களுக்கிசைய சுவேதாசுவதா
சாந்தொக்கிய, வாஜஸநேயராதி உபநிடதங்கள் வெளியிட்டன;
திவ்யாகமங்களும்வ்வாறே உபதேசிக்கின்றன, “ஜீ-ம-து வி-து-ஹ-டு
தா-நாஃ ஸி-வொ-ரி-டு-த-பு-தா-நா-ரி-வி | வி-து-ஹ-வெ-ந ஸ்-வெ-
ஷாஃ வி-தா-ரி-ஹ-உ-ஜீ-ரி-து-” என்று பிதிருபூதர்களாகிய பிரம்ம
விஷ்ணு நுத்ராமகேசுவரர் ஸதாசிவர்களுக்கும் பிதாவாய் நின்றவன்
ஸர்வேசுவரனென்றும், இவ்வாறே ஸர்வானமாக்களுக்கும் அவன்
பிரம்ம பிகாவே என்றும் “யு-யா-ந-ஜாய-தெ-வ-து-து- வி-தரம் ரி-தரம்

விநா | தயாஹவஹவாஹீஹ விநாநெநதஹராஹரூ ||” எவ்வாறு மாதா பிதாவின்றிப் புத்திரன் கிடையாதோ அவ்வாறே சிவசக்திகளின்றி இவ்வுயிர் வர்க்கங்கள் கிடையாவென்றும் “தயொராவத்யுஜமதவடூ”- எல்லாவுயிர்களு மவன் குழந்தைகளேபென்றும், உண்மை நூற்கள் விளக்கும், யாவர் அவர்கள் குழந்தைகளென் புழி, ஸதாசிவன், மகேசுவரன், ருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய எல்லாவுயிர்களும் அவரவர்களுடைய தேவிகளுட்பட அவன் குழந்தைகளே யென்று வாயுஸம்ஹிதை வெளியிட்டிருத்தது. அன்றியு மவனது மூர்த்திகாஸ்யங்களும்வயண்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியென விசதப்படுத்தும். இம்மூர்த்திகாஸ்யங்களை யாமியற்றிய வேறு நூற்களிற் காணலாம் ஸோமாஸ்கந்தமெனும் பெயரிய ஸகல மூர்த்தியாற்றுகே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் பரமபிதாவானதை விளக்கினமைபோல ஸ்ரீ தக்ஷணமூர்த்திவடிவத்தாற்றுகே பரமகுருவான மையை விளக்கினுரென்க இதனால் பரமபிதாவே பரமகுருவாயினமை

பாமசிவன் பிரமனை முகமலரினின்று பெற்றெடுத்தான் என்றும் மீண்டுமப்பிரமனை நோக்கினுனென்றும் மேற்கூறிய வேதவாக்கியங்கள் விளம்பின. ஆணவ விருளிவாழ்ந்திருந்த ஜீவனுக்குத்தான் குருவாயுபதேசித்துத் தன்னுடன் கூட்டுவதையே “முகத்திற் பெற்றெடுத்தமையும், அன்பினாலேயே அத்தன்மை வருவிப்பதையே கண்ணோக்கமுந் தெரிவிக்கும். ஸமஷ்டி ஜீவனாகிய பிரமனை யெடுத்தான் டது விவஷ்டிஜீவர்களாகிய எவ்வுயிர்களுக்கும்வ வழியிலேயே சிவ புத்திரதவப்பேறுண்டாகுமென்றும் ஸூசிப்பித்தது; இதுவே சைவ தீக்கையென்க. இதனால் புதல்வனைச் சிவதர்மத்திற்கருகனாக்காத பிதாவும் பிதாவாவனோ! அநதோ இவ்வருள் வழியைவிடுத்த மருள் வழிக்காளாக்குகின்றனரே தற்காலத்திய போலித்தந்தையர்!

பெருங்கருணையினால் நம்மையனாதி மலத்தினின்று சிருஷ்டி யாதிகளில் எடுத்துவிட்ட ஸர்வேச்வரன், தர்மாதர்மம் பந்தமோக்ஷாதிகளைத் தெரிவிக்கவேண்டி நமக்குச் சாஸ்திரத்தையுமருளியிருக்கலாம். ஆயினவன் எவ்வாறருளினான்? அச்சாஸ்திரத்தான் யாது? ஏனையசாமான்ய சாஸ்திரங்கட்கு மச்சாஸ்திரத்திற்குமுரிய வேற்றுமையை எவ்வாற்றிவது? விளக்குதும்.

ஸர்வேச்வரன் நிஷ்களனே. நிஷ்களனாகிய அவன் எவ்வாறு ஸாவயவங்களும் மூர்த்தங்களுமானவிப் பிரபஞ்சங்களுக்குக் கர்த்

அவ்வாறே நிஷ்களஞ்சிய பரமன் அகாராதி யகூடாங்க
ளின் சேர்க்கையான சாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாயினான். பிரபஞ்ச
மானது ஸ்தூலமாகவும் ஸுபுக்ஷமாகவும் மிருக்கின்றது. இதில்
ஸுபுக்ஷமத்தினின்றே ஸ்தூலமுண்டாயிற்று. “ஈஹ்யேயநிஷ்டே
ஸ்ரீம் சுநெளவஜிநாஸ்யஸு | ஸுபுக்ஷஸ்வபுமதாநித்யம் ஸுபுக்ஷ
யஜிஸ்ரஸு | ஸிவதக்ஷரிஹ்ரெவ்யாக்ஸு ஸ்வபுஹ்ரெவ்யாபரிஸிதஸு ||”

என்று எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அளவிடக்கூடாததாய், எண்ண
முடியாததாய், தனக்கு நிகரில்லாததாய், எங்குமிருந்ததாய், ஸுபுக்ஷ
மமுமாயுள்ள பதார்த்தமொன்று “சிவத்தவமெனப்பட்டு அருபமா
யிருந்தது” அதைச்சிவன் “ஸோகாஸ்யத” “தநெஷக்ஷத”-

அவன் எண்ணினான் அவன் பார்த்தான என்ற

படி சிருஷ்டிக்க இச்சித்தவுடனே அவனுக்கபின்னமாகிய சூரிய
னிடங்கிரணம் போன்ற சிவசக்தியானது அச்சிவத்தவமெனும்
அருவவியாபக ஜடப்பொருளைச் சிறிது கலக்கிற்று. அதிலிருந்து
ஒரு சலனமுண்டாயிற்று. அச்சலனத்திற்கு “நாதமென்று பெயர்”
அதிலேற்பட்ட “சுழிக்கு” பபிந்துவென்று பெயர். அருபமாகிய சிவ
தத்துவமானது சப்தபிரபஞ்சம் அர்த்த பிரபஞ்சமென இருவிதபிரபஞ்
சத்திற்காதாரமாக யிருந்தது. அருபமாகிய பாபிந்துவே ஸுபுக்கும
மாகிய கலாதிதத்துவங்களாகி, இச்சுக்குமகலாதிகளே ஸ்தூலதநு
கரணபுவனங்களாயின. இதனால் ஸாவயவவிப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலோ
பாதான வஸ்து சிவதத்துவமெனப்படும் பிரீணவமாம் அருபகுஷ்ம
வியாபக வஸ்துவாகும். இதை நிஷ்களாகிய பரமனதிஷ்டிப்ப
தால் இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்த தத்துவமென்றும் பெய
ரமைந்தது. “ஈஹ்யேயநிஸிவஃ கூதடா” சுத்தாத்வாவில் சிவன்
கர்த்தாவென மிருகேந்திரம் கூறியது. ஏனையவஸ்துக்களுக்கும்
சிவனே கர்த்தாவான காலத்தும், நேரேயதிஷ்டிக்காமல் சில தத்து
வங்களுக்கந்தர்பூதமாயிருக்கின்றார். “ஹிதீஹ் ஸ்வபுரிதிஸ்ரூதி
நாஹி ஸநாதநீ”- இவையெல்லா மோமென்றே பழமையான
சுருதி கூறிற்று. “புக்ஷுதேஃ வாரிணாரோயாநிபாஸவ்யாபு
ஹாவிதே ||” என்ற வாக்கியப்படி பாப்பிரகிருதியின் பரிணாமம்
சப்தமென்றும், அர்த்தமென்று மிருவகைத்து, சப்தத்தின் பேதமா
னது சொற்பிரபஞ்சமென்றும் அர்த்தத்தின் பேதமானது பொருட்
பொருட்சமென்றும் இருவகைத்தாம். அர்த்த பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம்

“ஓமெனும் பிந்துவாகும்” சொற்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம் “ஓமெனும் நாதமாகும்.” இவ்விரண்டுமமைந்தது “சிவதத்துவத்தில்” இச்சிவதத்துவத்தின் காரியங்கள் “அத்துவாக்கள்” (வழிகள்) அதாவது “ஆத்மாக்கள் சுத்தியையடைபும் வழிகள் எனப்படும். அவைகள் ஆறாகும் “ஸாவிஜாமஸூரூபெவெவஷஃபூதூவிஜ்ஜஹதே”- “தத்ருஸாவாஸ்யொயாபாந ஸயஸூரூபுஃ ஸரீரிதாஃ ஸவெஷுஷாஷிபிதெவஃஸாஹெநஜி ஸஃஜ்யநஃவஹிவஃதஃ | அயஹொமாயி காராய வயுபூவாஹிதிஸ்யு || ஓத்ருபூவா வஷாபூவ வணபூபாவெதிஸ்யு | ஹவநாயா ககா யாகஹாயாயுதஃ க்ருபாஃ” என்ற வாக்கியப்படி மூன்று அத்துவாக்கள் சப்தமயமாயும் மற்ற மூன்று அத்துவாக்களும் அர்த்தமயமாகவுமிருக்கும். அர்த்தபிரபஞ்சமென்பது ததுகாணபுவன போகங்களாயிற்று. இவ்வாறே “சப்தப்பிரபஞ்சமானது” சாஸ்திரமாயிற்று. அர்த்தம் அல்லது பொருள் எவ்வாறு கண்ணுக்கு விஷயமாகி திருச்சப்பொருளாயிற்றோ அவ்வாறே சப்தம் அல்லது சொல் காதுக்கு விஷயமாகி ‘சிரால்ய’மாயிற்று. கண்ணுக்கு விஷயமான தேகதத்வதக்கண்டு அதன் விசித்திரவேலைப் பாடுகனையுணர்ந்து இஃது ஜீவனுக்கு போக்கியமென்றுணர்வது போலவே காதுக்கு விஷயமாகும்சாஸ்திரத்தைக்கேட்டு அதிலமர்ந்த ஆதிரகஸ்ய வுண்மைகனையுணர்ந்து இஃதும் ஜீவனுக்கு உத்தரகமென்றுணர்வோம். புவனமும் அவன் செயலே சாஸ்திரமும் அவன் செயலே. புவனம் கண்ணுக்கு விஷயம் சாஸ்திரம் சுரோத்திரத்திற்கு விஷயம். கண் காது எனுமிவ்விரண்டினாலேயே ஞானவிறுத்தி. ஞானேந்திரியங்களிற் கண்ணும் காதுமே முக்கியமானவை. கண்ணமைந்தது பார்த்தறிய. காதமைந்தது கேட்டறிய. இவைகளே “Intellectual Senses” என்பவைகளுட் சிறந்தன என டாக்டர் பெயின் (Dr. Bain) முதலோர் கூறுகின்றனர். ஞானக்கிரகணத்திற்கெனவே இவைகளமைந்தன. அவைகள் உயிர்களினுத்தமாங்கத்தில் இரண்டிரண்டாக விரிந்துகொள்ளுமுறையிலமைந்தன. சிவவணமும், தர்சனமுமே ஈச்வராறுபூதிக்கு முக்கிய சாதனங்கள் எனத் திவ்வியாகமங்கள் முழங்கும். மனதெனும் பொக்கிஷவரைக்கு வாயிற்கள் கண்களும் காதுகளும், பலமாறுதல்களையடைந்து எவ்வாறு கண்களுக்கு உலகம் விஷயமாயிற்றோ அவ்வாறே பலமாறுதல்களையடைந்து காதுக்குச் சாஸ்திரம்

விஷயமாயிற்று. உலகமவன் செயலே. சாஸ்திரமவன் மொழியே. இவ் வுலகத்தில் நமக்குத்தனும், கரணங்களமைந்ததையே ஓரிடத்தில் ஒரு தொகுப்பாய்க் காண்கிறோம். ஸ்தூலதிருஷ்டிக்குச் சூரியன், சந்திரன் மற் றைக்கிரகங்கள் அமைந்தமையை ஒருதொகுப்பாயிருப்பதாகக் காணவில்லை. தனித்தனிபோல நாம் காண்கிறோம். உண்மையில் அவைகளும் நமது தேகத்திலுள்ள பலவமைப்புகள் எவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாமோ அப்படி ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகும். இதை ஊகித்தறியவேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்போலவே நமதுவாய் மொழி, கேழ்வைகளையே “பிரதீதி” யுடையனவாக மதிக்கிறோம். உண்மையில் இடி, காற்றினிறைச்சல், முதலிய எல்லாச்சத்தங்க ளுக்கும் “பிரதீதி” (கருத்து) இல்லர்மற்போகவில்லை. நமக்கின்றி யமையாப்பிரணவாயுவினுதவியை வெளியிலுமுள்ளும் நாமனுபவிப் பதுபோலவே எல்லாவமைப்பும் நமக்குப்பிரயோஜனமே யாகும். இதனாலிடிமுழக்கம் பேரிறைச்சல் முதலியவைகளும் நமக்குப் “பிர தீதி” அல்லது கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வுண்மையையே திவ்வியாகமங்களும் “நா₁விக்ஸா₂உ₃ஸா₄உ₅ஸா₆உ₇ஸா₈உ₉ஸா₁₀உ₁₁ஸா₁₂உ₁₃ஸா₁₄உ₁₅ஸா₁₆உ₁₇ஸா₁₈உ₁₉ஸா₂₀உ₂₁ஸா₂₂உ₂₃ஸா₂₄உ₂₅ஸா₂₆உ₂₇ஸா₂₈உ₂₉ஸா₃₀உ₃₁ஸா₃₂உ₃₃ஸா₃₄உ₃₅ஸா₃₆உ₃₇ஸா₃₈உ₃₉ஸா₄₀உ₄₁ஸா₄₂உ₄₃ஸா₄₄உ₄₅ஸா₄₆உ₄₇ஸா₄₈உ₄₉ஸா₅₀உ₅₁ஸா₅₂உ₅₃ஸா₅₄உ₅₅ஸா₅₆உ₅₇ஸா₅₈உ₅₉ஸா₆₀உ₆₁ஸா₆₂உ₆₃ஸா₆₄உ₆₅ஸா₆₆உ₆₇ஸா₆₈உ₆₉ஸா₇₀உ₇₁ஸா₇₂உ₇₃ஸா₇₄உ₇₅ஸா₇₆உ₇₇ஸா₇₈உ₇₉ஸா₈₀உ₈₁ஸா₈₂உ₈₃ஸா₈₄உ₈₅ஸா₈₆உ₈₇ஸா₈₈உ₈₉ஸா₉₀உ₉₁ஸா₉₂உ₉₃ஸா₉₄உ₉₅ஸா₉₆உ₉₇ஸா₉₈உ₉₉ஸா₁₀₀உ₁₀₁ஸா₁₀₂உ₁₀₃ஸா₁₀₄உ₁₀₅ஸா₁₀₆உ₁₀₇ஸா₁₀₈உ₁₀₉ஸா₁₁₀உ₁₁₁ஸா₁₁₂உ₁₁₃ஸா₁₁₄உ₁₁₅ஸா₁₁₆உ₁₁₇ஸா₁₁₈உ₁₁₉ஸா₁₂₀உ₁₂₁ஸா₁₂₂உ₁₂₃ஸா₁₂₄உ₁₂₅ஸா₁₂₆உ₁₂₇ஸா₁₂₈உ₁₂₉ஸா₁₃₀உ₁₃₁ஸா₁₃₂உ₁₃₃ஸா₁₃₄உ₁₃₅ஸா₁₃₆உ₁₃₇ஸா₁₃₈உ₁₃₉ஸா₁₄₀உ₁₄₁ஸா₁₄₂உ₁₄₃ஸா₁₄₄உ₁₄₅ஸா₁₄₆உ₁₄₇ஸா₁₄₈உ₁₄₉ஸா₁₅₀உ₁₅₁ஸா₁₅₂உ₁₅₃ஸா₁₅₄உ₁₅₅ஸா₁₅₆உ₁₅₇ஸா₁₅₈உ₁₅₉ஸா₁₆₀உ₁₆₁ஸா₁₆₂உ₁₆₃ஸா₁₆₄உ₁₆₅ஸா₁₆₆உ₁₆₇ஸா₁₆₈உ₁₆₉ஸா₁₇₀உ₁₇₁ஸா₁₇₂உ₁₇₃ஸா₁₇₄உ₁₇₅ஸா₁₇₆உ₁₇₇ஸா₁₇₈உ₁₇₉ஸா₁₈₀உ₁₈₁ஸா₁₈₂உ₁₈₃ஸா₁₈₄உ₁₈₅ஸா₁₈₆உ₁₈₇ஸா₁₈₈உ₁₈₉ஸா₁₉₀உ₁₉₁ஸா₁₉₂உ₁₉₃ஸா₁₉₄உ₁₉₅ஸா₁₉₆உ₁₉₇ஸா₁₉₈உ₁₉₉ஸா₂₀₀உ₂₀₁ஸா₂₀₂உ₂₀₃ஸா₂₀₄உ₂₀₅ஸா₂₀₆உ₂₀₇ஸா₂₀₈உ₂₀₉ஸா₂₁₀உ₂₁₁ஸா₂₁₂உ₂₁₃ஸா₂₁₄உ₂₁₅ஸா₂₁₆உ₂₁₇ஸா₂₁₈உ₂₁₉ஸா₂₂₀உ₂₂₁ஸா₂₂₂உ₂₂₃ஸா₂₂₄உ₂₂₅ஸா₂₂₆உ₂₂₇ஸா₂₂₈உ₂₂₉ஸா₂₃₀உ₂₃₁ஸா₂₃₂உ₂₃₃ஸா₂₃₄உ₂₃₅ஸா₂₃₆உ₂₃₇ஸா₂₃₈உ₂₃₉ஸா₂₄₀உ₂₄₁ஸா₂₄₂உ₂₄₃ஸா₂₄₄உ₂₄₅ஸா₂₄₆உ₂₄₇ஸா₂₄₈உ₂₄₉ஸா₂₅₀உ₂₅₁ஸா₂₅₂உ₂₅₃ஸா₂₅₄உ₂₅₅ஸா₂₅₆உ₂₅₇ஸா₂₅₈உ₂₅₉ஸா₂₆₀உ₂₆₁ஸா₂₆₂உ₂₆₃ஸா₂₆₄உ₂₆₅ஸா₂₆₆உ₂₆₇ஸா₂₆₈உ₂₆₉ஸா₂₇₀உ₂₇₁ஸா₂₇₂உ₂₇₃ஸா₂₇₄உ₂₇₅ஸா₂₇₆உ₂₇₇ஸா₂₇₈உ₂₇₉ஸா₂₈₀உ₂₈₁ஸா₂₈₂உ₂₈₃ஸா₂₈₄உ₂₈₅ஸா₂₈₆உ₂₈₇ஸா₂₈₈உ₂₈₉ஸா₂₉₀உ₂₉₁ஸா₂₉₂உ₂₉₃ஸா₂₉₄உ₂₉₅ஸா₂₉₆உ₂₉₇ஸா₂₉₈உ₂₉₉ஸா₃₀₀உ₃₀₁ஸா₃₀₂உ₃₀₃ஸா₃₀₄உ₃₀₅ஸா₃₀₆உ₃₀₇ஸா₃₀₈உ₃₀₉ஸா₃₁₀உ₃₁₁ஸா₃₁₂உ₃₁₃ஸா₃₁₄உ₃₁₅ஸா₃₁₆உ₃₁₇ஸா₃₁₈உ₃₁₉ஸா₃₂₀உ₃₂₁ஸா₃₂₂உ₃₂₃ஸா₃₂₄உ₃₂₅ஸா₃₂₆உ₃₂₇ஸா₃₂₈உ₃₂₉ஸா₃₃₀உ₃₃₁ஸா₃₃₂உ₃₃₃ஸா₃₃₄உ₃₃₅ஸா₃₃₆உ₃₃₇ஸா₃₃₈உ₃₃₉ஸா₃₄₀உ₃₄₁ஸா₃₄₂உ₃₄₃ஸா₃₄₄உ₃₄₅ஸா₃₄₆உ₃₄₇ஸா₃₄₈உ₃₄₉ஸா₃₅₀உ₃₅₁ஸா₃₅₂உ₃₅₃ஸா₃₅₄உ₃₅₅ஸா₃₅₆உ₃₅₇ஸா₃₅₈உ₃₅₉ஸா₃₆₀உ₃₆₁ஸா₃₆₂உ₃₆₃ஸா₃₆₄உ₃₆₅ஸா₃₆₆உ₃₆₇ஸா₃₆₈உ₃₆₉ஸா₃₇₀உ₃₇₁ஸா₃₇₂உ₃₇₃ஸா₃₇₄உ₃₇₅ஸா₃₇₆உ₃₇₇ஸா₃₇₈உ₃₇₉ஸா₃₈₀உ₃₈₁ஸா₃₈₂உ₃₈₃ஸா₃₈₄உ₃₈₅ஸா₃₈₆உ₃₈₇ஸா₃₈₈உ₃₈₉ஸா₃₉₀உ₃₉₁ஸா₃₉₂உ₃₉₃ஸா₃₉₄உ₃₉₅ஸா₃₉₆உ₃₉₇ஸா₃₉₈உ₃₉₉ஸா₄₀₀உ₄₀₁ஸா₄₀₂உ₄₀₃ஸா₄₀₄உ₄₀₅ஸா₄₀₆உ₄₀₇ஸா₄₀₈உ₄₀₉ஸா₄₁₀உ₄₁₁ஸா₄₁₂உ₄₁₃ஸா₄₁₄உ₄₁₅ஸா₄₁₆உ₄₁₇ஸா₄₁₈உ₄₁₉ஸா₄₂₀உ₄₂₁ஸா₄₂₂உ₄₂₃ஸா₄₂₄உ₄₂₅ஸா₄₂₆உ₄₂₇ஸா₄₂₈உ₄₂₉ஸா₄₃₀உ₄₃₁ஸா₄₃₂உ₄₃₃ஸா₄₃₄உ₄₃₅ஸா₄₃₆உ₄₃₇ஸா₄₃₈உ₄₃₉ஸா₄₄₀உ₄₄₁ஸா₄₄₂உ₄₄₃ஸா₄₄₄உ₄₄₅ஸா₄₄₆உ₄₄₇ஸா₄₄₈உ₄₄₉ஸா₄₅₀உ₄₅₁ஸா₄₅₂உ₄₅₃ஸா₄₅₄உ₄₅₅ஸா₄₅₆உ₄₅₇ஸா₄₅₈உ₄₅₉ஸா₄₆₀உ₄₆₁ஸா₄₆₂உ₄₆₃ஸா₄₆₄உ₄₆₅ஸா₄₆₆உ₄₆₇ஸா₄₆₈உ₄₆₉ஸா₄₇₀உ₄₇₁ஸா₄₇₂உ₄₇₃ஸா₄₇₄உ₄₇₅ஸா₄₇₆உ₄₇₇ஸா₄₇₈உ₄₇₉ஸா₄₈₀உ₄₈₁ஸா₄₈₂உ₄₈₃ஸா₄₈₄உ₄₈₅ஸா₄₈₆உ₄₈₇ஸா₄₈₈உ₄₈₉ஸா₄₉₀உ₄₉₁ஸா₄₉₂உ₄₉₃ஸா₄₉₄உ₄₉₅ஸா₄₉₆உ₄₉₇ஸா₄₉₈உ₄₉₉ஸா₅₀₀உ₅₀₁ஸா₅₀₂உ₅₀₃ஸா₅₀₄உ₅₀₅ஸா₅₀₆உ₅₀₇ஸா₅₀₈உ₅₀₉ஸா₅₁₀உ₅₁₁ஸா₅₁₂உ₅₁₃ஸா₅₁₄உ₅₁₅ஸா₅₁₆உ₅₁₇ஸா₅₁₈உ₅₁₉ஸா₅₂₀உ₅₂₁ஸா₅₂₂உ₅₂₃ஸா₅₂₄உ₅₂₅ஸா₅₂₆உ₅₂₇ஸா₅₂₈உ₅₂₉ஸா₅₃₀உ₅₃₁ஸா₅₃₂உ₅₃₃ஸா₅₃₄உ₅₃₅ஸா₅₃₆உ₅₃₇ஸா₅₃₈உ₅₃₉ஸா₅₄₀உ₅₄₁ஸா₅₄₂உ₅₄₃ஸா₅₄₄உ₅₄₅ஸா₅₄₆உ₅₄₇ஸா₅₄₈உ₅₄₉ஸா₅₅₀உ₅₅₁ஸா₅₅₂உ₅₅₃ஸா₅₅₄உ₅₅₅ஸா₅₅₆உ₅₅₇ஸா₅₅₈உ₅₅₉ஸா₅₆₀உ₅₆₁ஸா₅₆₂உ₅₆₃ஸா₅₆₄உ₅₆₅ஸா₅₆₆உ₅₆₇ஸா₅₆₈உ₅₆₉ஸா₅₇₀உ₅₇₁ஸா₅₇₂உ₅₇₃ஸா₅₇₄உ₅₇₅ஸா₅₇₆உ₅₇₇ஸா₅₇₈உ₅₇₉ஸா₅₈₀உ₅₈₁ஸா₅₈₂உ₅₈₃ஸா₅₈₄உ₅₈₅ஸா₅₈₆உ₅₈₇ஸா₅₈₈உ₅₈₉ஸா₅₉₀உ₅₉₁ஸா₅₉₂உ₅₉₃ஸா₅₉₄உ₅₉₅ஸா₅₉₆உ₅₉₇ஸா₅₉₈உ₅₉₉ஸா₆₀₀உ₆₀₁ஸா₆₀₂உ₆₀₃ஸா₆₀₄உ₆₀₅ஸா₆₀₆உ₆₀₇ஸா₆₀₈உ₆₀₉ஸா₆₁₀உ₆₁₁ஸா₆₁₂உ₆₁₃ஸா₆₁₄உ₆₁₅ஸா₆₁₆உ₆₁₇ஸா₆₁₈உ₆₁₉ஸா₆₂₀உ₆₂₁ஸா₆₂₂உ₆₂₃ஸா₆₂₄உ₆₂₅ஸா₆₂₆உ₆₂₇ஸா₆₂₈உ₆₂₉ஸா₆₃₀உ₆₃₁ஸா₆₃₂உ₆₃₃ஸா₆₃₄உ₆₃₅ஸா₆₃₆உ₆₃₇ஸா₆₃₈உ₆₃₉ஸா₆₄₀உ₆₄₁ஸா₆₄₂உ₆₄₃ஸா₆₄₄உ₆₄₅ஸா₆₄₆உ₆₄₇ஸா₆₄₈உ₆₄₉ஸா₆₅₀உ₆₅₁ஸா₆₅₂உ₆₅₃ஸா₆₅₄உ₆₅₅ஸா₆₅₆உ₆₅₇ஸா₆₅₈உ₆₅₉ஸா₆₆₀உ₆₆₁ஸா₆₆₂உ₆₆₃ஸா₆₆₄உ₆₆₅ஸா₆₆₆உ₆₆₇ஸா₆₆₈உ₆₆₉ஸா₆₇₀உ₆₇₁ஸா₆₇₂உ₆₇₃ஸா₆₇₄உ₆₇₅ஸா₆₇₆உ₆₇₇ஸா₆₇₈உ₆₇₉ஸா₆₈₀உ₆₈₁ஸா₆₈₂உ₆₈₃ஸா₆₈₄உ₆₈₅ஸா₆₈₆உ₆₈₇ஸா₆₈₈உ₆₈₉ஸா₆₉₀உ₆₉₁ஸா₆₉₂உ₆₉₃ஸா₆₉₄உ₆₉₅ஸா₆₉₆உ₆₉₇ஸா₆₉₈உ₆₉₉ஸா₇₀₀உ₇₀₁ஸா₇₀₂உ₇₀₃ஸா₇₀₄உ₇₀₅ஸா₇₀₆உ₇₀₇ஸா₇₀₈உ₇₀₉ஸா₇₁₀உ₇₁₁ஸா₇₁₂உ₇₁₃ஸா₇₁₄உ₇₁₅ஸா₇₁₆உ₇₁₇ஸா₇₁₈உ₇₁₉ஸா₇₂₀உ₇₂₁ஸா₇₂₂உ₇₂₃ஸா₇₂₄உ₇₂₅ஸா₇₂₆உ₇₂₇ஸா₇₂₈உ₇₂₉ஸா₇₃₀உ₇₃₁ஸா₇₃₂உ₇₃₃ஸா₇₃₄உ₇₃₅ஸா₇₃₆உ₇₃₇ஸா₇₃₈உ₇₃₉ஸா₇₄₀உ₇₄₁ஸா₇₄₂உ₇₄₃ஸா₇₄₄உ₇₄₅ஸா₇₄₆உ₇₄₇ஸா₇₄₈உ₇₄₉ஸா₇₅₀உ₇₅₁ஸா₇₅₂உ₇₅₃ஸா₇₅₄உ₇₅₅ஸா₇₅₆உ₇₅₇ஸா₇₅₈உ₇₅₉ஸா₇₆₀உ₇₆₁ஸா₇₆₂உ₇₆₃ஸா₇₆₄உ₇₆₅ஸா₇₆₆உ₇₆₇ஸா₇₆₈உ₇₆₉ஸா₇₇₀உ₇₇₁ஸா₇₇₂உ₇₇₃ஸா₇₇₄உ₇₇₅ஸா₇₇₆உ₇₇₇ஸா₇₇₈உ₇₇₉ஸா₇₈₀உ₇₈₁ஸா₇₈₂உ₇₈₃ஸா₇₈₄உ₇₈₅ஸா₇₈₆உ₇₈₇ஸா₇₈₈உ₇₈₉ஸா₇₉₀உ₇₉₁ஸா₇₉₂உ₇₉₃ஸா₇₉₄உ₇₉₅ஸா₇₉₆உ₇₉₇ஸா₇₉₈உ₇₉₉ஸா₈₀₀உ₈₀₁ஸா₈₀₂உ₈₀₃ஸா₈₀₄உ₈₀₅ஸா₈₀₆உ₈₀₇ஸா₈₀₈உ₈₀₉ஸா₈₁₀உ₈₁₁ஸா₈₁₂உ₈₁₃ஸா₈₁₄உ₈₁₅ஸா₈₁₆உ₈₁₇ஸா₈₁₈உ₈₁₉ஸா₈₂₀உ₈₂₁ஸா₈₂₂உ₈₂₃ஸா₈₂₄உ₈₂₅ஸா₈₂₆உ₈₂₇ஸா₈₂₈உ₈₂₉ஸா₈₃₀உ₈₃₁ஸா₈₃₂உ₈₃₃ஸா₈₃₄உ₈₃₅ஸா₈₃₆உ₈₃₇ஸா₈₃₈உ₈₃₉ஸா₈₄₀உ₈₄₁ஸா₈₄₂உ₈₄₃ஸா₈₄₄உ₈₄₅ஸா₈₄₆உ₈₄₇ஸா₈₄₈உ₈₄₉ஸா₈₅₀உ₈₅₁ஸா₈₅₂உ₈₅₃ஸா₈₅₄உ₈₅₅ஸா₈₅₆உ₈₅₇ஸா₈₅₈உ₈₅₉ஸா₈₆₀உ₈₆₁ஸா₈₆₂உ₈₆₃ஸா₈₆₄உ₈₆₅ஸா₈₆₆உ₈₆₇ஸா₈₆₈உ₈₆₉ஸா₈₇₀உ₈₇₁ஸா₈₇₂உ₈₇₃ஸா₈₇₄உ₈₇₅ஸா₈₇₆உ₈₇₇ஸா₈₇₈உ₈₇₉ஸா₈₈₀உ₈₈₁ஸா₈₈₂உ₈₈₃ஸா₈₈₄உ₈₈₅ஸா₈₈₆உ₈₈₇ஸா₈₈₈உ₈₈₉ஸா₈₉₀உ₈₉₁ஸா₈₉₂உ₈₉₃ஸா₈₉₄உ₈₉₅ஸா₈₉₆உ₈₉₇ஸா₈₉₈உ₈₉₉ஸா₉₀₀உ₉₀₁ஸா₉₀₂உ₉₀₃ஸா₉₀₄உ₉₀₅ஸா₉₀₆உ₉₀₇ஸா₉₀₈உ₉₀₉ஸா₉₁₀உ₉₁₁ஸா₉₁₂உ₉₁₃ஸா₉₁₄உ₉₁₅ஸா₉₁₆உ₉₁₇ஸா₉₁₈உ₉₁₉ஸா₉₂₀உ₉₂₁ஸா₉₂₂உ₉₂₃ஸா₉₂₄உ₉₂₅ஸா₉₂₆உ₉₂₇ஸா₉₂₈உ₉₂₉ஸா₉₃₀உ₉₃₁ஸா₉₃₂உ₉₃₃ஸா₉₃₄உ₉₃₅ஸா₉₃₆உ₉₃₇ஸா₉₃₈உ₉₃₉ஸா₉₄₀உ₉₄₁ஸா₉₄₂உ₉₄₃ஸா₉₄₄உ₉₄₅ஸா₉₄₆உ₉₄₇ஸா₉₄₈உ₉₄₉ஸா₉₅₀உ₉₅₁ஸா₉₅₂உ₉₅₃ஸா₉₅₄உ₉₅₅ஸா₉₅₆உ₉₅₇ஸா₉₅₈உ₉₅₉ஸா₉₆₀உ₉₆₁ஸா₉₆₂உ₉₆₃ஸா₉₆₄உ₉₆₅ஸா₉₆₆உ₉₆₇ஸா₉₆₈உ₉₆₉ஸா₉₇₀உ₉₇₁ஸா₉₇₂உ₉₇₃ஸா₉₇₄உ₉₇₅ஸா₉₇₆உ₉₇₇ஸா₉₇₈உ₉₇₉ஸா₉₈₀உ₉₈₁ஸா₉₈₂உ₉₈₃ஸா₉₈₄உ₉₈₅ஸா₉₈₆உ₉₈₇ஸா₉₈₈உ₉₈₉ஸா₉₉₀உ₉₉₁ஸா₉₉₂உ₉₉₃ஸா₉₉₄உ₉₉₅ஸா₉₉₆உ₉₉₇ஸா₉₉₈உ₉₉₉ஸா₁₀₀₀உ₁₀₀₁ஸா₁₀₀₂உ₁₀₀₃ஸா₁₀₀₄உ₁₀₀₅ஸா₁₀₀₆உ₁₀₀₇ஸா₁₀₀₈உ₁₀₀₉ஸா₁₀₁₀உ₁₀₁₁ஸா₁₀₁₂உ₁₀₁₃ஸா₁₀₁₄உ₁₀₁₅ஸா₁₀₁₆உ₁₀₁₇ஸா₁₀₁₈உ₁₀₁₉ஸா₁₀₂₀உ₁₀₂₁ஸா₁₀₂₂உ₁₀₂₃ஸா₁₀₂₄உ₁₀₂₅ஸா₁₀₂₆உ₁₀₂₇ஸா₁₀₂₈உ₁₀₂₉ஸா₁₀₃₀உ₁₀₃₁ஸா₁₀₃₂உ₁₀₃₃ஸா₁₀₃₄உ₁₀₃₅ஸா₁₀₃₆உ₁₀₃₇ஸா₁₀₃₈உ₁₀₃₉ஸா₁₀₄₀உ₁₀₄₁ஸா₁₀₄₂உ₁₀₄₃ஸா₁₀₄₄உ₁₀₄₅ஸா₁₀₄₆உ₁₀₄₇ஸா₁₀₄₈உ₁₀₄₉ஸா₁₀₅₀உ₁₀₅₁ஸா₁₀₅₂உ₁₀₅₃ஸா₁₀₅₄உ₁₀₅₅ஸா₁₀₅₆உ₁₀₅₇ஸா₁₀₅₈உ₁₀₅₉ஸா₁₀₆₀உ₁₀₆₁ஸா₁₀₆₂உ₁₀₆₃ஸா₁₀₆₄உ₁₀₆₅ஸா₁₀₆₆உ₁₀₆₇ஸா₁₀₆₈உ₁₀₆₉ஸா₁₀₇₀உ₁₀₇₁ஸா₁₀₇₂உ₁₀₇₃ஸா₁₀₇₄உ₁₀₇₅ஸா₁₀₇₆உ₁₀₇₇ஸா₁₀₇₈உ₁₀₇₉ஸா₁₀₈₀உ₁₀₈₁ஸா₁₀₈₂உ₁₀₈₃ஸா₁₀₈₄உ₁₀₈₅ஸா₁₀₈₆உ₁₀₈₇ஸா₁₀₈₈உ₁₀₈₉ஸா₁₀₉₀உ₁₀₉₁ஸா₁₀₉₂உ₁₀₉₃ஸா₁₀₉₄உ₁₀₉₅ஸா₁₀₉₆உ₁₀₉₇ஸா₁₀₉₈உ₁₀₉₉ஸா₁₁₀₀உ₁₁₀₁ஸா₁₁₀₂உ₁₁₀₃ஸா₁₁₀₄உ₁₁₀₅ஸா₁₁₀₆உ₁₁₀₇ஸா₁₁₀₈உ₁₁₀₉ஸா₁₁₁₀உ₁₁₁₁ஸா₁₁₁₂உ₁₁₁₃ஸா₁₁₁₄உ₁₁₁₅ஸா₁₁₁₆உ₁₁₁₇ஸா₁₁₁₈உ₁₁₁₉ஸா₁₁₂₀உ₁₁₂₁ஸா₁₁₂₂உ₁₁₂₃ஸா₁₁₂₄உ₁₁₂₅ஸ

சத்திற்குக் கர்த்தனாயிருத்தலைச் சாஸ்திர உபதேசத்தன்மையைக் காட்டும் மேதா தக்ஷிணமுாத்தி வடிவமும் விசதப்படுத்தும்.

அவனது அருட்டிறங்கள் திருக்கோயில்களில் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட பொருளுருவங்களால் குறிக்கப்படுவன போலவே, ஆகமச் சொற் சத்தங்களினாலும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இனி எவ்வாறு சாத்திரமவன் வாய்மொழி யென்பதையுங் கவனிப்பாம் “ஸவாதிக்காவிகுதியுாலாதிபா கயுதெஸுபெபுஸுபுலாஸுபுக்ஷாவராபெதிஸுபுலாதுஸுபுதிமொயராஸுபுக்ஷாவிந்தாபீபெபுதா விந்தயாரஹிதாவரா ||” இறைவனது விபூதியாகிய சப்தம், அர்த்தமென்பவைகளில் “சப்தம்” எனும் விபூதியானது ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம், பாமென முத்திரப்படும். ஸ்தூலமானது சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாவது. ஸுக்ஷ்மம் ஒருவாறு மனதினாலுணரப்படுவது பாமென்பது காணங்களையும் இந்திரிகளையுங்கடந்தது இவைகளே பரை, பச்யந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்காகும் இதிறபரையே பல ஸ்தாநபேதங்களையடைந்து வைகரியாயிற்று. இப்பரையானது வாஃசுவாவரி எனவும் பெயர் பெறும். இது சிவதத்துவத்தின் பிரதம ஸ்பந்தத்தினால் எழுந்த பராதமாம். சலனப்பட்ட போது சிவதத்துவமடைந்ததைப் பிந்து வென்று கூறினும். இந்தப்பிந்துவே பராயெனுஞ் சத்தத்தினால் குறிக்கப்பட்டு, சாந்தியதீதை எனும் பொருளின் பெயராயமைந்தது. சாந்தியாதீதையே நிவிருத்தி பரியந்தமான பொருளாய்ப்பவித்ததுபோல யததற்கனுகுணமாக பராதமே வைகரியாதிகளாய்ப்பவித்தது. இச்சபத மெவ்வாறு சாத்திரமாயிற்றெனில் கூறுதும்.

சிவசக்தி நேரே யதிஷ்டிப்பதால் சிவதத்துவமெனப்படும் குடிலை (வளைந்து வியாபகமாயிருக்கும் பொருள் என்பது அதன்கருத்து) எனும் பொருளுண்டு இதனுள்ளும் புறம்பும் வியாபகமாயிருக்கும் பொருள் இச்சாளுன கிரியாவாகுகிய சிவன். இச்சிவனதிச்சையால் ஆன்மாக்களின் பொருட்டு அவனதுதிச்சக்தி இச்சிவதத்துவத்தைக் கேஷாபித்தது. அச்சத்தியின் அசைப்பினாலுண்டாகிய அசைவு சிவதத்துவ முழுமையும் வியாபித்தது. இதிலுண்டாகிய அதிஸுக்ஷ்ம ஒசையுட னுயாக்களம்பியபேரொளிக்குப் பராதமென்று பெயர். அவ்வசைவினாலுண்டாகிய திவ்விய ஒளிப்பரப்பிற்கு (சீழ் வட்டத்திற்கு)ப் பரவிந்துவெனப் பெயர். இப்பாபிந்துவின் ஒளியினைத்தெனக் கூறமுடியாது. இவ்வாறே இப்பராதத்தின் இனிமையி

புதுபிந்துவருவங்களினழகற் ற்சைந்தவா
 ரே நாதத்தினினிமைபுந்தோன் றும. * ஸ்தூலத்தினி ன்றும் ஸுதுக்ஷ
 மங்களுக்குச் செல்லும்போது அழகும், இனிமையும் அதிகரிக்கு
 மென்பது சைவசித்தாந்தக்கொள்கை. அவ்வாறே தத்துவங்களு
 மமைக்கப்பட்டுள்ளனவென்பது அதன் றுணிபு. அதற்குத் தகுந்த
 வாரே யத்தத்துவங்களிலுறைவோராகிய ஆன்மாக்களின் தெய்வசம்
 பத்தும் சிவைச்யரயங்களும் விளங்குமென்பதவர் கண்டவுண்மை.
 பேராந்தத்தைப் பெருகுவிக்கும் பெருவண்ணங்கனையுடைய பிந்து
 ரூபங்களும் அவைகட்கிசைந்தவாறு பேராந்தக்கடலில் மூழ்குவிக்கு
 மினிய தெய்வீக இன்னிசையும் பொருந்திய பராதமும் ஒன்றற்
 கொன்று பொருத்தமுடைத்தாய் தெய்வத்தன்மையை விளக்கா
 நிற்கும்; ஸ்ரீ காளிதாஸ ரிவ்வுண்மையைப் பல வினியமொழிகளாற்
 கானஞ் செய்துளார் “ அநாஹதமென்னும் பிரதேசத்தில் பெரிய
 வானந்தப்பெருக்கமுடையப் பராதமெனும் பெரிய வற்றாந்தி யொன்
 றுண்டு. அந் நதிவழியே சென்ற புண்ணியவான்கள் பிறப்பிறப்
 பென்னுஞ் சுழிகளைக் கடந்த ளன்றுமோரியல்பொடு நிறுத்தவல்
 லதோர் “ அமிருதாப்திபை” (Ocean of Immortality) யுடைய
 லாமென்றும் அவ்விடத்தே ஆன்மகோடிகளைச்சேர்க்கவல்ல அன்னை
 யொருத்தியுண்டென்றுங் கூறியருளினார் “வஹ்லிவாநாடாஜித
 றுஜீவாநிபுத்யா ஸ்ரிஜிஜித்யாலிபுணயிநீ” என்றும்
 “ அநாஹதமெனும்பதத்தில், முத்தியில் என்றைக்கு மனுபவிக்கு
 மாந்தத்திற்கறிஞரியாய் அன்னையி னருள்தானாவென்று சொல்லக்
 கூடிய சொல்லுக்கடங்காச் சுகவாரியொன்றுண்டென்றும் அதனினி
 மையைக் கண்ணீராறாய்ப் பெருகவிட்டுச் சொல்ல வன்மையற்று உள்
 றாருகித் தேம்பியமும் தெய்வஸம்பத்துடைய அன்பர்கள் ஒருவா
 றறிவார்களென்றார். “ சூந்ஷுக்ஷணே நோஹதநாஜிஜெஸெநாடா

* Cf “ It has been always easy to deride and condemn the bodily side of our nature ; but by the truest seers this has not been done. The glorification and transfiguration of the body has been the theme of prophets and poets of profoundest insight ” (Sir oliver lodge).¹

Saiva Siddhanta concedes that man gets more and more glorious bodies capable of receiving and emitting more Light and more Love.

தநா வரிணகதவரூபவீசெ | ப்ருத்யுஷுவெநநிலா வரி
 வீயபிராநம் ஸம்ஸாகிநெத்ருவிஹவெஃ ஸவிரெஸ்யந்யாஃ” என்று
 கலுழந்தார். இப்பிரமாநநத பரநாதத்தைப் பலவிதமாக உருவகப்
 படுத்தி வர்ணிப்பதுண்டு. எம்பெருமானது பஞ்சகிருத்திய கோலத்
 தைக்காட்டும் ஆநந்தநடராஜவடிவத்திலிதைக் காற்சிலம்பொலியென்
 றும்; அபரமுத்தர்களை வாவென்றழைத்துக் கூவும் கண்டாவமென்
 றும்; அனாசிருதாதிபுவனங்களிலுள்ள அபரமுத்தர்களெனப்படும்
 சிவரூபர்களான தன்னருமைக்குழந்தைகளுக்கு, இதுவரை ஸம்ஸா
 ரத்தில் கஷ்டப்பட்டு வருகதிவந்த இளைப்பாறும் பொருட்டு மகாப்
 பிரளயத்தில் போன்னையாகிய சிவசக்தி பாடும் தாலாட்டென்றும்,
 அபரமுத்தத்தன்மையைவிட்டு பாமுததியடைவதற்கு மவ்வழியே
 சென்றன்னையினது முழந்தானைத் தழுவி யவளது கருணைதனும்
 பிய முகமண்டலத்தை நோக்கி யவளதீனமாய் நிற்க அவ்வன்னையும்
 வாரியெடுத்து மடிமீதிருத்தி, ஆநந்தஸ்தந்திரியமுளம்பூரிக்க ஆட்டி
 பக்கலிவிருத்தவல்லதாகிய அன்னையினதிருப்பைக்காட்டவல்லமெட்
 டியின்மெல்லோசையென்றும், பலவிதமாகக் கூறப்படும். இத்தகைய
 பரநாதமே அவன் மொழி. இதுவே ” ஒம் ” எனும் தாரகம். அளி
 முத்தமெனும் புருவமத்தியில் அளிவருண நதிகளாகிய இடாபிங்கலா
 வெனும் நாடிக ளிரண்டுங் கூடின காலத்தில் விசவமாசயக்கிறந்
 தும் யோகிகளுக்கறிவுறுத்தும் தாரகம் எனும் பிரணவமாகும்.
 இதுதான் முதற்சத்தம். இதுவே கடைச்சத்தம். துரிய சிவந
 தவிற மற்றெல்லாச் சாஸ்திரங்களுந், எல்லாத் தத்துவங்களும்,
 எல்லா அவததைகளு மிதிலடங்கும். துரியங்கடந்த சுடர்த்தோகை
 யுடனென்றும் பிறியாதேநிறகின்ற பெம்மானுக்கடையாளமான வாக்
 கியமு மிதுவே. இதன் பெருமையைச்சொல்லாத ஆகமங்களில்லை.
 உபநிடதங்களில்லை. ஈசநெருவனுண்டென் றுணர்த்திய பதஞ்சலி
 பகவான் “கௌசுகிஷு வ்வாகாஸாயெரவராஜிஷுஃ வுரூஷு
 விசெஷ ஸம்ஸாரஃ” அவித்தியாஸ்மிதா ராகதுவேஷாதிபஞ்சக்
 கிலேசங்கள், குசலா குசலாதி கர்மங்கள், அதனது போகங்கள், அத
 னது பற்றுதல்கள் முதலியவைகளில்லாதவன் ஈசுவரன்.” என்று நிர்
 த்தாரணம் பண்ணிப்பிறகு “தஸ்யுஸாஸகிநிதம் நிரதிஸ்யம் ஸவயு
 ஜகூஸீஜி” “ஸவயுவெஷாஜிவிமூரூகாநெநாநவவெஷாஃ” -

மவன்குரு (உணர்த்துபவன்), காலத்தால் வரை

யறுக்கப்படாதவனாலால்” என்ற ஸுத்திரங்களை ஏற்படுத்தி அதன பிறகு “தஸ்யுவாயுகஃ ப்ரணவஃ”- அவனைக் காண்பிப்பது பிரண வம்:”-என்ற ஸுத்திரத்தை வைத்தார். அதன்பின்னர் “தஜ்வஸு த ட்யுஷாவநஃ” எனும் சூத்திரமுணர்த்தப்பட்டது. இதன்பொருளை “பிரணவஜபத்தால் அதன்பொருளாகிய ஈச்வரனது பாவனை ஏற்படுகின்றது” என்ற வியாசபாஷியத்தாலறிகிறோம். “ப்ரண வஸ்யஜ்வஃ ப்ரணவாஹியெயஸ்யஸ்யஸூரஸ்யஸூராவநஃ” என்பது வையாசிகபாஷ்ய வசனம். சாஸ்திரப்பிரமாணத்தா லறியக்கிடந்த ஈச்வரனை குருவென்றுங் கூறியதால், அவனைக்காட்டும் மொழி (வாசகம்) பிரணவமென்றதாலும் வாச்சியனாகிய சர்வேசனும் பரம குருவின் உபதேசமொழியும் பிரணவமேயாகும். ஆதலின் இப்பிரண வந்தான் ஈசனது மொழியாகிய சாஸ்திரம். இப்பிரணவமே ஈசனைக் கூறும் சாஸ்திரம். இதன லீசனைக்காட்டக்கூடியது மீசன் சொன்னது மான சாஸ்திரம் “ஓம்” எனுமொரு மொழியே. சப்தமனைத்திற்கும் “ஓம்” என்பதே வுண்மை என்பதைச் சில காரணங்களால் நிச்சய மாய் அறியலாம். ஒரு கிராமத்தில் திரளான ஜனங்கள் சேர்ந்து சில காரணங்களை முன்னிட்டு உறக்கப்பேசி யிரைச்சலிவதாக எண்ணு வாம்; அதைக் கொஞ்சதூரத்திலிருந்து கேட்பவனுக்கு அவ்வினைச் சல் “ஓ.....” எனவே செவியிற்படும். அன்றியும் ஒருவன் நனது காதைச் சப்தம்படும்படி மெல்லப் பொத்திக்கொண்டால் கேட்பது ‘ஓ’ வெனுஞ் சத்தமே. அன்றியும் ஒருவன் ஓர் மலையுச்சியினின்று நார்பக்கங்களிலுந் தனது பார்வையைச்செலுத்தக் காணப்படுவது ஒரே வர்த்துளமான ஓர் காஷியாகும். கண்ணை மூடிக்கொண்டு இவ் வுலக வடிவத்தை யுள்கினைப்பினும்படுவது “வட்டவடிவே.” இவ்வடி வம் என்று மழியாதவடிவம்—இவ் “வோ” எனுஞ் சப்தம். என்று மழியாதது. இதற்கும் பாமேச்வரனுக்கும் “நித்தியஸம்பந்த மென்பதை வையாசிக பாஷ்யத்தில்“ஸாப்ரகிவதிநித்யதயாநித்யஃ ஸாஸ்யாப்யஸாஸ்யஃ உத்யாஸிநஃ ப்ரகிஜாநகெ” “ஆகமிக்கர்கள் சத்தத்திற்கும் பொருளுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் நித்தியமென்பதை உறுதிசெய்கின்றார்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு பிரணவமெனும் வாச கத்திற்கு வாச்சியம் ஈச்வரனென மொழிந்திருப்பதால் சாஸ்திரம் என்பது “ஆகமமெனும்” பெயரால் வெளியாயது கண்டீர். அன்றி யும், சைவாகமத்திலேயே இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ பௌஷ்க ரத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. ‘நிஷ்கூஷாஹாடிஸா’-இவா தூ

ஜிதாநதிராமு: ப்ர வத்குதெ । ஐத்யு^தகூ^ததந்ய^தகூ^தஸ்ய^தர^த ஆரமி^த
 ஐயவியொமத:வா^தமி^தஐயாநவெக்ஷ^தஸ்ய^த சகிஸ்ய^தபு^தகிஸ்ய^ததா^த
 சுத்யு^ததவிரெக்ஷ^தந தயாவகிகிஷ^தஹ^தத^த । ப்ரவ்ர^ததி^தகூ^தஸ்ய^தவி^தவகி^த
 ப்ரவ்ர^ததா^தந^தம^தண^தஸ்ய^தவ । நாடிஸ்ய^தஸி^தநெ^தடி^த: ப்ர^தஸ்ய^ததி^தஸ்ய^த
 நா^த நிஸ்ய^ததி^தஸ்ய^தத^த । சஸ்ய^தஸ^தவா^தர^தவ^தபெ^தடி^தண^த சரி^தவஜ்ஜ^தநா^த
 ந^தரீ^தவகா^த”

“ நிஷ்களத்திலிருந்து நாதரூபமாக ஞானமார்க்கம் பிரவிர்த்தித் தது : இஃது வாக்குமுதலிய விரகிரியங்களில்லாதவனுக் கொவ்வா தெனின், வாக்கிரகிரியாதி துணைகளை யபேஷிக்காத அவனுடைய வல்லமை எங்கும் பரவியிருக்கின்றது. கொஞ்சங்கூட மனமென்ப தில்லாத அவன் அவ்வாறு மொழிந்தான் என்பதில் என்ன ஆச்சரியம். சாஸ்திரத்தின் பிரவிருத்தியானது (வெளிக்கிளம்பல்) சித்சக்தி வியாபாரத்தைப் பொருநதயிருக்கின்றது. நாதபிரகருக்களினுடைய பிரவிருதியே சப்தங்களினுடைய பிரவிருதியாகும். இச்சப்தங்கள் பாரம்பரியமாக (ஒன்றன்பினொன்றாக அல்லது வழிவழியாக பாரம்பரியமாக) சிவஞானத்தைக்காட்டுங் குறிகளாம்.

“சுநாஷௌஸ்திஸ்ஸாலாரோ காரணம்வராதெய்யாஃ | ஸ்வா
வாஷேஷஜ்ஞதநாதிநாஹுமகாஃ ப்ருஹம் | தத்ஸுவஹிபூஷொ
காமெ சரிவஸக்ஞாவஸோமமாஸு | சிவெவபெபவஸவெபுஷா சீம
த்யுபூஷிநந்தாஸு | தஜ்ஜமுகிக்ஷோலிதம் விஸாகாரணம் யொம
ரோபயா | தக்ஷிக்ஷோலிதஸுமீஸ்பவண் மாவஸுநாதிஸுராடுபதது |
ப்ருவ்யத்ததத்யுஃ கிண்டிதிகுஸ்பாகாரதஸூஷு | ஸ்வவிண்டாரிதி
ப்ராதஸூரஜ்ஞஸூஷு ||” “ஜகத்தி னுதயகாலத்தில் சிவன
திச்சையாகிய சக்தியால் எல்லா வானமகோடிகளுமுற்பயித்தவுடன்
விச்வத்திற்குக்காரணமாகிய பிர்துவானது கேஷாபிக்கப்பட்டது.
அதிலிருந்து உள்ளவாறு (நாதமாகிய) சாஸ்திரம் உண்டாயிற்று”
என்று பெளஷ்காமும் கூறிற்று. இதனால் முதல் முதலிலுண்டான
சாஸ்திரம் என்பது “பிரணவம்” இப்பிரணவமே நாசாகிதமென்றும்
சிவனது சக்தியால் “உச்வாசநிச்வாசம்” போன்றதென்றும், இப்
பிரணவமே பதே பதே வந்து பின்னர் சகலாத்மாக்களாகிய பிரம
தேவன் முதலிய ஸ்தூல பிரபஞ்சத்திற் “அகாரதியக்ஷா சப்த சமூ
கங்களாய்ச் சுருங்கினவென்பது தோன்றும். இதனால் தார்க்கிகவை

சேஷிகர் ஈச்வரன் வாக்கென்று கூறும், “ஆகமமும்” மீமாம்சகர் அனாதியென்று கூறுமாம்புயமும், ஈச்வரனிடத் துச்வாச நிச்வாச மாகயிருந்ததென்று வேதாந்திகள் கூறுவதும் இவ்வோமெனும் பிரணவமாஞ் சாஸ்திரமேயன்றி வேறன்று. பிரணவமே “வேத”மெனப்படும். இதனால் அகிருதகமாய், ஸ்வயம்புவாய், பிரம்மத்தினது உச்வாசநிச்வாசமாய், அனாதியாய், ஈச்வரனுடைய வாக்காய், ஈச்வரனைக்குறிக்கும் குறியாய் நிகமம், ஆகமம், சப்தம், சுருதி எனப் பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருவது பிரணவ சாஸ்திரமே. இவ்வுண்மையை யறியாதாரே, பதவாக்கியங்களாயுள்ள மற்றை இருக்காதிகளை ஈச்வரன் வாக்கென்றும், அனாதியென்றும், ஸ்வயம்புவென்றும், வெருவாராய்க்கூறுவர். இவைகளில் ஈச்வரனானமில்லையென்று யாங்கூறவில்லை. இவைகளப் பிரமாணமென்றும் கழறியதில்லை. யாங்கூறவந்ததெல்லாங் கூடியவைகள் ஆதியையுடையனவென்பதும், கிருதகங்களைன்பதும் (செயற்கைகளை என்றும்), ஈச்வரானுகரகத்தைப் பெற்ற பிரமாதிகள் மூலமாக வெளிவந்தவைகளென்பது முண்மையே யன்றி, அபிராமமபொங்கிப் புலம்புமொழிகள் பிதறுறையென்பதுமேயாம். இவ்வாறேதான் ஆகமங்களும். ஆகமங்களும் கிருதகங்களேயாம். அனாதியன்று. சக்திநிபாதமடைந்த பெரியோர்களின் வாக்குகளே. வாக்கியஞ்ஞான வேதங்களுமாகமங்களும் சிரவணதிகளை யபேக்ஷிக்கும் “சகல வர்க்கத்தார்க்குறியனவேயாம்” சகல வர்க்கத்தார்களே சிரவணந்திரியங்களாலும், வாக்கிந்திரியங்களாலும் சப்தோச்சாரண, சப்தசிரவணதிகளை யபேக்ஷிக்குந் நீராவர். சகல வர்க்கத்தாருக்கு மேம்பட்ட பிரளயாகல விக்ஞானகலாதிகளிவ்வித யபேக்ஷையைக்கொண்டவரல்லர். அசுத்த மாயா, சுத்த மாயாத் திரியஞ்சகங்களை யபேக்ஷித்தவராயினும் அவர்கள் வைகரிவர்க்கை யபேக்ஷித்தவரன்று. விக்ஞானகலர்களுக்கு இறைவன் அறிவுக்கறிவாய்தின்றுணர்த்துகின்றார். பிரளயாகலர்களுக்கு அறிவின் கண் பிரகாசிக்கின்ற சிற்சில தேஜோரூபங்களாலுணர்த்துகின்றார். சகலர்களுக்கே “செவி” “மொழி” யாதிகளைக்கொண்டுணர்த்துகின்றார். சிவாகமங்களிலிவ்வுண்மை செவ்வனே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்வயம்புவாகமத்தில் “சுயாத்ஜிஹ்வாயாவூ கபிஷ்யைவீரூக்யெ | வுக்ருதயஸரிவக்ஷஸ்யஸரிவாஸ ஜ்ஞாநஃ புவதபுதெ | ஸுஷுஷுநஃ த்ராநேவெஸாஸரிவாந் ஸுக்ஷாடிஸாத்ஜிஹ்வ | ஜ்ஞாநேகம் விஹஜெஜ்ய தெஷுததவ்யாஸவடி | ப்ரணவஸ்யாவிவஜ்ஞாநம்

போகிபோமபுடி ஷாபுகுடி : வங்கலேவஸிவஜ்ஞாநம் விவிந்நஃ ஷாயா
வாநஃ ||” சிருஷ்டிகுட்பிரதகு மலமாயையாதிகளின் நிவிர்த்தியின்
பொருட்டும், சிவத்வ அபிவிபக்தியின்பொருட்டும் சிவனிடத்தி
லிருந்து ஞானம்பிரவிர்த்தித்தது. அது பிரணவம். அது முக்திக்
குறிய சிவஞானமெனப்படும். இந்த ஒன்றே பத்துவிதமாக பிரணவர்
முதலிய பதினமருக்கு (விஞ்ஞானகலர்க்கு) அறிவுக்கறிவா யுணர்த்
தப்பட்டது. ஸ்ரீ காமிகத்திலும் இவ்வுண்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இனி எவ்வாறு பிணவநாதமானது வாக்கியரூபங்களாகிய
சாஸ்திரமாயிற்றெனில்,

“நாஜெஹித் துஹதிபொகது ஸநாஜெஹாயதெவராசு ।
நாஜாசு விஜுஹஸிஹிநெகா விஜெஹராஜிஸரொஹசு ।
தஸாசுஸராஅயம் அஹஅளதெஷாஹெஸிபொஹஸ । ஸராஹாபஸ
ஜிவாபுராஹகாஜெஹபநதாரி । ஸஹபுயாதெ அதுஹிஸத
ஹவஹஜநாநிதம் । ப்ராணாவாயிவிஹெஜெந வுராஹநெத
ரொஹஸஹிதம் । நெதரொஹரிஹஸாஹ வராஹவிஹிதம் ॥

நவவண்துநாடாவுற வவாஸங்ஙண்புமெழிதழ் । ஸநாடிஃ
 கூயுதெவிபுரஃ பபபுரபெய்ஸிவநாநிஃ । ஸூரு ஸருகூ வா
 ஸெதிதிவிபுஃ வரிபுருதெ । ஸவ்வொயாநுஹருதாநா
 ஸவபுராணிஹுழிவிதழ்வனாஸாடிபுமெழெந வவாஸாதி
 மெழதழ் । ஸாஸிநாநா துகாஸெபா ஸாபகெவகூடிஸிஹி ॥ ”

நாதத்திலிருந்து பிந்துவும், பிந்துவினிடமிருந்து அக்ஷரமுமுண்டாயிற்று. அறிலிருந்து இரண்டிரண்டியிர்கள் உண்டாயின. அவைகளின் பிறிவு பதினமூன்றாம் பிந்துவிலிருந்து வர்ணங்களுண்டாயின. “அகராதி பதினாலும்” ஸ்வரங்களென்றும் ஜீவர்களென்றும் “ககராதிகள்” தேகங்களென்றும் எண்ணப்படும். இவைகளினாலேயே சாஸ்திரங்களுண்டாயின. இதனாயக்கிடந்தது யாதெனின், விஞ்ஞானகலர்களுக்கு எந்தப்பிரணவம் கேவலம் அருபமாய் அவிசாரமாய் அகண்டமாயிருந்து வியஞ்சகமாயிருந்ததோ, அஃதே பிரளயாகலர்க்குப் பிந்துள்ளினிகழ்ச்சியினால் “அகராதி வர்ணங்களான ஜோதிருபங்களாயிற்றென்றும்” மீண்டும் அவ்வகராதிகளே “வாக்கியங்களாகி” சகலர்க்குதவிசெய்கின்றனவென்றும்

ஏற்படுகின்றது. “வாக்கியங்கள்” ஸ்தூலமென்றும் “வர்ணங்கள்” ஸூட்சுமமென்றும் “பிரணவம்” பரமென்றும் கூறப்படும். இதனால் பிரணவமே “வர்ணங்களாகி, அவ்வர்ணங்களே வாக்கியங்களானதால், சிவக்ஞானமாகிய பிரணவமே பாரம்பரியக்கிரமத்தால் எம்போன்றவர்க்குச் சிவஞானத்துக் குபகாரமாய் நிற்கின்றதென்றும் வாய்மை வெளிப்பட்டது. ‘வெடா-தநா-தீஷாவுகூ ப்ரணவொவிகு கிம்மதஃ’ அப்போது பிரணவமானது வேதரூபமாக விகாரத்தையடைந்தது” என்று வாயுசம்மிதை எடுத்திசைத்தது.

மேற்றிசையிலுள்ள வித்துவான்களிற் பலர் ஆதியில் மாந்தர்களுக்கு எழுத்துக்கள் கிடையாவென்றும், அன்றோர்களாகிகாலத்தில் சிற்சில அடையாளங்களைக்கொண்டே அறிந்தார்களென்றும், வித்தியாசங்களைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு சில உருவங்களைக்கொண்டார்களென்றும் (Pictorial writings,) அதன்பிறகே அதினின்று சிற்சில எழுத்துக்களைக்கொண்டார்களென்றுங் கூறுவர். பூர்வத்தில் ஈஜிப்துதேசத்தில் (Hieroglyphics) என்ற சிற்சில உருவத்தோன்றல்களே எழுத்துக்களாக உபயோகப்பட்டு வந்தனவென்றும் கூறுவதுண்டு. பூர்விக கிறேக்கர் முதலினோர் அவர்களிடமிருந்தே எழுத்துகளைக் கற்றுக்கொண்டனர் என்று அவர்களிற் பல ரூபப்பர். இவ்விஷயத்தில் வைதிகசாஸ்திரங்களின் கொள்கை யெவ்வாறோவெனின், கூறுதும். சிவதத்துவத்தில் பிந்துராதங்களின் சேர்க்கையாலே சிற்சில தேஜோரூபங்கள் தோன்றினவென்றும்*அத்தேஜோரூபங்களே பலமாறுதல்களையடைந்து அகாராதியக்ஷரங்களாயினவென்றுத் திவ்வியாகமங்கள் முழங்கும். ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில் “ஸிவெஹ்ரெக்ஷாவிதொஸிநு-ஸுடிபஸுகிரம்ஸிகா! ஸஸாங்கஸகவாகாரா ஸகித்ரயஜிஹததஃ | வாரிஜெஷா தயாரொளஜீ-ஸு-வநாமெடி-ஸஹிவா | வாரிஜெஷா தயாரொளஜீ-ஸு-மாவெசுவிதா | ஸாரியாவாரா-விவெண ஜயாடி-வரிசீதி-தாஃ | ஜயாவஜியாவெவசுஜிதாவாவராஜிதா | சிவதிஸுப-திஷாவ விடிாஸாந்திவெவவ | உடிகாஜீவிகாவெவரொவிகாரொவிகாவரா | வெராசிரா-வாவா-நு-தாவ சுநாயா-நாஸி-தாதயா | சூவிவடிவாவிடி-ஸவடி-ஸிவாடிவநிமொவரா | தாஹுஸு-வெ-ஸு-ஸு-வஹா வி-ஸு-ஸு-வண-பாவலி-ஸதி | ஸிரஸு-ஸா-ஸி-தாரொளஜீ-வகுவாரி

புக்கித்தா ! சுவிகாவாஹுஸஸுஹா ஜெஷாஹெஷ்ஷவஸி
ஷிதா சகாரவஷஷிஷ்ராதஃ சுகாரஸ்யஸுணுதஷிஜாஃ ||” சுவேச்
சையினால் பிந்துவானது அசைவுற்றபோது பிறைச்சந்திரன்போன்ற
வடிவுடைய அம்பிகாசக்தியானது தோன்றிற்று. அதனிடமிருந்து
வாமை, ஜேஷ்டை, ரௌத்ரி எனப்பட்ட மூன்று சக்திகள் தோன்
றின. வாமையானது உறங்கும் ஸர்ப்பம்போன்றது. தண்டம்
(வளைதடி) போன்றது ஜேஷ்டை. ரௌத்திரிகொம்புபோன்றது.
இந்த மாயையே ஜயை, விஜயை, அஜிதா, அபராஜிதா, நிவிருத்தி,
பிரதிஷ்டை, சாந்தி, இந்திரிகா, தீபிகா, ரோசிகை, மோசிகை,
வியோமரூபா, அநந்தா, அநாதாசிருதை முதலிய பாகுபாடுகளைக்
கொண்டு விளங்கும். இச்சக்திகளால் சிவதத்வமுதல் பிருதிவிதத்வம்
வரை வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சக்திகளிலிருந்தே 50 எழுத்துக்
களும் தோன்றின.—இச்சக்திகளின் ரீதியில் ரௌத்ரியும், வாமை
முதமாகவும், அம்பிகை பாகுவாகவும், ஜ்யேஷ்டை நீண்ட உடலாக
வும் உள்ளது. இஃது அகாரம் (௩). இனி “ஆ” காரத்தைக்கேட்க.”
என்றது. இதனால் எழுத்துக்கள் சிற்சில அடையாளங்களையுடைய சக்
தியருவத்தினின்று பதேதபதேவந்தநென்பது வைதிக மதக்கொள்கை.

[illegible]

கள் மாதிருகையாயிற்று. இவை சிவசக்திபேதங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. “அகாராதிகளில் சிவனும், “க்” ஆதிகளில் தேவியும் இருக்கின்றார்கள். அகாராதிகள் எண்வகையாக ஈசசொரூபமாய் விளங்கும் “க்” ஆதிகள் 49 விதமாக விரிந்து பிராம்மியாதிகளாற் அநிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன. முந்தினவைகளா (ஸ்வரங்கள்) ஈசவாருபங்களாகவும் பிந்தினவைகள் (வடிவங்கள்) ஞானசக்தி எனப் பெயர்கொண்டு வாக்குமயமாகிய சராசரப்பிரபஞ்சங்களைப்பெற்றது. இவைகளை யுபாதானமாகக்கொண்டு தேவன் (ஸ்ரீகண்டநாதன்) காமிகாதி திவ்வியாகமங்களைச் சொல்லியருளிஞர் எனப் பெறப்பட்டது.

இவ்வாறு பரநாதமே பரவிந்துவை ஸ்ஹாபித்து அபரநாத அபரபிந்துவாகி வீணாகானமுங்கூட வெகு துச்சமாகத்தோன்றுமாறு இனிய ஸுஹிஷ்டமாகான விசேஷமாய்த் தோன்றிக்கொண்டிருக்க இதற்குத் தகுந்தவாறே அபரபிந்துவில் எவ்வகை யழகு மிதற்கு நிகராமோவெனச் சொல்லத்தகுந்த வனப்புடன்கூடிய தேஜோரூபங்களான “வர்ணங்கள்” பிரளயாகலர்களின் ஆறியில் மின்னல்களின் விஜிரும்பணம்போலத் தோன்றி எல்லா வுண்மைகளையும் தோன்றுமாறுதவும். இத்தகைய தேஜோரூபங்களிலிருந்து எழுத்துக்களுண்டாயினவென்று வேதாகமங்களின் கருத்தாகும். இவைகள் “அறிவின் வியஞ்சகங்கள்” என்பதைச் சிவாலயத்தில் தேவியினது ஸந்தியில் வாமா, ஜயேஷ்டா, ரௌத்திரியாதி சக்திகள் ஸர்வாலங்காரங்களைக்கொண்ட ஸ்திரீரூபங்களாக வமைக்கப்பட்டு விளங்க அவ்வுருவங்களின் கைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற திருவிளக்குகளே குறிக்கும். அனைத்திற்கும் பொதுவாய் “மாதிருகா விக்கிரகமொன்றமைக்கப்பட்ட காலத்தும் அதன் கையி லொரு பெரிய தீபமொன்று வைக்கப்பட்டு அதன் சிவ முதலியவங்கங்களில் வாமையாதிகளின் சொரூபங்களாகிய சர்ப்பரூபம், தண்டரூபம், சக்கிரரூபங்கள் முதலியவைகள் சித்தரிக்கப்பட்டு விளங்கும். அல்லது திரிகூலம், சர்ப்பம், சக்கிரரூபம் முதலிய விளக்குகள், தேவியின் முன்புறம், பின்புறம், பக்கங்களில் ஸாமாகவும், தனியாகவு மமைக்கப்பட்டு விளங்கும். இவைகளனைத்தும் “அறிவின் வியஞ்சகங்கள்” என்பது தோன்றவே “தீபங்களாக” அமைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன.

“சுஷுபுளவ, ஶீவாஹித : வியாபெகௌதாயுத : ।
தெஷுவாஶோஶிகாஸூஹிதா : வுஹிஜாஸூஹஸக்ய : ॥” “எண்வகை தீபங்களைச்சுற்றிலும் மத்தியிலொன்றுமாக விளக்குகளை யமைத்து

அவைகளில் வாமையாதி ரூபசக்திகளைத் தியானிக்க” என்ற வாக்கியங்களு மில் வுண்மையை நிறுத்தும். இக்காரணத்தாற்போலும் கோயில்களில் சிவ கைங்கர்யம்செய்யும் தாஸிகள் (Originally Nuns) எனும் ஸ்திரீகள் கும்பாதிதீபங்களை யேந்துகிறாற்போலும். இதனால் சிற்சில அடையாளங்களைக் குறிக்கு முருவங்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டே “எழுத்துக்கள் தோன்றின” வென்று ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் கூறுவதுபோலவே நம் சமய சாஸ்திரங்களுங் கூறிய துண்மையே. மகோத்திபேன்ற ஆகமங்களும் மந்திரசாஸ்திரங்களு மிவ்வுண்மைகளை யுத்தேகித்திருப்படி, பல ரகஸ்யானுபவ நிலைகளுக் குரிய சூக்தம்புவனங்களிலுறையு மான்மகோடிகளுக்குச் சிவஞானத்தை வியஞ்சகம் செய்யும் “தேஜோரூபங்கள்” எழுத்துக்க ளாயினவேயன்றி சாதாரண கொக்கு கோழி முதலிய உருவங்க ளன்று என்பதை யுணர்வாராக.

வர்ணங்கள் என எழுத்துக்கள் வெளிப்பட்டதையுங் கவனிக்க. ‘வர்ண’ எனும் பதமானது “சுக்லவர்ணம், கிருஷ்ணவர்ணம்” என நிறங்கள் விஷயத்திலும், “பிராம்மணவர்ணம், சாதூர்வர்ணம்” என்பனவாதிகளில் வகுப்புகளின் விஷயத்திலும் அவனைப்பற்றி வர்ணித்தான், என்பனவாதிகளில் குணம் அழகு முதலிய விடங்க ளில் “சொற்கள்” விஷயத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றமை உலகானுபவம். இதற்குக் காரணம் யாது? எழுத்துக்களுக்கும் குணம், அழகு, நிறம், வகுப்பு முதலியவைகளுக்கும் யாது சம்பந்தம்? “வர்ண” எனும் தாதுவினடியாகப் நிறந்த சொல்லாகிய வர்ணமென்பதற்கு அனேகார்த்தம் உண்டோ? இஃது அனேகார்த்தத்தைத் தரும் பதமென வையாகாணிகள் எடுத்தாண்டதில்லை. ஆகவே இப்படிப் பல விஷயங்களிற் பிரயோகிப்பதற்கு இப்பலவிஷ யங்களுக்கும் ஓர் சம்பந்தம் இருந்தாலன்றி பிரயோகிக்க இடமில்லை. அச்சம்பந்தம் யாது? கூறுதம். வர்ண என்பது குண விஷயத்திற் பிரயோகிக்கப்படலே யதன் பொருள். குணத்திற்கும் அழகிற்கும் பொருத்தமுண்டு. அழகிற்கும் நிறங்களுக்கும் பொருத்தமுண்டு. நிறங்களுக்கும் உருவங்கட்கும் பொருத்தமுண்டு. உருவங்கட்கும் எழுத்துக்களுக்கும் பொருத்தமுண்டென்றேம். நிற (Color) பேதத்தால் வகுப்புகளின் (Caste) பேதமும் பெறப்பட்டது. இத னால் “திவ்விய தேஜோரூபங்களுக்கும் நிறங்களுக்கும்” சம்பந்த முண்டானது ஸகஜம். ஆனதுபற்றியே “அதர்வசிகையாதி உப நிஷதங்களில் “பிரணவத்தை யுற்றுக் கூறுங்கால் “அதற்கு ஸர்வ

வர்ணத்தையும் ஒப்பியதென்க.—பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திரர்களைக் கடந்த சிதாகாச துரிய சிவத்தையுற்றுக் கூறுங்கால் “ஸர்வவர்களை” என்று எல்லா நிறங்களையும் அதற்கு எடுத்திசைத்தது. திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை விளக்கவந்த பாஞ்சராத்திரமும் அவனது விபூகங்களாகிய அநிருத்த, பிரத்தியும்ந, ஸங்கர்ஷண திகளைக் கடந்த வாசுதேவரூபத்தைக் கூறும்போது பலவர்ணங்களை எடுத்திசைத்தது. எனவே நிறத்திற்கும், ரூபத்திற்கும், ஸம்பந்த மிருத்தவினாலும் அத்தகைய ரூபங்களே எழுத்திற்கும் காரணமாதவினாலும், வர்ணம் எனும்பதம் நிறத்திற்கும் எழுத்துக்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. பெரும்பான்மையில் ரூபவிசேஷத்தில் குணவிசேஷமுண்டு. ஸுரூபத்திற்கும், ஸுகுணத்திற்கும், குரூபத்திற்கும், தூர்குணத்திற்கும் ஸம்பந்தப்படுத்துவது வழக்கம். இஃது ஸ்காந்தத்தில் சுப்பிரமணியர் சூராதிகள் விஷயத்திலும், இராமாயணத்தில் இராமனாதிகளிடத்தும் அரக்கர் விஷயத்திலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஸுரூபிகளான தேவர் மனுஷ்யர்களை நற்குணவான்களாகவும், குரூபிகளான அரக்கர்களைத் துஷ்டர்களாகவும் சுகதாசிரியர்கள் வரைந்தனர். இஃது பெரும்பான்மையிலும் உலகானுபவத்திற்கு ஒத்தமிருக்கின்றது. ஆகவே அழகு, நிறம், உருவம் குணம் என்பவைகளுக்குச் சம்பந்தமுண்டு. ஸ்ரீகாமிகத்தில் “ஒவ்வொரு நிறத்திற்கும் ஞானார்த்தமுண்டென்றும், அந்நிறங்களைக்கொண்ட உருவங்கட்கும் ஈச்வரகுணங்கட்கும் ஸம்பந்தமுண்டென்றும் வியக்தமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட குணவிசிஷ்ட தேஜோரூபங்களே நமது எழுத்துக்களுக்கு மூலகாரணம்.

அறிவிற்குறைந்த மாந்தர்களன்றோ ரூபங்கொண்டறிய வேண்டும்? எம்மிலுமுயர்ந்த பிரளயாகலர்க்கு எற்றுக்கோ இவைகள் எனின் அற்றன்று; எமக்குப் படர்க்கையான உருவங்கொண்டு முன்னிலையினின்ற ஆசான் உணர்த்துவது போன்றல்ல. பின்னர் யாதெனின், நமக்குக் கேட்டகாலையில் விளங்குவதைவிட கண்டகாலையில் அதிகமாய் விளங்குவதுபோலவே பிரானது உண்மைகள் அவர்களது ஆன்மாக்களில் என்றைக்கும் கண்டவாறே பிரகாசித்து விளக்கும் உருவங்கள் குணரூபங்களாகையால் ஈசனது தன்மைகள் அவர்களறிவின் கண் செவ்வனே அறியக் கிடக்கின்றனவென்பதே இதன் உண்மையுபொருள். அதாவது “ஸாக்ஷாத்காரம்” எய்தப்பெற்றவர்களே அவர்கள். ஸாக்ஷாத்காரமென்புழி கண்முன் வாச்செய்

தல் என்ற பொருளையல்லவோபயக்கும். பிரும்மஸாக்ஷாத்காரம் என்புழி பிரும்மதர்சனத்தை உள்ளதுள்ளவாறாக கைவாப்பெறல் என்பது பொருள்படும். பிரளயாகலர்களினுடைய ஆன்ம அறிவின் கண் பிரகாசியாதின்ற பேருண்மைகளை விளக்கும் பெரிய வருவங்களின் மாறுதல்களே நமது எழுத்துக்குடனுக்கு மூலகாரணம் * முதல்வ

* Pictures degenerated, into dashes—as the Evolutionist Henry Drummond would say of the Chinese writing Nay of all ideograph. If man is to rise from low to high, as the Evolutionist puts it, under the aegis of God, then correspondingly Divine knowledge must descend from high to low.

“The Evolution of writing” says Professor Drummond “went through the same general stages as the evolution of speech First there was the onomatopoeic writing—as it were, the growl writing the ideograph, the imitation of an actual object” etc Ascending from this growl writing to the invention of telephone, he asks. “Is this the end? It is by no means likely. The mind is feeling about already for more perfect form of human intercourse than the telegraphed or telephoned words.

Telepathy has already become a word, not a word for thought reading or mystic reading, but a scientific word. It means “the ability of one mind to impress, or to be impressed by another mind otherwise than through the recognised channels of sense.” “From the growl of a lion we have passed to the whisper of a soul; from the motive fear, to the motive sympathy from the icy physical barrier of space to a nearness closer than breathing from the torturing slowness of time to times obliteration. If Evolution reveals anything, if Science itself proves anything, it is that Man is a Spiritual Being and that the direction of his long career is towards an ever larger, richer and more exalted life.” In the chapter on Involution in the same volume he puts thus “Instead of abolishing a creative hand, evolution demands it” and quotes with approval Balfour Stewart and Tait, thus “Consider the position into which Science has brought on. We are led by Scientific logic to an Unseen and by Scientific analogy to the Spirituality of this unseen. Infinite our conclusion is that the visible universe has been developed by an Intelligence resident in the universe.”

If it is thus granted that man evolves from low to high and that there is a Divine Intelligence lending its helping hand through all stages to uplift man and that through the medium of matter, then we must, proceeding on strictly logical lines, grant that corresponding to the Evolution of soul from low to high, there must be an Involution from high to low, i. e. from God to Man—a gradual decent of course. Saiva Siddhanta clearly tells us that there is such an Involution. If Kshityadi Kutilaprantha, from Earth to

ஞெருவனுளன் என்றும் முன்னுக்கு வரும் வழியுண்டென்றும் முனியாதுரைக்கும் மதத்தில் முதல்வனிடமின்றி வேறெதனிடமிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்கும்?

இவ்வுலகத்திற் பல் பாஷைகளிருக்கின்றனவே. எதற்குரிய எழுத்துக்க எவ்வாறு தோன்றினவெனின், ஒருவித சாஸ்திரநெறியிலும்நிற்காது, ஒருவித ஸூக்துமதத்துவங்களையும் மூலமாகக் கொள்ளாது குரங்கின் கிலுகிலா சப்தம்போன்றும், ஆடுகளின் மேமே சப்தம்போன்றும் பாஷையமைத்துக்கொண்டவர்களுடைய பாஷைக்குரிய எழுத்துக்களி லிவ்வுண்மை காணமுடியாது. “ஏ, பீ, அலிப், பே” முதலிய எழுத்துக்களில் ஒரு எழுத்துக்கும் மற்றொரு எழுத்துக்கும் யாது சம்பந்தம்? உயிர் எழுத்து மெய்யெழுத்து ஜீவாக்காரம், தேகாக்காரம் என்று திவ்வியாகமங்களிற் பெறப்பட்டது போல இந்தப் பாஷைகளில் உயிர் எழுத்துக்கள் ஒரு தொகுப்பாகவும் மெய்யெழுத்துக்கள் ஒரு தொகுப்பாகவும், உயிர்மெய்கள் ஒரு தொகுப்பாகவுமமைந்ததுண்டோ. “அம்முறையே எழுத்துக்களும் மோசையும் பிறக்கு”மென்று கூறிய நியாயநெறிப்படித்தான் மேற்கண்ட எழுத்துக்களின் உற்பத்திக்கிரமமமைந்ததோ? “குரங்கிலிருந்தும் மார்தர் பிறந்தனர்” என்று கூறுவதுபோலவே குரங்கினுடைய கிலுகிலா சப்தம்போன்றல்லவோ அவர்களுடைய பாஷையுமமைந்துகிடக்கின்றது. தெய்வமொன்றுண்டென்னும் பெருஞ்சிந்தை

Kutula, is an expression pointing out Evolution, there is a similar expression “Sivatatvadi Bhoomyantham”; from Sivathathva to Earth, pointing out the Involution. Yes, the Divyagamas expressly state that there is Arohana as well as Avarohana, that just as the Parasakthi of the Lord gradually assumes the Adi, Icha, Gnana Kriya forms to lend its helping hand to the inert soul, the Anava-bound Atman, implicitly through matter and explicitly through the highly evolved souls, Kriya Sakthi takes the soul to the highest Parasakthi. It is this that is represented by the egress of the idols through the five portals of the temple during utsavas. He that has eyes to see, let him see and this vision of the souls' progress helped on by the Divine Grace, constitutes real Darsana. Yes, if man has learned language and writing from the growl (Sound) and from objects (Sight) it does not disprove the existence of a language from God and of writing from the Divine forms through Nada (Sabda) and Bindu (Artha). He who has given eyes to see and ears to hear might have given language and forms capable of making Him known to the soul, since the mind is capable of thinking on Him.

கொண்டயாம் தெய்வசம்பந்தத்தை விடேமாகையால் எமது பாஷையுந் தெய்வ சொரூபத்தைக்கொண்டதென்போம். ஆகையால் தெய்வ பாஷை, தெய்வ எழுத்துக்கள் என்பன ஆத்மா னுத்ம விவேசனமாகப்பொருந்திய தெய்வபாஷைக்கே யுரியன. தேகவிலக்ஷணமாக ஆத்மாவும், இவ்வாத்மாவிற்குத் தாரகமாகிய முதல்வனும் உண்டெனும் ஆஸ்திகவழிக் காதாரமுள்ள வரையாம் பாஷை முதலிய எவற்றையும் அன்பிற்கும் அருளுக்கு முறைவிடமாகிய அண்ணவிடமிருந்தே பிறக்கச்செய்வோம்.

உண்மையில் “வித்தை” என்பது ஸர்வலோக மாதாவாகக் கருதப்பட்டு ஆணவநிருட்டைத்துறத்தவல்ல சிற்சத்திபாகிய சிவவொளியே “வ்யிர்விஷ்ணுரிஹம் ஸகலஜநநீரேவரிஹம்” என்றும் “விஷ்ணுசிபாம் ஸ்ருதிஹஸ்யுமிரொமுணந்தி தூரிஷ்டவஹ விதஸாக்ஷ ரூபவரிஹாஹ்வீர் சுநநுஸாரணம் ஸாரணப்ரவஷே” என்றும் ஸ்ரீ காளிதாஸர் வியந்தார். வேதத்தின் ரகவியத்தை யுணர்ந்தார்கள். ‘வித்தை’ என்று கொண்டாவது “சங்கரனது திவ்வியரூபத்தில் பச்சைத்துளிர்விட்ட தேவியே என்று கூறப்பட்டுளது. இஃதவர்கொண்டது மாத்திரமன்று திவ்வியாகமத்தில் “வரஸம்விஸ்வரூபவிணுஸக்ய வரஸியாயுத”-பாமசத்தியே பாஸம்விதஸ்வருபிணி. இத்துடன் கூடியவனே அவன் என்று கூறப்பட்டுளது. இச்சிற்சத்தி மாதாவாகவே, இச்சிற் சத்தியினது இயற்றலா லுண்டாகிய வியோமசப்த அக்ஷரங்களும் ஆன்ம அறிவிற்கு வியஞ்சகமாதலால் அவைகளுக்கு “க” எனும் பிரத்தியயம்சேர்ந்து “மாதிருகா” (தாய்போன்றது) எனப்பெயர்கொண்டனவென்க.

இதுகாறும் யாங்கூறியவாற்றால் “பாஸம்வித்சொரூபினியும் பிரபோதாநந்தரூபினியும்” ஆகிய பாசிவசித்சத்தியே “வித்தை” எனவும், அவ்வருட்சத்தியினது காருண்யத்தால் ஆன்மாவானது பாதேஜஸில் பாதேஜஸாக மறைந்து, சிவத்திற் சிவமாய் நின்று, தானவேறு அதுவேறின்றித்தானே அதுவாய் அதுவே தானாய் இரண்டற்று அனுபவிக்கும்போது நிகழும் ஞானாநுபவமே ஆகமமாகும். ஞானம் என்பது விளக்கமாயின் ஆண்டு நிகழும் விளக்கத்தைத் தவிர வேறொதை விளக்கமென்பாம். ஆகவே பாஸம்வித்சொரூபினியாகிய பாசிவ சித்சத்தி முத்தனுக்குள்ளிருந்து விளக்கும் விளக்கத்திற்கே முக்கிய விருத்தியால் உபதேசம் அல்லது ஆகமம்

நம்பரதகண்டத்தில் நம்மவர்கள் பிரமாணமாக எடுத்தாள்வது வேதம் எனப்படும். வேதம் என்பது யாது? அது ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணதிகள் என்று வெளிப்படுவது மாத்திரமா? இதைத் தவிர மற்றவைகள் வேதமாகாதோ? அதற்குப்பிரமாணம் இன்றோ? ஆ! உயர்ந்த ஞானத்திற்கு “வேதம்” என அமர்ந்ததைக்கேட்கும் போதே அளவில்லா வாரந்தமுண்டாகிறது. ஆன்மசொருபம், பா

மான்மசொருபம் முதலியவைகளை அறியாது முச்சுக்காற்றேயான்மா' வென்றும், தேகமே ஆன்மா ஆனதால் அது புதைக்கப்பட்டால் பின்னர் தீர்ப்புநாளில் அவைகளை எழுப்பி அந்தத்தேகங்களையே கடவுள் விசாரிப்பார் என்றும் கூறும் புன்மதங்களைப்போல நம்முடைய நூலுக்கு "புத்தகம்". என்னும் பொருள் தாவல்ல பெயர்கள் அமர்ந்ததோ வெனின், ஆ என்ன இனிமை! என்ன அழகு! அறிவு எனப்பொருள்படும் "வேதம்" எனும் சொல்லால் அமைந்தது பிரத்தியக்ஷம். இப்பெயரையார் தந்தார், எங்குகாணப்படுவது எனின் இருக்கு வேதத்திலேயே அடிக்கடிப் பல்லாயிரம் இடங்களில் "வேதம் வேதம்" எனக்கேட்கின்றோம். இருக்காதிகளே வேதமாயின், இவ்வாறு வேதம் விதித்தது என்றும், இவ்வாறு வேதம் கூறிற்று என்றும் வெளிவருவதின் பொருள்யாது? "திரயீ" எனப்படும் ருக், யஜுஸ், ஸாமம் எனும் மூன்றே வேதங்களா? அல்லது "உதூரொராவேஷாஃ" என்றபடி ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வண எனும் நான்குமாதிரிந்தான் வேதங்களா? அல்லது "வெஷாவெவ சுநஃகாஃ" வேதங்கள் பலபல என்றபடி இவைகளைத் தவிர வேறு ஞானங்களும் வேதமாகுமா? அன்று; மூன்றுகிய இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமாதிகளே முந்தியன; பின்னர் தான் அதர்வணம் உண்டாயிற்று என்று களிக்கலாமா? இதற்குப் பிரமாண மூண்டோ? ருக் வேதந்தான் ஆதி; பின்னர் தான் மற்றையவைகள் உண்டாயின என்று சில. நவீன புத்திமான்கள் கூறுகின்றார்களால்லவா? அதைப்போலவே இதுவும் எண்ணத்தகுந்ததா? எனின் கூறுதும், இப்போது காணப்படும் இருக்காதிகளைக்கண்டு தானே அவ்வாறு அவர்கள் ஊகிக்கவேணும். நல்லது! ருக் வேத முதல் மந்திரத்திலேயே "சுயதீஸைவொரொஹிதம் யஜுஸ்ய ஷெவஃஸிவஜெஹொகாரம் ருத்யாகாஃ" என்ற மந்திரம் காணப்படவில்லையா? ஈண்டு, ஹோதா, புரோஹிதன், ருத்துவிக்குகள் முதலியவர் கேட்கப்படுகின்றனர். ஒரு யாகத்தில் பலருக்குப் பல தொழில்களுண்டு. இதில் ஒருவர்க்கிருந்த தொழில் மற்றவர்களுக்கில்லை. ஹோதா என்பட்டவன் ருக்வேதத்தைச் சார்ந்தவன், அத்வர்யு என்பவன் யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தவன். உத்காதா என்பவன் ஸாமவேதத்தைச் சார்ந்தவன். பிரம்மா அல்லது புரோஹிதன் என்பவன் அதர்வணத்தைச் சார்ந்தவன். இவ்வாறு இருக்வேத முதல் மந்திரத்திலேயே நான்கு வேத பிரஸ்தாபமும் தொழில் வேறுபாடும் காணப்பட, என்ன யுக்தி

கொண்டு ருக்வேதம் முந்தியது. மற்றையவேதங்கள் பிரதியன என்று கூறத்துணிந்தார்களோ அறிதிலேம்! அன்றியும் இருக் குவேதத்தில் “சுயவபுணை” என்றும் அதர்வணை என்றும் அதர் வவேத பிரஸ்தாபம் கேட்கப்படுகின்றதே. அதர்வணவேதம் பின் னர் உண்டானதெனில் அதற்குரியவனல்லவோ ஸோமயாகாதி க்ஷிர் பிரம்மா என்னப்பட்டான். “ஸூக்ஷ்மாவரோஹிதஃகாயெஷு ஹவெஷிஷாநஹுஸூக்ஷ்மஃ” “ஸூக்ஷ்மம் ஸவபுயஜெஷுக்ஷ்ம வ்யக்தாயவபுணொஷிஜஃ” என்ற வாக்கியங்களால் எல்லா ய்களுக்களிலும் ஆதர்வண த்விஜனல்லவோ “பிரம்மா” எனப் பட்டான். அவனல்லவோ “புரோஹிதன்” எனப்பட்டான். தேவர்களுக்குக் குருவான “பிருகஸ்பதியும்” அஸுர்களுக்குக் குருவான “சுக்கிரனும்” அதர்வணத்தைச் சார்ந்தவரல்லவோ. அக்காரணம்பற்றியே “பிருக்வாக்ரீஸ்” வித்தை என்று ஆதர் வணம் வெளியாயிற்று. இவ்வதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்த வனே முக்கியவிருத்தியால் பிராம்மணனாயினான். இவனல்லவோ புரோஹிதன் ஆனான். இப்படிப்பட்ட முக்கியவேதம் இல்லையென யார்கூற முந்துவார்கள்? மற்றைய வேதங்களைச் சார்ந்தவர்களுக்குப் “புரோஹித” த்தொழிற் கிடையாது. புரோஹிதனாவான் தன் பொருட்டு, அல்லது அல்பகார்யத்தின்பொருட்டு, அல்லது மிகவும் இழிந்தகாமியாகி கர்மத்தின்பொருட்டு பிரவர்த்திப்பவன் அல்லன். ராஜராஷ்டிரகேஷமத்திற்கும், தேச தேசியர்களுடைய கேஷமத்தின் பொருட்டும் பாடுபடும் பரமகுணவானே புரோஹிதன் ஆதலால் புரோஹிதன் என அவன் வெளிவருவானாயினான். மற்றைய வேதங் களிலிருந்தார்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பெருங்காருண்ய வியாபாரத்தி லதிகாரம்கிடையாது. அவர்களுக்குள்ளது யாதெனின் “வெவதாநம் கரீபுவவெவபுஹு கரீபுவயதபுதஸு” - ய்களுகாரியமும் கிருஹ்ய காரியமுந்தான். ஆனால் ஆதர்வணிக்கோவெனின் “ஸாந்திகம் வெள விக்வெவதயாஹி வரணம்வயசு” - என்றபடி சாந்திகம்,பௌஷ்டி கம், அபிசரணம் என்றமூன்று கர்மங்களாகும். ராஜராஷ்டிரங்கள், தேச தேசியர்களைப் பிடிப்பதும் மகா மாரிபோன்ற பெருவியாதிகள், பெரும் விபத்துக்கள் முதலியவைகள் அணுகாமல் பாதுகாக்கும் கர்மம் சாந்திகமாகும். மீண்டும் அவர்கள் மென்மேலும் புஷ்டியை அடையச்செய்வது பௌஷ்டிகம். அரிஷ்டங்களைப் போக்குவது,

அபிசரணம். இம்முன்றும் லோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஏற்படு
மவைகள். இஃதறியாதாரே அபிசாரமிருத்தனோக்கி அதர்வணத்
தைத் தாழ்ந்ததாகக் கூறுவர். “ஹிம்ஸா ஸிம்ஹாஹிநிஷ்டிஷ்டாஸித்ரா
வெவதாநிசெக்சிபுநெஜோ | நதாநுஸாரயெதாஜிஸு | கூதாநு
யபிஷ்விஸாராயிநு | வுஜாமுணாஃ வுரொயாஸு வுரொஹி
தமுணாஃபுஜாஃ” கூதாத்திரதர்ம விரோதியான யக்ஞாதிகள்
பிராணி ஹிம்ஸையைக்கொண்டவைகள். (உண்மையில் கூதாத்திரம்
என்பதற்கு கூதம், அடி, திராணம், காப்பாற்றல், ஹிம்ஸையிலிருந்து
காப்பாற்றல் என்பது கூதாத்திரதர்மமாகும்.) அதைப்புகோஹிதன் உப
யோகிக்கப்பட்டது. ஜனங்களுடைய கேஷமம் புகோஹிதனிடமும்,
புகோஹிதக்ஷேமம் ஜனங்கள் கேஷமத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின்
றன. அபிசாரம் என்பது இணைத்தெனத் தெரியாதாரே அபிசாரம்
இழிந்ததென்பர். “ஸாந்திகம் வெளஷ்டிகம்வெவ சுரிஷ்டாநாஸ
ஸாதநம்” என்பதில் பிளேக், மாரி, போன்ற அரிஷ்டநிவர்த்தி யல்
லவோ அபிசாரம் எனப்பட்டது. ஹிம்ஸாகர்மம் என்பது ஆதர்
வணிக்குரியது அன்று. ஆயின் சிலதுஷ்டர்கள் துஷ்டமாக ஆபிசா
ரம் செய்வாராயின், அதனால் அதன் கருத்து அவ்வாறு தான் என்று
கூறுவது பொருந்தாது. சுக்ராசாரியார் அசுரர்களுக்கு விபரீதமாகக்
கூறின, அதற்கென்செய்யலாம்; பிருகஸ்பதிபகவானைப் பார்த்துக்
கொள்ளக்கூடாதோ? அதர்வணத்தில் ஞான பிரவர்த்தகமேமுக்கிய
மென்பதை உபநிஷதங்களில் பிரசினமமுண்டகம், மாண்டேக்கியம்,
அதர்வசிரஸ், அதர்வ சிகையாதிகள் கேவலம் பிரணவத்தை
யும் அதன்வாச்சியனாகிய பரமேச்வரனையும் பற்றிக்கூறுவதே சாக்ஷி
யாகும். அன்றியும் ருக்வேதத்தைச்சார்ந்த ஆச்வாலாயனர், சுக்ல
யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த காத்தியாயனர், முதலினோர் அதர்வண
வேதத்தைச் சார்ந்த பிப்லாதரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றனர்.
ஞானபரம்பரையே பிரம்மாவின்து ஜேஷ்டபுத்ரனாகிய அதர்வாவி
னிமிருந்து பெருகிற்று. வாஜஸநேயஉபநிஷத்தில் ததிசி, அதர்வா
முதலினோரிடமிருந்து ஞானபரம்பரை வந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக்
கின்றது. இக்காரணத்தால் எவ்வகையாலும் அதர்வணப்புகிதெனக்
கூறமுடியாது. ஆயின் திரயி என ருக், யஜுஸ், ஸாமம் வெளி வந்த
தற்குக்காரணம் யாது? “சூயவபுண்ணாஸுஸி ஸூயஸுபுயிதஸு
ஸாவாஃ” ஆதர்வணம் அடிமாமும் ருக், யஜுஸ், ஸாமங்கள்
அதன்பெருங்கிளைகளும் ஆகும். தூரத்திலிருப்பவர்களுக்குக் கிளை

களைகாணப்படும். அடிமாம் காணப்படமாட்டாது. அதுபோலவே திரியீ என்பது யக்ஞாதி வெளிக்கர்மங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டும் ஆதர்வணம் ஆத்மவித்தைக்கு உபயோகப்பட்டும் வருகின்றன. மேலும் பிரணவத்தில் அகாரத்தில் இருக்கும், உகாரத்தில் யஜுஸும், மகாரத்தில் ஸாமமும், அர்த்தமாத்திரையில் ஆதர்வணமும் என விதிக்கப்பட்டுள்ளது. “சுகாரம் ஸவஹுஸம் ப்ராஹ்மம் உகாரொயஜுஸம் யுக்தெ | சுகாரம் ஸாஹிநாஷொஸ்ய ஸ்ருதிராயவணீஷ்யதா” என்றது, வாயு சம்மிதை மீண்டும் “ஃஸெஷு வுந்ராமெஷு ஜாபிஷு உவம் ஸ்யொயுக்தெ | பெநாஹ்மாத் தக்ஷஸ்ய நித்யஸ்யா ஹியாயகூ | யஜு-வெஷொவஷி தக்ஷஸ்யவஸ்யாஸ்யொயுக்தெ | ஹொயா-தநாவரிணதா விஷ்ரவிஷ்யபதொயி | ஸாஸிவாஹஸுஷு-தாவ்யுரெவம் ஸவஹ்ம் ஸ்யொயுக்தெ | ஸிவெஷு-நஸிவெஷெஷு தாஸெஷு-நாஸியியுக்தெ | ஸயவஹ்ம-தாஸ்யாவ்யு தாஸ்யாவ்யு” என்ற வாக்கியங்களால் ருக், யஜுஸ், ஸாமம் என்பவைகளால் முறையே ஜாக்கிர, ஸ்வப்ந, ஸுஷுபதி எனும் அவஸ்தைகளும், ஆத்ம, வித்யா, சிவதத்துவங்களும் குறிக்கப்பட, அதர்வணத்தால் துரியம் துரியாதீதங்களும், தததுவங்கடந்த பதமும் வெளியிடப்பட்டன. அன்றியும் உபநிஷத்தில் “தஸ்ய யஜு-ரொவஸிரூஃ ஃஸக்ஷிணஃ வக்ஷஃ ஸாரொதூரஃ வக்ஷஃ | ஸயவஹ்ம-மிரஸஃ ப்ராஹ்ம-கிஷா” இருஷ்ண யஜுர்வேதியதைத்திரியத்தில் அதர்வணமே மூன்று வேதங்களாகிய ருக், யஜுஸ், ஸாமங்களுக்குப் பிரதிஷ்டா ரூபமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் மூன்று வேதங்கள் (Exoteric) பாஹ்ய ரூபமென்றும், அதர்வணம் (Esoteric) ஆந்தர ரூபமென்றும் குப்தவித்தையென்றும் வெளியாகும். இதனால் வேதங்களுக்கு முன்பின் கூறுவது முடியாது. ஆகையால் நவீனபுத்திமான்கள் கூறுவது பொருந்தாது. இனி வேதம் யாதெனின், கூறுதும். இப்போது காணப்படும் வேதங்கள் சிற்சில பிரயோகங்களை ஒட்டி அதற்கனுசூனமாகச் சேர்க்கப்பட்ட மந்திரங்களைக் கொண்டனவன்றி வேறல்ல. ஒரு கர்மத்தின் ஓர் பாகம் ஒரு வேதத்தின் ஒரு பாகத்தும், மற்றொரு பாகம் மற்றொரு வேதத்தின் வேறு பாகத்தினும் காணப்படும். ஆனால் சாக்ஷாத் அந்த அந்த கர்மத்தில் எல்லாம் ஒழுங்குபெற நடைபெறும். ஒரு கர்மத்தையோ, அல்லது ஒரு கொள்கையையோ பூர்த்திபாக ஓர் வேதத்திலிருந்தாவது.

காணமுடியாது. ஆனதுபற்றி இக்கொள்கை வேதத்தில் கிடையாது, ஆனதால் இது புதிதென்று சில தான் ரோன்றிகள் கூறுவது கூடாது. ஓ! லிங்காகாராதனம் வேதத்திற்கிடையாது; ஜர்மான்ரீடிக் கொள்கை வேதத்திற்கிடையாது; பாப்பிரம விஷயம் வேதத்திற்கிடையாது; காணப்படுவது பலதெய்வ வணக்கம்; அக்ரியில் வழி பாடுதான் கண்டோம் என்று சில புன்மக்கள் கூறுவது ஓர் எள்ளளவும் பொருந்தாது. வேதங்கள் ஜனங்கள் அனுஷ்டித்தேவந்த எல்லாக் கொள்கைகளையும், எல்லாக் கர்மங்களையும் எடுத்துக்கூறுவதாக ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு வரவில்லை. பல கர்மங்களையும் பல கொள்கைகளுடன் ஜனங்கள் உண்மையில் பிரவர்த்தித்துவந்தகாலையில் சிற்சில கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு சில பிரயோகமந்திரங்களைச் சேர்த்துவைக்கப்பட்டவைகளே ருக்காதிகளேயன்றி அவைகளே எல்லாவற்றையும் கூற முந்தவில்லை. இவ்வேதங்களில் காணப்பட்ட கர்மங்களுக்குக்கூட முதல் மத்தியம், அக்ரமாதிகளைத்தெரிந்து காணமுடியாது. சில கர்மங்களின் மத்தியபாகம் மாத்ரிந்தான் காணப்படும். சில கர்மங்களின் அந்தியபாகமே ஸூசிப்பிக்கப்படும். ஆரம்பபாகம் விடப்பட்டிருக்கும். அதனால் அனுஷ்டானமுறையில் எல்லாம் அனுஷ்டிக்கப்பட்டே வந்தனவன்றி விடப்பட்டு வந்தவைகளன்று. யஜுராதிகளில் முதல்வனுக்கு உமாஸகாயத்வம் முதலியவைகள் கேட்கப்படும். கோயில்கள் லிங்காகாராதனம் முதலியவைகள் அதர்வணத்தில் இருப்பதாகச் சூசனையாகக்காண்கிறோம், “ஷெவதாயதநாநி வுதிரிநிஹஸூகி” இதனால் இவ்வேதங்களில் நடத்தப்பட்டு வந்தவைகளில் சிற்சிலவைகளும் காணப்படுவதேயன்றி எல்லாம் காணப்படவில்லை என்று காணப்படாததைப் புதிது என்று கூறமுடியாது. அனுஷ்டானமுறையில் பலவகைகள் தொன்றுதொட்டு வழிவழியாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டேவந்தன. இனியுண்மையாதெனின், வேதங்களே பல வாராகச்சிதறுண்டு கிடந்தன. பலர் பல காலங்களில் வேதங்களைச் சேர்த்ததுண்டு. அடிக்கடி அவைகள் சேர்க்கப்பட்டும், ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டும் வந்தன. அவ்வாறு 28 பெயர்கள் பல விடங்களிலுமிருந்து பலவாராய்க்கிடந்த வேதமந்திரங்களை ஒழுங்குபடுத்தினார்களென்று இஹங்க, கூர்ம, சைவாதி மஹா புராணங்களிற் செவ்வனே கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களை இக்காரணம்பற்றியே “வியாசர்கள்” எனக்கேட்டோம் “ஸூக்யிபுலு வுநவெபுலு வுதபுலு க்யுதவாநுபுலு: புலுதவெபுலுயாபுலுசெ வெபுலுபுலு

உதிஸூ-தஃ 11” என்ற வாக்கியப்படி இப்போது காணப்படும் வேதங்கள் சிற்சில கர்ம, பிரம்மாறுஷ்டான ஸம்பந்தமான மந்திரங்களை ஒருவாறு தொகுத்து, கிருஷ்ணதுவைபாயன வியாசரால் சேர்க்கப்பட்டவைகள். ஆகவே ரிஷிகள் மந்திர கர்த்தாக்களும் மந்திர திருஷ்டாக்களுமாகக் கருதப் படுகின்றனர். இதன் விரிவைப் பின்னர் கூறுவாம். இப்போது சில பாகங்கள் (ஹிராநி) கிலங்கள் எனப்படும். இவைகள் இப்போதைய வேதங்களில் சேராதவைகள். அவைகளும் பிரமாணங்களே. அவைகள் வாஸ்தவத்தில் எந்த இடங்களில் சேர்க்கப்படவேண்டுமென்பதைத் தெரியாமல் பிரமாணங்களாகவே கொள்ளப்பட்டன வென்பது எம தபிப் பிராயம். இக்கிலங்களை சிராததாதி காலங்களில் அபிசிரவணம் செய்ய மனுவாதி ஸ்மிருதிகளில் விதியுண்டு. இதன்பொருள் யாதெனின் ஆரியஸமாஜத்தார் கொள்வதுபோல சில பாகந்தான் பிரமாணம் என்று கூறுவது அடாது. இவ்வேதங்களில் காணப்படுவதுதான் வைதிகமதமென்றும், இவ்வேதங்களில் காணப்படாது ஆரியர் அறுஷ்டித்து வரும் கோயில்வழிபாடு முதலியவைகளெல்லாம் புதிது என்றும் கூறுவது எவ்வளவும் பொருந்தாது. ஆகையால் “சாஸ்திரயோநித்வாத்” என்ற பிரமஸூத் திரத்தில் ஸ்ரீ கண்டயோகிகள் கூறுவதுபோல ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வண, புராண, இதிஹாஸங்கள் யாவுமே பிரமாணம். ஹிமசேது பரியந்தம் பிரதிகிராமங்களிலும் காணப்படும் சிவாலய, சிவாராதனாதிகள் யாவுமேவைதிகர்கள் கொள்கையாம். தர்மசாஸ்திரங்களிற்காணப்படாதவைகளைக் கிருஹ்யநூற்களில் காணலாம். இவைகளில் காணப்படாதவைகளை “பழையன” என்று பொருள்படும் புராணங்களில் காணலாம். இவைகளிற் காணப்படுவனயாவுமே ஆரியர்களின் கொள்கைகளேயன்றி, எங்கிருந்தோ கைப்பற்றினர் யாரிடமிருந்தோ கற்றனரென்பது விழலர் வீண்சொல்லேயாகும். ஆதலால் “இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்” என்று சாந்தோக்கியாதி களில் கூறப்பட்டது. தொன்று தொட்டு அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த பழையனவைகளும் வைதிகங்களுமே யன்றி வேறன்று. ஆகையால் வேதங்களை அறியவேண்டுமானால் இவைகளையும் அறிந்தாலன்றி அறியமுடியா தெனக்கொண்டு இவைகள் ஐந்தாம்வேதமென்றும் வேதோபபிரம்மணமென்றும் வெளிவந்தன. காலதேசத் தைப்பற்றிச் சில நழுவிடும், சில சேர்க்கப்பட்டும் இருக்கலாம்.

அதை யாமாகேஷிப்பதினில்லை. ஆனால்பெரும்பான்மையிலும்காணப் படுமவைகளையும், கிருஹ்யஸூத்ரங்கள், கல்பஸூத்ரங்கள், தர்ம சாஸ்திரங்கள், புராணேதிகாசங்கள் முதலியவைகளிற் காணப்படும். தொன்றுதொட்டுப் பலபல்லாண்டுகளாக வறுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தவைகள் யாவும் வேதசம்பந்தமேயன்றி வேறன்று. முடிவில் ஆரியர் கூளுக்கு அறிவின் விஷயங்கள்யாவும் வேதங்களே. அதனாலேயே தங்கள் தங்கள் பெரியஞானத்தை வேதமெனக் கூறினார்கள் என்பது தான் உணரத்தக்கது. இவ்வேதஞானத்தைப் பாரம்பரியமாகக் கேட்டு வந்ததால், கர்மவிஷயங்களுக்காக ஏற்பட்ட சிற்சிலவைகளைத்தொகுத்துவைத்தார்கள். மற்ற விஷயங்களை ஆசாரிய சிஷ்யபரம்பரையாக அறுஷ்டித்து வந்தார்கள். அவ்விஷயங்களிற் சிற்சிலவைகளை ரகஸியமெனக்கருதி வேறுநூற்களாகவும் திரட்டி வைத்தனர். எல்லாங் கூடி உயர்ந்த ஞானத்தை வேதமென்றும், பரமார்த்தநிமிருந்து வந்ததால் ஆகமம் என்றும், உயர்ந்த பக்குவத்தில் கேட்டதால் சுருதி என்றும், அவைகளை யறுஷ்டிக்க யோக்கியமுடையதால் விதி நூலாக சாஸ்திரம் என்றும், அறுஷ்டிக்கவே சொல்லப்பட்டதால் “ஆம் நாயம்” என்றும் பரமணிப்போலவே அந்த ஞானம் என்று முண்மையாகி பரமநிமிருந்து வெளிவந்ததால் நிகமம் என்றும் கூறப்பட்டது. இதனால் காலதேச வர்த்தமானாதிகளாற் கட்டுண்ணாது என்று மோரியல்போடு நின்ற ஞானமாகவிருக்கும் பெரிய ஞானமே ஆகமமாகும். அந்த ஞானத்தைக்கொண்ட நூற்களும் ஆகமமாகும். பின்னர் கர்மாதிவிஷயங்களைப்பற்றித் தொகுத்துவைக்கப்பட்டவைகளுக்குச் சுருதியென்று கூறப்பட்டகாலத்து ரகஸியமாய் உத்தம பரிபாகிக்கு ஆசாரியனால் உணர்த்தப்பட்டு வந்த பரமஞானமானது “எல்லா வித்தைகளின் ஸாரமானதுபற்றி” “சுருதி ஸாரம்” “வேதஸாரம்” என்று விளிக்கப்பட்டுவந்தது. இத்தகைய வேதஸார சுருதிஸாரங்களே சைவாகமங்கள். எவ்வாறு சிவாகமங்கள் வேதஸாரங்கள்? எவ்வாறு சிவாகமங்கள் பாதர்மபிரவர்த்தகங்கள்? இதற்குப் பிரமாணம் என்னை? இதற்கு ஆந்தர (internal) பாஹ்ய (external) சாஸ்திரங்கள் (evidence) என்னை? இவ்வாறு வேறு நூற்களும் வைதிகங்கள் எனக் கூறப்படின் அவைகட்கு என்னகதி? என்பனவாதிவிஷயங்களை அடுத்த இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விசாரித்துப் பரிஷ்கரிப்பாம்.